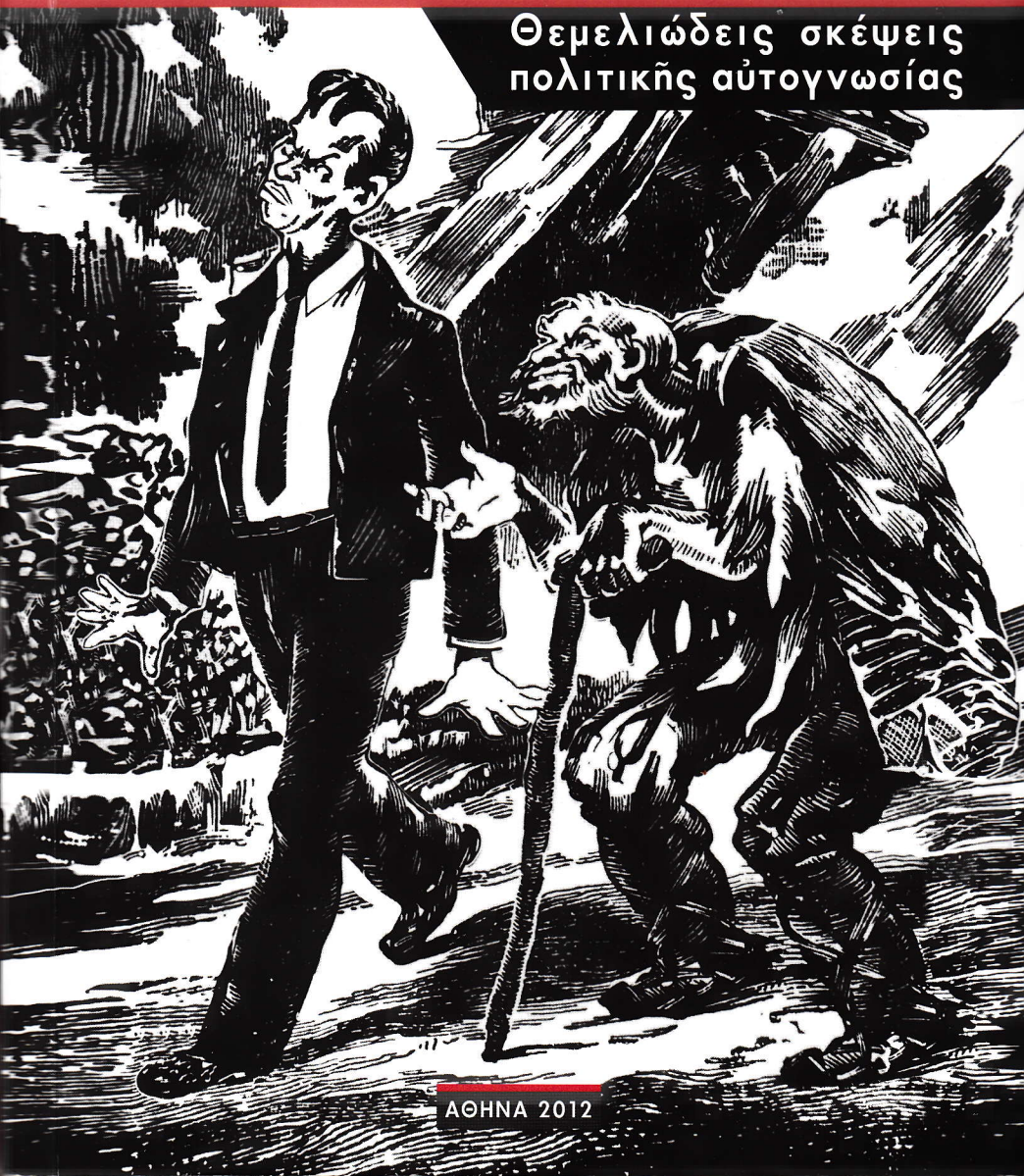

Ο ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

Θεμελιώδεις σκέψεις
πολιτικής αὐτογνωσίας

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

Σπούδασε Φιλοσοφία καὶ Φιλο-
λογία στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν.
Ἀκολούθησε τὴν Δημοσιογραφία.
Ἀρχισυντάκτης ἡμερησίων ἐφημε-
ρίδων τῆς Ἀθήνας.

Τὸ 1981 ἱδρυσε καὶ διηύθυνε μέ-
χρι τὸ 2008 τὸ μηνιαῖο περιοδικὸ
«Δαυλός».

Τὸ 1984 ἱδρυσε τὴν κάθετης πα-
ραγωγῆς οἰνοποιητικὴ μονάδα
«Μεθυμναῖος» στὰ Χύδρα τῆς
Λέσβου καὶ ἀνέδειξε τὴν ἀρχαία
ποικιλία τοῦ λεσβιακοῦ κρασοστά-
φυλου.

Ο ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ
ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

ΔΗΜΗΤΡΗ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Έκδόση περιοδικού «Δαυλός»

Ο ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

Θεμελιώδεις σκέψεις πολιτικής αὐτογνωσίας

www.youtube.com/user/pilaeus

ΑΘΗΝΑ 2012

“...ἦταν ἀπὸ τόπο ποὺ συμμαζώνει
στὰ στενά του σύνορα
ὅλην τὴν ἀσυμμάξευτη ἱστορία
τῆς ἐλληνικῆς ζητιανιάς.”

(Ἀνδρέας Καρκαβίτσας, «Ὁ Ζητιάνος», Ἀθήνα 1920, σελ. 38)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	11
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	15
ΜΕΡΟΣ Α΄ Ό ατομικός ψυχολογικός τύπος.	17
ΜΕΡΟΣ Β΄ Η κρατική ιδεολογία	53
ΜΕΡΟΣ Γ΄ Οί συνέπειες στη δημόσια ζωή	73
Κράτος	73
Έκκλησία.	109
Δικαιοσύνη.	119
Οικονομία	123
Κοινωνία	131
Στρατός.	143
Πολιτική	148
Πολιτισμός	168
Γλώσσα	182
Παιδεία	185
ΜΕΡΟΣ Δ΄ Από τον Έξουσιασμό στην Πολιτική.	189
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	233

Συγγραφή (1980-2008):
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

Επιμέλεια - ανθολόγηση:
ΑΡΤΕΜΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Τεχνική επιμέλεια:
ΝΑΣΟΣ ΧΑΤΖΗΑΡΓΥΡΗΣ

Εικόνα έξωφύλλου:
Ε. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ
(από την εικονογράφηση του έργου του Ανδρέα Καρκαβίτσα «Ό ζητιάνος»,
Αθήνα 1920, σελ. 33)

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του συνόλου ή μέρους του παρόντος με όποιοδήποτε μέσο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό ή άλλο, καθώς και κάθε εκμετάλλευσή του χωρίς γραπτή άδεια του συγγραφέα συμφώνως με τις διατάξεις του Νόμου 2121/1993 και των συμβάσεων του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Τηλ.: 2109841655

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ ποὺ λέγει, ὅτι ἡ γριὰ ἔψαχνε τὸν ψύλλο ποὺ τὴν τοίμπησε στὰ σεντόνια της, κι αὐτὸς καθόταν στὰ γυαλιά της. Στὸ βιβλίο αὐτὸ γίνεται προσπάθεια νὰ δοῦμε τὸν ψύλλο ποὺ ἀπομυζᾷ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν κατοίκων τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου· νὰ ξεσκεπάσουμε πικρὲς ἀλήθειες, καλὰ κρυμμένες.

Πρόκειται γιὰ τὴν ἀποδελτίωση σκέψεων, ποὺ εἶχαν ὡς ἀντικείμενο τὴν πραγματικότητα τῆς σύγχρονης Ἑλλάδας σὲ στενὴ συνάρτηση μὲ τὴν γυμνὴ ἱστορικὴ ἀλήθεια καὶ πρωτοδημοσιεύθηκαν στοράδην κατὰ τὰ ἔτη 1980-2008. Τότε καὶ τώρα ἐξακολουθοῦμε νὰ ψάχνουμε τὰ σεντόνια μας, ποὺ ὀνομάζονται οἰκονομία, κρίση, χρέος, ἔλλειμμα, κούρεμα καὶ ἀλλιῶς, ἀλλὰ δὲν ρίχνουμε τὴν ματιὰ μας στὰ γυαλιά μας, δηλαδὴ στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο βλέπουμε τὴ ζωὴ καὶ τὸν κόσμο. Καὶ φαίνεται, ὅτι τὰ γυαλιά μας αὐτὰ εἶναι τεράστιοι παραμορφωτικοὶ φακοί, ποὺ παρεμβάλλονται καὶ ψευτίζουν τὴν αὐτοσυνειδησία μας ἀλλὰ καὶ τὴ θέαση τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς. Εὐλόγα· ὅταν ὅλοι εἴμαστε μέσα στὸ πρόβλημα, δὲν μπορούμε νὰ δοῦμε ὄχι μόνον τὴ λύση του ἀλλὰ οὔτε τὸ ἴδιο τὸ πρόβλημα.

Ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον χρόνια ἔχουμε γίνει τὸ ἐπίκεντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Πλανήτη ὡς ἀντικείμενο περιφρόνησης, ἀηδίας καὶ οἴκτου. Εἴμαστε ἡ μοναδικὴ περίπτωση λαοῦ, ποὺ ἔχει καταντήσει ἀνίκανος νὰ ζήσει, ἂν δὲν τὸν

έλεήσουν άλλοι. Τί χειρότερο μπορεί να συμβῇ σὲ κάποιον ἀπὸ τὴν ἀπώλεια τοῦ ἐνστίκτου ἐπιβίωσης; Ἀποτελοῦμε λοιπὸν ἓνα λαὸ ἄταφων πεθαμένων; Εἴμαστε ἓνα πολιτικὸ καὶ ἐθνικὸ ἀπολίθωμα ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου; Στὴν ἀνατομία τῆς νεοελληνικῆς πραγματικότητας, ποὺ ἐπιχειρεῖται στὸ βιβλίο αὐτό, οἱ ἀπαντήσεις ποὺ δίνονται στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ εἶναι δυστυχῶς καταφατικές. Καὶ ἐπαληθεύονται πλήρως ἀπὸ τὶς σημερινὲς ἐξελίξεις.

Ἐλπίζω ὅτι οἱ σκέψεις αὐτές, ποὺ ξαναδημοσιεύονται* τῶρα (στὴν παρούσα δημοσίευσή τους δὲν ἔχει προστεθῇ οὔτε μία λέξη) ὕστερα ἀπὸ τὸν ὀρυμαγδὸ τῶν δεινῶν, ποὺ ξέσπασε ἐπὶ τέλους, δὲν θὰ ἔχουν τὴν τύχη τῆς πρώτης δημοσίευσής τους.

Μπορεῖ νὰ εἶναι γεγονὸς ὅτι σήμερα ζοῦμε στὴν γεωγραφικὴ μας περιοχὴ μιὰ ἀκόμη σύγκρουση –«ἐνεργειακὴ» αὐτὴ τὴν φορὰ– μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν τῆς Γῆς καὶ κυρίως μεταξὺ Γερμανίας καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Βολεύει πραγματικὰ νὰ ἐνοχοποιοῦμε τοὺς ἄλλους γιὰ τὴν κακοδαιμονία μας. Ὅμως εἶναι γνῶρισμα τῶν ἡλιθίων νὰ ἀποδίδουν ὅ,τι τοὺς συμβαίνει στοὺς ἄλλους καὶ γνῶρισμα τῶν νουνεχῶν νὰ ἀποδίδουν ὅ,τι τοὺς συμβαίνει στὸν ἑαυτὸ τους. Τὸ γνῶθι σαυτὸν εἶναι τὸ κορυφαῖο ἀλλὰ καὶ πιὸ δύσκολο ἐπίτευγμα τῆς ζωῆς καὶ γι' αὐτὸ ἐπελέγη καὶ ἀνεγράφη ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες ἄλλα διαμάντια τῆς ἀρχαίας σοφίας ὡς προμετωπίδα τοῦ ἀνώτατου πνευματικοῦ κέντρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ στοὺς Δελφούς. Καὶ δὲν μπορεῖ δυστυχῶς οὔτε κἀν νὰ νοηθῇ μιὰ καινούργια μέρα στὸ σύγχρονο γίγνε-

σθαι τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ἂν δὲν ἀποτινάξουμε τὸ ἀβάσθηχτο ἱστορικὸ ἀρνητικὸ φορτίο, ποὺ μᾶς φόρτωσαν οἱ αἰῶνες τῆς παρακμῆς.

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὴν συνεργάτιδά μου κυρία Ἀρτεμιν Γεωργιάδου, ποὺ ἀνθολόγησε μὲ περισσὴ φροντίδα καὶ ὀξυδέρκεια τὶς σκέψεις μου αὐτὲς μέσα ἀπὸ τοὺς 27 ἐτήσιους τόμους τοῦ περιοδικοῦ «Δαυλός».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

* Τὴν πρώτη δημοσίευση τῶν σκέψεων αὐτῶν (κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐτῶν 1980-2008) μπορεῖτε νὰ δεῖτε στὴν ἱστοσελίδα <http://www.davlos.gr>

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

( ) ΒΥΖΑΝΤΙΝΙΣΜΟΣ είναι πανταχοῦ παρὼν σήμερα καὶ κυρίαρχος ὡς ἐπίσημη ἰδεολογία τῆς Νεώτερης Ἑλλάδος με καταστρεπτικὲς συνέπειες στὴν τρέχουσα πολιτική, πολιτισμική καὶ πνευματική κατάσταση καὶ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τοῦ σύγχρονου Ἑλληνα ὡς ἀτόμου καὶ ὡς ἐθνικῆς ἐνότητας. Τὸ Βυζάντιο, κρᾶμα τοῦ ρωμαϊκοῦ ἐξουσιασμοῦ καὶ τῆς ἰουδαϊκῆς δεισιδαιμονίας, ἐξαφάνισε παντελῶς γιὰ 1.100 τοῦλάχιστον χρόνια τὴν ἐλληνικὴ ἀντίληψη καὶ πρακτικὴ γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸν κόσμο καὶ τὴν ἀντικατέστησε μὲ ἀντιλήψεις καὶ πρακτικὲς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες. Φιλοσοφία, Ἱατρική, Μαθηματικά, λοιπὲς ἐπιστῆμες, Θέατρο, Τέχνη, Ἀρχιτεκτονική, Ἀθλητισμός, Δημοκρατία καὶ κάθε ἄλλο πολιτισμικὸ ἀγαθὸ ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ ἀντίληψη καταδιώχθηκαν ἀνηλεῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἱδρύσεως τῆς αὐτοκρατορίας αὐτῆς μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς πτώσεως της, καὶ κυριάρχησαν ἀπολύτως ἡ θεοκρατία, ἡ δεισιδαιμονία, ἡ ἀπαιδευσὶς καὶ ἀπολιτισὶς καὶ πάνω ἀπ' ὅλα μία ἀκραία βαρβαρότητα στοὺς τομεῖς τῆς νομοθεσίας της, τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ τῆς σκέψης, τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς δημιουργίας κ.λπ., σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε ὅλες οἱ λαμπρὲς κατακτήσεις τῶν Ἑλλήνων νὰ ἐξαφανισθοῦν ἀκόμη καὶ ὡς ἱστορικὴ ἀνάμνηση τῆς ἀνθρωπότητας (Μεσαίωνα). Ταυτόχρονα ἡ ἀγριότητα τῆς βυζαντινῆς ἐξουσίας καὶ νομοθεσίας ἐξώντωσε βιολογικά,

οικονομικά και κοινωνικά εκατομμύρια ελληνικής καταγωγής άνθρωποι υπάρξαι, αλλά και εξαφάνισε με την μέθοδο των ἀλλεπάλληλων γενοκτονιών μεγάλες πληθυσμιακές ομάδες Ἑλλήνων σ' ὅλη τὴν γεωγραφικὴ ἔκταση τῆς ἐπικράτειάς της. Περιοχές-κοιτίδες τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὅπως ἡ Βοιωτία, ἡ Ἀττικὴ, ἡ Κορινθία, ἡ Λακωνία, ἡ Ἀργολίδα, ἡ Ἡλεία, ἡ Θεσσαλία, ἡ Μακεδονία, ἡ βόρεια καὶ ἡ παρευξείνια Μικρὰ Ἀσία, ἡ Κρήτη κ.ἄ. μετατράπηκαν σὲ ἐκτάσεις σχεδὸν ἀκατοίκητες, μὲ πληθυσμιακὰ κενά, καὶ στὴ συνέχεια ἔγινε προσπάθεια ἀπὸ διάφορους αὐτοκράτορες (κανένας ἀπὸ τοὺς 91 συνολικὰ βασιλεῖς τοῦ Βυζαντίου δὲν εἶχε ἑλληνικὴ καταγωγή) νὰ καλυφθοῦν μὲ μεταφορὲς πληθυσμῶν ἀπὸ ἄλλες ἐπαρχίες. Διασωζόμενοι ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ ἀγωνίζονταν ἐπὶ αἰῶνες νὰ ἐπιβιώσουν στὶς κορυφές τῶν βουνῶν ἢ στὰ νησιά. Ἔτσι κάτω ἀπὸ τὶς μαρτυρικὲς αὐτὲς συνθήκες τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο ἀπλῶς ἐπεβίωνε βιολογικὰ (τρέφονταν, πολλαπλασιάζονταν καὶ πέθαιναν), χωρὶς νὰ μπορῇ τίποτε ἄλλο νὰ δημιουργήσῃ, πολλῶ μᾶλλον νὰ ἀναβιώσῃ τὸ μεγαλειῶδες παρελθὸν τῶν προγόνων του. Ἡ ἡμερομηνία λήξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς ἰδεολογικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ προσώπου ταυτίζεται μὲ τὴν ἡμερομηνία γέννησης τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους.

Ἰανουάριος 2008

ΜΕΡΟΣ Α΄

Ὁ ἀτομικὸς ψυχολογικὸς τύπος

1

ΓΙΝΝΗΘΗΚΑ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ὑπῆρχε ἡ πόλις-κράτος τῆς Ἐρεσοῦ (συγκεκριμένα σ' ἓναν οἰκισμό της, ποῦ, ὅπως καὶ τὸ κέντρο «Ἐρεσός», φέρει ἀκόμη καὶ σήμερα τὸ πανάρχαιο πελασγοελληνικὸ ὄνομα «Χύδηρια»). Στὴν πόλιν-κράτος τῆς Ἐρεσοῦ τοῦλάχιστον ἐδῶ καὶ 2.700 χρόνια καὶ στὴ συνέχεια ἐπὶ Κλασικῆς, Ἑλληνιστικῆς καὶ Ρωμαϊκῆς περιόδου ὑπῆρχαν πρυτανεῖο μὲ πρυτάνεις («πρότανις» στὴν Λεσβιακὴ διάλεκτο), βουλὴ («βόλλα»), θεάτρο 4.000 θέσεων (πρᾶγμα ποῦ σημαίνει, ὅτι ὅλος ὁ «κινούμενος» πληθυσμὸς εἶχε ἀνεβῇ στὸ πνευματικὸ ἐπιπεδὸ θεατρόφιλου κοινοῦ), κτήρια, ναοὶ καὶ γλυπτὰ ἀριστουργήματα (ποῦ καὶ μόνο τὰ θλιβερὰ λείψανά τους ποῦ σώθηκαν ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ δογματισμοῦ-σκοταδισμοῦ ἂν δὴ κανεῖς σήμερα, θὰ αἰσθανθῇ μειονεκτικὰ γιὰ τὸ πολιτιστικὸ-καλλιτεχνικὸ ἐπίπεδο τῆς ἐποχῆς μας), ἐπιγραφὲς μὲ νόμους, συνθήκες καὶ διατάγματα, ποῦ ὡς πολιτικὸς λόγος ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ τὴν σημερινὴ μωρολογία τῆς πολιτικῆς, ἀκμὴ οἰκονομικῆς, (ποῦ νὰ ἐπιτρέπη στὴν μικρὴν αὐτὴ πόλιν-κράτος νὰ ναυπηγῇ κατὰ καιροὺς στὸν -κατεστραμμένο σήμερα- λιμένα της μέχρι καὶ 20 τριῆρεις) καὶ ὅλα αὐτὰ μαζὶ μὲ πνευματικὴ παράδοση τέτοια, ὥστε νὰ ξεφυ-

τρῶσουν μέσα ἀπὸ τὸν τοπικὸ πολιτισμὸ τῆς μίας Σαπφῶς ἢ Ἑρεσία τὸν 7ο αἰ. π.Χ., ἓνας Θεόφραστος ὁ Ἑρέσιος τὸν 4ο αἰ. π.Χ. (ὁ διάδοχος τοῦ Ἀριστοτέλους στὴ διεύθυνση τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Περιπάτου τῶν Ἀθηνῶν), ἓνας Φανίας (σημαντικώτατος μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, πολυγραφώτατος συγγραφεὺς τοῦ 4ου αἰ. π.Χ.) κ.λπ.

Ὅταν γεννήθηκα -17 αἰῶνες μετὰ τὴν ἄγρια καταστροφή τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸ φανατισμὸ- στὸν «Δῆμο Ἑρεσοῦ» (ἔτσι ὠνομάσθηκε σήμερα) ἐγὼ καὶ οἱ συνδημότες μου ὄχι μόνο δὲν ξέραμε τίποτε γιὰ πρυτανεῖο, βουλή, θέατρο, ἀρχιτεκτονική, γλυπτική, λυρική ποίηση, πολιτικὸ λόγο, φιλοσοφία κ.λπ., ἀλλὰ οὔτε κἂν οἱ λέξεις αὐτὲς ὑπῆρχαν στὸ λεξιλόγιό μας (στὴν πραγματικότητα -καὶ τοῦτο τὸ καταθέτω ὡς προσωπικὴ μαρτυρία- μόνο στοιχειωδῶς ἤμασταν ἱκανοὶ νὰ συνεννοηθοῦμε μεταξὺ μας διὰ τοῦ καθομιλουμένου τότε ἐκεῖ λόγου). Σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν Σαπφῶ, δὲν ξέραμε τί ἦταν (ἢ τὸ πολὺ νὰ τὴν ξέραμε ὡς ἔνοχη τῆς τρισάθλιας συκοφαντίας τοῦ σκοταδισμοῦ, δηλ. ὡς «λεσβία»), σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στὸν Θεόφραστο, αὐτὸν τὸν θεωρούσαμε σὰν κάποιον μακαρίτη τώρα, ποὺ κάποιος νονός του, ἐλληνίζων δάσκαλος, τὸν εἶχε βαπτίσει ἔτσι καὶ σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στὸν Φανία δὲν εἶχαμε κἂν ἀκούσει αὐτὴ τὴ λέξη, ἢ, ἂν κάποιος τὴν εἶχε ἀκούσει, ἤξερε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον «εἰδωλολάτρη».

Ἰανουάριος 2000

2

ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 1 πρόβλημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ἡ πλήρης ἀπώλεια τῆς ἱστορικῆς του αὐτογνωσίας καὶ τῆς ἑλλη-

νικῆς του αὐτοσυνειδησίας, μ' ἄλλα λόγια ἡ πλήρης σύγχυση ἰδεῶν, ἡ ὁποία κατατρυχεὶ δεινῶς τὴν ψυχὴ καὶ τὸν νοῦ τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνα, παραλύνει τὶς ζωτικὲς δημιουργικὲς του δυνάμεις καὶ τὸν καταντᾷ ὄχι ἀπλῶς ἔρμαιο τῆς δεδομένης ἐχθρότητας διαφόρων ἐξελληνικῶν συντελεστῶν, ἀλλὰ κυρίως ἔνοχο αὐτοκαταστροφῆς καὶ αὐτοκαταργήσεώς του. Πιὸ ἀπλᾶ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1 πρόβλημά μας εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι.

Ἐνα ἀπλὸ «τέστ», ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη κανεὶς σὲ κάθε γυναικεία, ἀποδεικνύει ἅμεσα ὅσο καὶ τραγικὰ τὴν «τρικυμία ἐν κρανίῳ», ποὺ μαίνεται στὶς σημερινὲς ἑλληνικὲς συνειδήσεις: Ρωτήστε σὲ μία ὁποιαδήποτε συντροφιά τοὺς παρόντες νὰ ποῦν, ποιό περιεχόμενο δίνουν στὶς ἑννοιες «Ἑλλήνας» - «Ἑλλάδα», τὸ θεμελιῶδες δηλαδὴ ἰδεολογικὸ-πολιτικὸ δίπτυχο, στὸ ὁποῖο κατὰ λογικὴν ἀναγκαιότητα ἀνάγεται κάθε συζήτηση ἢ προβληματισμὸς ποὺ ἀναφέρεται στὸ ἑλληνικὸ πρόβλημα. Θὰ διαπιστώσετε, ὅτι ἓνας ἕκαστος ἐκ τῶν παρόντων ἔχει διαφορετικὴ ἀντίληψη γιὰ τὶς ἑννοιες αὐτές, ποὺ κυμαίνεται ἀπὸ μία «ἑλληνικότητα» τοῦ τύπου τῆς ὑπηκοότητας ποὺ ἀναγράφεται στὴν ἀστυνομικὴ ταυτότητά του μέχρι τὸν (ἀνύπαρκτο ἱστορικὰ καὶ φιλοσοφικὰ) «ἑλληνοχριστιανικὸ πολιτισμὸ».

Μάιος 2000

3

Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΚΑΤΟΙΚΟΥ τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώρου στὸ Ἑλληνικὸ Παρὸν εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατη, ἀπολύτως ἀνέφικτη καὶ ἀπολύτως ἀπαγορευμένη. Εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατη, γιατί -γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὴν φράση

τοῦ ποιητῆ-, ὅπου κι ἂν κυττάξῃ, ἡ Ἑλλάδα τὸν πληγώνει εἶναι ἀπολύτως ἀνέφικτη, γιατί χίλιες δυνάμεις ἐσκεμμένα δροῦν καθημερινὰ καὶ σὲ κάθε περίπτωση ἔτσι, ὥστε νὰ τοῦ ἐκμηδενίζουν κάθε διάθεση δημιουργίας καὶ αἰσιοδοξίας, ποῦ τυχὸν γεννιέται ἀπὸ μεμονωμένα εὐτυχῇ περιστατικά· καὶ εἶναι ἀπολύτως ἀπαγορευμένη, γιατί ἓνας διεθνῆς «πυροσβεστικὸς σταθμός», θὰ ἔλεγε κανεῖς, εἶναι ἐγκατεστημένος καὶ λειτουργεῖ ἐδῶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔτσι, ὥστε νὰ μεταβάλλῃ τὴν φλόγα τῶν Ἑλλήνων σὲ ἀποκαΐδι ταπείνωσης, ἥττας καὶ ἀπογοήτευσης. Συνεπῶς ὁ πληθυσμὸς τοῦ Ρωμαίου κρατιδίου ἀπορρίπτει, ἀπεχθάνεται καὶ μισεῖ τὸ παρόν του. Συμπληρώνουμε ἐμεῖς, ὅτι ἡ ἀντίδρασή του αὐτὴ εἶναι πλήρως αἰτιολογημένη, φυσιολογικὴ καὶ ὑγιής.

Ιούλιος 1995

4

ΑΠΟ ΤΟΝ Α΄ Μ.Χ. ΑΙΩΝΑ ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΟΝ Δ΄ ὁ Ἑλληνας διεβάλλετο καὶ ἐσυκοφαντεῖτο ἀπὸ τὸν Ρωμαῖκὸ ἱμπεριαλισμό, μετονομασθεὶς σὲ «Γραικύλο» – μία λέξη ἐξαιρετικὰ φορτισμένη μὲ χυδαιότητα, μῖσος, ἀλλὰ καὶ φθόνο.

Ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ Δ΄ μ.Χ. αἰῶνα μέχρι τὶς παραμονὲς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ὁ Ἑλληνας ταυτίσθηκε μὲ τὸν «εἰδωλολάτρη» καὶ τὸν «ἔκφυλο» ἀπὸ τὸν Ρωμαιοχριστιανικὸ Ἐξουσιασμό καί, ἐὰν ἐδήλωνε τὴν ἐθνικότητά του, κατηγορεῖτο «ἐπὶ ἑλληνισμῶ» – ἀδίκημα ποῦ ἐπέσυρε τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς Βυζαντινῆς περιόδου (μὲ κάποια χαλάρωση στὴν ἐφαρμογὴ τῆς σχετικῆς νομοθεσίας στὰ τελευταῖα χρόνια, ἂν καὶ ὑπῆρξαν ἐκτελέσεις ἀνθρώπων ὡς «ἑλληνιζόντων» ἀκόμη καὶ στίς

μέρες τῆς Ἀλώσεως), μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάσῃ ἐντελῶς τὴν αἴσθησι τῆς ἐθνικότητος καὶ τῆς καταγωγῆς του καὶ νὰ αὐτοαποκαλεῖται «Ρωμαῖος», «Ρωμιός», ἀπλῶς «Χριστιανός» ἢ τὸ πολὺ «Γραικός». Κατὰ τὴν διάρκειά τῆς Σουλτανικῆς τυραννίας προσετέθη στὰ ἀνωτέρω καὶ τὸ «Ραγιας».

Μετὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ ὀνόματος Ἑλλήν χάρις κυρίως τοῖς Διδασκάλοις τοῦ Γένους (Ρήγα, Κοραῖ, Γαζῆ κ.λπ.) καὶ τὴν «βάπτισι» τοῦ νέου κρατιδίου μὲ τὴν ἐπίσημη ἐπωνυμία «Ἑλλάς» τὸ ὄνομα καὶ ἡ ιδιότης τοῦ Ἑλλήνος ὑπεβλήθησαν σὲ σκληρὲς δοκιμασίες καὶ πρὸ παντὸς σὲ συνεχῇ πλαστογράφηση ἢ παραχάραξη, ἀλλὰ καθιερώθηκαν, γιὰ νὰ γίνουν ὅμως πάλι ἀντικείμενο νέας διαβολῆς καὶ ἀδίστακτης συκοφαντίας ἐκ μέρους τοῦ ἰσχύοντος στὴν ἐποχὴ μας ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ Διεθνoῦς Ἐξουσιασμοῦ καὶ τῶν ἐγγχωρίων ἀνδραπόδων του: Σήμερα ὅποιος προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν θαμμένη κάτω ἀπὸ τὸν ὄγκο τῆς λάσπης πολλῶν αἰῶνων ἐλληνικότητά του συκοφαντεῖται ὡς «φασίστας» ἢ «ἀκροδεξιός», σὲ βαθμὶ ποῦ παρὰ τὴν ἐπίσημη κατοχύρωσή του ὁ Ἑλληνας, θὰ μπορούσε νὰ λεχθῇ, ὅτι ἀκόμη ζῇ σὲ ἓνα ἠθικὸ καθεστῶς ἡμιπαρανομίας.

Δεκέμβριος 1994

5

ΒΑΘΥΤΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΙΧΑΣΜΟΣ τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος ὡς συνόλου καὶ ὡς ἀτόμων. Ἐκφράζεται κυρίως μὲ πρῶτο σκέλος του τὴν μεγάλη ἀνάπτυξη τῆς λογικῆς προσεγγίσεως τῆς ἀντικειμενικῆς πραγματικότητος (ἐπιστήμη, τεχνολογία, πολιτισμός, κοινωνία, οἰκονομία)· καὶ μὲ δεύτερο σκέλος του τὴν παράλληλη μεγάλη ἰσχύ τῶν ἐξωλογικῶν

ὑποκειμενικῶν ἀξιῶν (πίστις, ἐλπίδα, φόβος, ἀγάπη κ.λπ., ποὺ παράγουν τὶς ἐν ἐξάρσει σήμερα μυστικιστικές, θεοκρατικές, μεταφυσικὲς κ.λπ. παρενέργειες). Τὰ δύο αὐτὰ σκέλη, ποὺ πρωτοεμφανίσθηκαν κατὰ τὴν Ἀναγέννηση στὸν Χριστιανικὸ Κόσμο, δὲν μπόρεσαν νὰ ἐνισθοῦν, ἀλλ' ἀποστασιοποιήθηκαν σὺν τῷ χρόνῳ μεταξὺ τους ἀκόμη περισσότερο καὶ ἀναπτυσσόμενα συνεχῶς ἐδίχασαν πλέον βαθιὰ τοὺς ὑπόλοιπους Κόσμους (Ἰαπωνία, Κίνα, Ἰνδία κ.λπ.).

Στὴν Ἑλλάδα, ἐπειδὴ τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος εἶναι τὸ μόνον χριστιανικὸ ἔθνος τῆς Εὐρώπης ποὺ προϋπῆρξε ἱστορικὰ καὶ πολιτιστικὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ διχασμὸς αὐτὸς λαμβάνει καὶ πολιτικὴ - ἐθνικὴ μορφή: Πρόκειται γιὰ τὴν βαθύτατη κρίση τῆς Ἑλληνικῆς Ταυτότητας, τὴν πάλι μεταξὺ τοῦ Ἑλλήνα (καὶ ὅλων τῶν τρόπων θεωρήσεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου, ποὺ ἡ ἔννοια «Ἑλλήν» περιέχει) καὶ τοῦ Χριστιανοῦ (καὶ τῶν κοσμοθεωρητικῶν καὶ βιοθεωρητικῶν ἀντιλήψεων, ποὺ ἡ ἔννοια αὐτὴ ἀντιπροσωπεύει): πρόκειται δηλαδὴ γιὰ τὴν κατάσταση ποὺ πολλοὶ χαρακτηρίζουν «ἐθνικὴ σχιζοφρένεια», ποὺ ὅμως δὲν εἶναι ἀπλῶς «ἐθνικὴ», ἀλλὰ ἐντοπίζεται πρωτίστως σὲ ὑποκειμενικὸ καὶ ατομικὸ, ἂν ὅχι καὶ ὑποσυνειδήτο ἐπίπεδο.

Ὅταν ἐπεβλήθη ὁ Χριστιανισμός, ἀντιμετωπίζοντας ἴσως μία κατάσταση παρόμοια πρὸς τὴ σημερινή, ἀπέκοψε τὸ πρῶτο σκέλος τοῦ διχασμοῦ, καταργῶντας μὲ ἄγριους τρόπους τὶς γέφυρες μὲ τὴν ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα (στρεφόμενος δηλαδὴ μετωπικὰ κατὰ τῆς ἐπιστήμης, τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ) καὶ ἐπέβαλε ὁλοκληρωτικὰ τὸ δεῦτερο σκέλος, δημιουργῶντας τὸν ἀνθρώπινο τύπο τοῦ πιστοῦ τοῦ Μεσαίωνα. Βεβαίως ὁ τύπος αὐτός, στηρι-

ζήμηνος στὸ ἓνα τοῦ ἐναπομεῖναν σκέλος, ἦταν ἓνα ἀκρωτηριασμένο «πλάσμα».

Στὴ σημερινὴ Ἑλλάδα ὁ σύγχρονος διχασμὸς ἔλαβε καὶ πάλιν ὁμαδικὸ («ἐθνικὸ») καὶ σὲ ατομικὸ (συνειδησιακὸ) ἐπίπεδο ἀγριώτερη μορφή. Εἶναι ὁλοφάνερο, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ «ἐθνικὴ σχιζοφρένεια» ἐπιδεινώθηκε πιά σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ παραταθῇ. Νέες καταστάσεις προκύπτουν καθημερινὰ ὡς συμπτώματα τῆς ἱστορικῆς νόσου, ποὺ ταυτόχρονα ὅμως εἶναι σημάδια καμπῆς τῆς πορείας τῆς καὶ προμηνύματα τοῦ Αὔριο, ποὺ ἐπέρχεται ἀκάθεκτο. ( ) Ἑλληνισμός, διανύοντας τὴν ἀτελείωτη γραμμὴ πλεύσεως τῆς Ὀδύσειάς του, λόγῳ τῆς ἱστορικῆς προαναφερθείσης μοναδικότητάς του βρίσκεται γιὰ μία ἀκόμη φορὰ στὴν πρωτοπορία τῆς ἱστορικῆς συνειδήσεως τῆς ἀνθρωπότητας.

Φεβρουάριος 1998

6

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΟΥΜΕ τὴ χαμένη Ἑλλάδα, τὴν ἀτόφυσ καὶ πραγματικὴ Ἑλλάδα, κάτω ἀπὸ τὸν τεράστιο σωρὸ τοῦ ψεύδους, τῆς παραχαράξεως, τῆς διαστρεβλώσεως, τῆς συκοφαντήσεως, τῶν καταστρεπτικῶν συνεπειῶν τοῦ προαιώνιου καὶ ἀνηλεοῦς ἱστορικοῦ διωγμοῦ τῆς, κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὴν ἔχουν καταχωνιάσει, κυττάζουμε γύρω μας τὰ ἀγνώριστα ἐρείπια ποὺ τῆς ἔχουν ἀπομείνει καὶ ἀναστενάζουμε πικρά. Ἀναστενάζουμε ὅχι γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅχι γιὰ μᾶς, ὅχι καὶ γιὰ τὸν πολιτισμό. Ἀναστενάζουμε γιὰ τὸν σημερινὸ ἄνθρωπο, τὸ ἀβέβαιο, ἄλογο, ἀνασφαλές, σχεδὸν ἄγλωσσο, ἀγχῶδες, ἀνδραποδῶδες καὶ ἀξιοθρήνητο αὐτὸ πλάσμα, τὸ τραγικὸ αὐτὸ ἱστορικὸ ὑπο-

προϊὸν τῆς ἄγνοιας καὶ τοῦ φόβου.

Ἀπρίλιος 1988

7

Η ΑΠΟΡΡΙΨΗ ἢ Η ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΑΡΝΗΣΗ τοῦ ἐλληνικοῦ παρελθόντος ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ὑποτιθέμενους συνεχιστὲς ἢ κληρονόμους του ψυχολογικῶς μπορεῖ νὰ σημαίνει δύο τινά: ἢ ὅτι τὸ παρελθὸν αὐτὸ εἶναι τόσο ἀσήμαντο καὶ ταπεινωτικό, ὥστε νὰ θέλουμε νὰ ξεχαστῇ, ὅπως θέλει νὰ λησμονήσῃ τὴν ταπεινὴ του καταγωγὴ ἓνας νεόπλουτος, ἢ ὅτι ἡ ὑποσυνειδήτη μειονεξία μας ἔναντι τῆς ἱστορικῆς λάμψεως τῶν προγόνων μας εἶναι τόσο ἀβυσσαλέα καὶ βασανιστική, ὥστε νὰ καταντᾷ γιὰ μᾶς ἓνα εἶδος νιτσεϊκῆς τυραννίας.

Εἶναι αὐταπόδεικτο, ὅτι ὁποιοδήποτε σκεπτικὸ ποῦ θὰ ὠδηγοῦσε στὸ πόρισμα, ὅτι ἡ Παράδοση-Ἑλλάδα εἶναι ἀσήμαντη, δὲν συζητεῖται βέβαια, γιὰτὶ θὰ ἐστερεῖτο στοιχειώδους σοβαρότητας. Μένει λοιπὸν ἡ φροῦδικὴ ἐρμηνεία τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μισελληνισμοῦ», ὅπως χαρακτήρισε τὸ παράδοξο αὐτὸ σύνδρομο τῆς σημερινῆς ἐλληνικῆς ιδεολογικῆς καταστάσεως ἓνας παρατηρητής. Μισοῦμε καὶ θέλουμε νὰ ξεχάσουμε τὴν λαμπρὴ καταγωγὴ μας, γιὰτὶ δὲν εἴμαστε ἀντάξιόι της.

Δὲν μπορεῖ νὰ ἐρμηνευθῇ ἀλλιῶς τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ «Ἑλληνικὸς Μισελληνισμὸς» ἀναπτύσσεται μεμονωμένα καὶ παράλληλα πρὸς τὸν πάντοτε ἀκμαῖο παγκόσμιον φιλελληνισμό, ἐννοῶ τὴν φιλότητα πρὸς τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα τῶν ἐκλεκτῶν καὶ φωτισμένων συνειδήσεων ὅπου γῆς καὶ ὄχι βέβαια πρὸς τὴν ἀξιοθρήνητη Ρωμιοσύνη. Γιατί, ἂν

διγνώμαστε ὅτι εἶναι ἀποτέλεσμα μόνον ἐξωελληνικῶν δραστηριοτήτων καὶ ἀνθελληνικῶν διαβρώσεων (ποῦ εἶναι πράγματι πολλές, ἐπίμονες), θὰ ὑποπίπταμε στὸ σφάλμα τοῦ «ιδιώτου» (= ἡμιθίου) τοῦ Ἐπικτήτου, ποῦ θεωρεῖ ὡς ὑπαίτιους τῶν ἐπιτυχιῶν ἢ ἀποτυχιῶν του τοὺς ἄλλους καὶ ποτὲ τὸν ἑαυτὸ του.

Μάιος 1989

8

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΥΜΒΑΙΝΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ, ποῦ νὰ μὴν συναρτᾶται μὲ συμβὰν τοῦ παρελθόντος. Καὶ δὲν ὑπάρχει συμβησόμενον τοῦ μέλλοντος, ποῦ νὰ μὴν εἶναι αἰτιατὸ τῶν γεγονότων τοῦ παρόντος καὶ τοῦ παρελθόντος. Ἡ ἀλλουχία (στὴν φύση καὶ τὴν ἱστορία) δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς χρονικὴ συνέχεια ἀλλὰ αὐστηρῶς λογικὴ (καὶ πραγματικὴ) συνέπεια. Ὅσοι προσπαθοῦν νὰ ζοῦν καὶ νὰ δροῦν τώρα ἐν «ἀνεξαρτησίᾳ» πρὸς τὴ ζωὴ καὶ τὴν δράση τοῦ παρελθόντος συγκρούονται ὄχι μόνον μὲ τὴν ἱστορία ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἴδια τὴ γονιδιακὴ τους ὑπόσταση, ἢ ὁποῖα ἔχει προσκτηθῇ καὶ «φέρει» ὅλα τὰ πρὸ τῆς γεννήσεώς της συμβάντα στὸ γενεαλογικὸ DNA της. Συνεπῶς ὅσοι ἐπιχειροῦν νὰ μηδενίσουν τὸ παρελθὸν (στὴ ζωὴ, τὴν ἱστορία ἢ τὴν φύση) ἀπλῶς ματαιοπονοῦν.

Αὐτὴ ἡ ἐκ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων μάταιη, ἢ παράφρων ἀπόπειρα μηδενισμοῦ τοῦ παρελθόντος ἀποτελεῖ τὸ κύριο σύμπτωμα τῆς παρούσης βαρύτατης Ἑλληνικῆς Νόσου. Εἴμεθα μάρτυρες ἐνὸς θεάματος ἀπίστευτου: Τὸ σημερινὸ ἐλληνικὸ «πνεῦμα», ἢ σημερινὴ ἐλληνικὴ «ἐπιστήμη», «κοινωνία», «ἐθύνουσα τάξη», «μᾶζα», «διανόηση»,

«οικονομία»... ζούν και δρούν ἐρήμην πάσης ιστορικής μνήμης. Λες και τὸ κέντρο τοῦ ἑλληνικοῦ ἐγκεφάλου, ὅπου συγκεντρώνονται καὶ ἐδράζονται τὰ «σημάδια» τῶν συμβάντων, ἔχει λοβοτομηθῇ χειρουργικῶς. Ὅτι προδιέγραψε τὸ Ἑλληνικὸ Παρὸν ἀπερρίφθη εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον. Γλῶσσα, πολιτισμός, ιστορικὰ συμβάντα, τρόπος ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου, ὁλόκληρη ἡ πλημμυρὶς τοῦ Ἑλληνικοῦ Προτύπου (ποὺ εἶναι τὸ θεμέλιο ὄχι μόνο τοῦ σημερινοῦ «δικοῦ μας» ἀλλὰ – καὶ μὴ γελιέστε! – ὁλόκληρου τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ) δὲν σημαίνει τίποτε στὴν σημερινή «Ἑλλάδα». Οἱ πάντες ἀσχολοῦνται μὲ τὴν οἰκονομία, τὰ εἰσοδήματα, τὴν ΑΤΑ, τὰ ἐπιτόκια, τὶς τιμὲς αὐτοκινήτων, τὴν δίψα ἐπιβολῆς, τά... Τίποτε δὲν θυμίζει ὅτι ὁ Τόπος, ὁ Λαὸς καὶ ἡ ἡγεσία τοῦ σύγχρονου «Ἑλληνισμοῦ» ἀποτελοῦν τοὺς ἀποδοχεῖς καὶ κληρονόμους ἑνὸς γιγαντιαίου, οἰκουμενικῆς ἀξίας καὶ σὲ παγκόσμια κλίμακα μοναδικοῦ τρόπου θεωρήσεως τῆς ζωῆς. Ἡ ιστορική μας μνήμη μποροῦμε νὰ θεωρήσωμε –βάσει τῶν «ἐνδείξεων» ποὺ μᾶς προσφέρουν οἱ ἀναφορὲς τῆς «ιθύνουσας τάξεως» μας– ὅτι ἐξικνεῖται τὸ πολὺ μέχρι τὸν Γοργοπόταμο καὶ τὸ Κιλελέρ.

Μάιος 1989

9

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΥΡΙΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝΙΣΘΗ δὲν εἶναι οἱ βαρεῖες ἀντικειμενικὲς (ιστορικὲς καὶ πολιτισμικὲς) συνέπειες τῆς μετα-αναγεννησιακῆς πνευματικῆς σχιζοφρένειας. Εἶναι πρωτίστως οἱ ὑποκειμενικὲς. Τὸ πρόσωπο, τὸ ἄτομο, τὸ ὑποκείμενο σχίζεται στὰ δύο ὄντας στὸ μέσον μιᾶς διελκυστίνδας, ὅπου μία δύναμη, ἡ θεοκρατική, ὑπο-

τακτική, μυστικιστική, ἄλογη, μεταφυσικὴ ἀντίληψη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου, τὸ τραβᾷ πρὸς τὴ μία κατεύθυνση· καὶ μία ἄλλη δύναμη, ἡ φυσικὴ, λογικὴ, φιλέρευνη καὶ ἀνυπότακτη ἀντίληψη, τὸ τραβᾷ πρὸς τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντιθετὴ κατεύθυνση. Τῷ ὄντι τραγικὴ ἡ διελκυστίνδα αὕτη! Μακάρι νὰ ἦταν ἓνας ἕκαστος ἐξ ἡμῶν μόνον ὑποτακτικὸς καὶ θεοκρατικὸς· ἢ μακάρι νὰ ἦταν ἓνας ἕκαστος ἐξ ἡμῶν μόνον ἀνυπότακτος καὶ φυσικὸς. Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ὡς προσώπων θὰ ἦταν τότε χωρὶς σύγκρουση, φόρτιση, ἀνάγκη, ὁδὴν, ἄτη... Οἱ ὑποκειμενικὲς λοιπὸν συνέπειες τοῦ μεταχριστιανικοῦ διχασμοῦ, αὐτὲς ποὺ μᾶς ἀκρωτηρίασαν μετατρέποντάς μας ἀπὸ φυσικοὺς ψυχοσωματικοὺς ὁργανισμοὺς σὲ φοβισμένα, μοναχικά, συγκεχυμένα καὶ ἀφύσικα πλάσματα, εἶναι τὸ πρώτης προτεραιότητος πρόβλημα πρὸς λύσιν, πρόβλημα ατομικὸ, ὑποκειμενικὸ, προσωπικὸ – ὄχι μόνο πολιτικὸ ἢ θρησκευτικὸ ἢ ἐθνικὸ.

Σεπτέμβριος 2000

10

Ο ΕΝΑΣ ΣΤΟΥΣ ΕΚΑΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ εἶναι σχιζοφρενὴς σύμφωνα μὲ τὶς ἐπίσημες στατιστικὲς ποὺ ἀνακοινώθηκαν στὶς 27 τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου [2001]. Νομίζουμε, ὅτι θὰ «ἔλεγε πολλά» γιὰ τὴν αἰτία τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ φαινομένου ἡ ἀντικατάσταση τῆς λέξης «Ἕλληνες», ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ στατιστικολόγοι καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς Ψυχιατρικῆς κ. Κ. Στεφανῆς, ποὺ ἔκαναν τὴν παραπάνω ἀνακοίνωση, μὲ τὴ σωστὴ λέξη «ἐλληνο-χριστιανοί», ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ μόνη ποὺ ἀποδίδει μὲ ἀκρίβεια τὸν διχασμένο τύπο τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀποτελεῖ σήμερα τὸν συνο-

λικὸ σχεδὸν πληθυσμὸ τῆς χώρας αὐτῆς.

Ὅταν τὸ Ρωμαϊκὸ κρατίδιο υἱοθέτησε στὴν περίοδο 1845-1860 ὡς ἐπίσημη ἰδεολογία τοῦ τὸν «Ἑλληνοχριστιανισμό», δὲν φανταζόταν ἴσως τίς συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε ἡ τεχνητὴ καὶ εὐθραυστη συγκόλληση διὰ τῆς ἐξουσιαστικῆς πνευματικῆς ἐπιβολῆς δύο ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων, ἀσυμβιβάστων καὶ ἀπολύτως ἀσυμβάτων τρόπων σκέψεως καὶ ζωῆς, τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ χριστιανικοῦ, ὅπως βοᾷ ὁλόκληρη ἡ Ἱστορία. Ἀλλὰ καὶ σήμερα οἱ πολιτικοί, στρατιωτικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ ταγοὶ τῆς Ρωμιοσύνης δὲν ὑποψιάζονται ὅτι μετατρέπουν τὴν χώρα σ' ἓνα ἀπέραντο φρενοκομεῖο, ὅταν συντηροῦν τὸ γνωστὸ παραμῦθι «Ἑλλάδα ἴσον Ὁρθόδοξία» ὑπὸ τὴν συγχορδία πληρωμένων προπαγανδιστῶν τοῦ σχιζοειδοῦς τραγέλαφου τοῦ δήθεν ἐνωτικοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ σκοταδισμοῦ.

Σεπτέμβριος 2001

11

«*Νέκυες ἐκβλητότεροι κοπρίων*» (Οἱ νεκροὶ πρέπει νὰ ἀποβάλλωνται περισσότερο ἀπὸ τὰ σκουπίδια)

Ἡράκλειτος

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ, ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ, ΓΙΑΤΡΟΙ, διανοούμενοι, ἱατροδικαστὲς κι ὅλη ἡ ἀφρόκριμα τῆς Ρωμιοσύνης γιὰ ἐβδομάδες ἀσχολήθηκαν ἐντατικά μὲ τὸ πτώμα τοῦ καλόγερου [Βησσαρίωνα] τῆς Φθιώτιδας, προβληματιζόμενοι βαθιὰ γιὰ τὸ ἂν τὸ πτώμα εἶναι ἅγιος ἢ δὲν εἶναι. Καὶ σχεδὸν ἡ μισὴ Ἑλλάδα κουβαλήθηκε ἄρον-ἄρον στὸ πτώμα, γιὰ νὰ τὸ προσκυνήσῃ καὶ νὰ «σωθῇ». Ἐξουσια-

σιμὸς, σκοταδισμὸς καὶ βλακεία, ὅλα μαζί σ' ἓνα «ἄξεδιάλυτο κουβάρι ἀπὸ σκουλήκια», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Σεφέρης, ἔσπερναν τὴν ἀθλιότητά τους σὰν τὴ σκιά τους, μιλώντας, ἀναλύοντας, ἐρευνώντας – τί; τὴν δυστυχία, τὸν φόβο, τὴν συμφορὰ ποὺ τοὺς δέρνει, θὰ λέγαμε ἐμεῖς.

Ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἔφτειαξε καὶ συνεχίζει νὰ φτειαχνη πάντοτε τοὺς περιούσιους καὶ ἐκλεκτοὺς: ἀνάστασι νεκρῶν εὐαγγελίζονται πάντοτε, ψυχῶν καὶ σωμάτων, παραδείσους, σωτηρίες... Ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἔφτειαξε καὶ συνεχίζει νὰ φτειαχνη πάντοτε τοὺς δεισιδαίμονες, τοὺς θρησκόληπτους, τοὺς καταπτοημένους, τοὺς παρά-λογους, αὐτὴ τὴν ἰδεώδη πρώτη ὕλη, γιὰ νὰ τὴν ἐξουσιάζῃ καὶ νὰ τὴν ἐκμεταλλεύσῃ τὴν μεταφυσικὴ πρώτη ὕλη, τὴν ἔξω ἀπὸ τὴν Φύση, τὴν καταστρέφουσα τὴν Φύση... Τὴν πρώτη ὕλη τῶν δούλων, τῶν πτωχῶν τῷ πνεύματι, τῶν δαιμονιζόμενων, τῶν πορνῶν, τῶν τελωνῶν..., τοῦ νομίσματος, ποὺ ἡ ἄλλη ὄψη τοῦ εἶναι οἱ τύραννοι, οἱ πονηροὶ τῷ πνεύματι, οἱ δαιμονοδιῶκτες-ἐξορκιστές, οἱ ἡθικολόγοι... –οἱ πτωματοκάπηλοι, οἱ πτωματέμποροι–, οἱ ἔμποροι τοῦ θανάτου ἐν τέλει. «*Λαϊκή, ὄχι ἀριστοκρατικὴ εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας*», εἶπε τὴ στιγμὴ τῆς ἀποκορύφωσης τῆς πανελλήνιας πτωματολαγνείας ὁ κ. Χριστόδουλος. Καὶ πράγματι ὅλοι οἱ ἐξουσιαστὲς μετατρέπουν τὸν ἄνθρωπο, τὸ πρόσωπο, σὲ «λαό», σὲ «ποίμνιο», σὲ «προλεταριάτο» καὶ σὲ τελικὴ κατάληξη σὲ μᾶζα πτωματολατρῶν... Κι ἔτσι τὸν ἐξουσιάζουν ὡς πτώμα πιά μὲ τὴν βοήθεια ἐνὸς ἄλλου «μεταφυσικοῦ» ἀγίου πτώματος. Τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο ὡς πρόσωπο δὲν μποροῦν νὰ τὸν ἐξουσιάσουν ποτέ.

Οἱ ἐλέφαντες, ὅταν εἶναι ἐτοιμοθάνατοι, πηγαίνουν κον-

τὰ σὲ κάποιο πτώμα ἐλέφαντα καὶ πεθαίνουν («νεκροταφεῖα ἐλεφάντων»). Καὶ τὸ μεσαιωνικὸ ἀπολίθωμα τῆς Ρωμιοσύνης καθρεφτίζεται σὰν πεισιθάνατος Νάρκισσος στὸ πτώμα τοῦ καλόγερου καὶ λατρεῖ τὸ εἶδωλό της, ὥσπου νὰ πέση μέσα στὸ ρυάκι τῆς ἱστορικῆς προόδου καὶ νὰ πνιγῇ.

Μάιος 2006

12

«ΒΙΒΛΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ», «ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ», «Κρανίου τόπος», «Σόδομα-Γόμορρα», «κόλαση», «Βαβέλ ἀσυντονισίας», «όλοκαύτωμα», «ἐξ ὕψους σωτηρία», «ὁργὴ θεοῦ», «θαύματα ποὺ ἔσωσαν», «πληγὲς τοῦ Φαραώ», «Παναγία» καὶ ὁλόκληρη ἡ φρασεολογία τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀποτελέσαν σχεδὸν ἀποκλειστικὰ τὸ λεξιλόγιο τῶν πολιτικῶν, τῶν δημοσιογράφων, τῶν πυροσβεστῶν ἀλλὰ καὶ τῶν κοινῶν Ρωμιῶν, ὅταν ἀναφέρονταν καὶ χαρακτηρίζαν τὸν ἐμπρησμὸ τῆς Ἡλείας (πυρκαϊές). Ὑπῆρχαν ἐκπομπές, ρεπορτάζ, «παράθυρα», δηλώσεις καὶ ἄλλες ἐκφάνσεις τῆς ψυχικῆς δομῆς τῆς Ρωμιοσύνης, ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς ἡγεσίας της μέχρι τὴν πρώτη τυχοῦσα γυναῖκα ποὺ τῆς πρόσφεραν ἓνα μικρόφωνο, ποὺ νεκρανάσταναν τρόπους σκέψης καὶ ἀντίληψης τῆς πραγματικότητας, ποὺ ἔβγαιναν ἄμεσα ἀπὸ τὴν ἀνατολίτικη μεταφυσική, ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ ἄλλες πρωτόγονες ἐποχὲς βαρβαρότητας, ὅπου κυριαρχοῦσαν ἡ θεοκρατικὴ φαντασίωση, ἡ ἀπόρριψη τῶν ἀνθρώπινων αἰτίων τῶν ἀποτυχιῶν καὶ τῶν συμβαινόντων, ἡ ἀναγωγή τους σὲ ὑπερφυσικὰ αἷτια, ὁ φόβος, ἡ ἀλογία. Ὑπῆρχαν ἐκδηλώσεις καὶ ἐκφάνσεις ψυχῆς καὶ ἰδεῶν, ποὺ διερωτᾶτο κανεὶς, ἂν

ὁ ἐμπρησμὸς τῆς Ἑλλάδος ἦταν «θέλημα θεοῦ» καὶ ὠφείλιτο σὲ «πῦρ ἐξ οὐρανοῦ» καὶ στὴν «ἀνεξερεύνητη βουλή» τοῦ ἀνατολίτικου μορμολυκείου, ποὺ ἔγινε ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια «Θεὸς μας» καὶ ὑπέρτατο ὄσιο καὶ ἱερὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Κι ὅλος ὁ ρωμαϊκὸς ἀνθρωποπολιτὸς νὰ περιμένη τὴ σωτηρία τοῦ ἀπὸ μία παγκυρίαρχη Κρυπτοδυναστεία, μιὰ κάστα ποὺ ἀποτελεῖται κατὰ 80% ἀπὸ γόνους ἑξουσιαστῶν δύο, τριῶν, τεσσάρων καὶ πέντε γενεῶν, μία συντεχνία ἀνεπάγγελτων καὶ ἀκαμάτηδων μπούληδων καὶ κυριαρχοῦντων, ἄριστα δασκαλεμένων ἀπὸ τὰ γεννοφάρσικα τους νὰ ἐξουσιάζουν, ἀλλὰ ἐντελῶς ἀνυποψίαστων τῆς ἀληθινῆς πολιτικῆς, τῆς ἀληθινῆς διοίκησης καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἀνθρώπων ἐντελῶς ἄμοιρων τῆς ἀληθινῆς ἐλληνικότητας, τοῦ ἀληθινοῦ τρόπου σκέπτεσθαι καὶ ζῆν ποὺ γεννήθηκε στὴν Ἑλλάδα, καρποφόρησε στὴν Ἑλλάδα καὶ μεγαλούργησε σὲ ψυχὲς ἐλληνικὲς, προτοῦ αὐτὲς ἐξαλλαχθοῦν στὶς ρωμαϊκὲς γελοιογραφίες τους. Καὶ ταυτόχρονα οἱ μηχανισμοὶ πλύσεως ἐγκεφάλων προσπαθοῦσαν νὰ κρατήσουν ἐπτασφράγιστη τὴν ἔλλογη ἐρμηνεία καὶ προσέγγιση τῆς συμφορᾶς, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν χωρὶς παραμορφωτικοὺς φακοὺς ἀνάλυση τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς κατάστασης τῆς σημερινῆς Ρωμιοσύνης, ποὺ ἀπὸ τὸν τελευταῖο βοσκὸ μέχρι τὸν πολιτικὸ ἡγέτη εἶναι πιθανοὶ ἄμεσοι ἢ ἔμμεσοι ἀντουργοὶ τῆς πυρπόλησης.

Ὀκτώβριος 2007

13

ΠΟΤΕ ΑΛΛΟΤΕ Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ καὶ ὁ μεταφυσικὸς φόβος δὲν ἔπαιζαν τόσο πρωταρχικὸ, προσδιοριστικὸ ρόλο στὴν

ἀνθρώπινη συμπεριφορά, ὅσο στὸν καιρὸ μας.

Γιὰ τὸν πρῶτο, τὸν βιοτικὸ φόβο, δὲν χρειάζεται νὰ ἐπιμείνω πολὺ, νομίζω, γιὰ νὰ καταστήσω πειστικὴ τὴν ἐκτίμησή μου αὐτῇ. Σήμερα, ἐποχὴ ποὺ χάρη στὴν πρόοδο τῆς μηχανῆς, στὰ προηγμένα τοῦλάχιστον μέρη τῆς γῆς, κανεὶς δὲν πεθαίνει ἀπὸ πεῖνα, τὸ ἄγχος γιὰ τὴν ἐπιβίωση καὶ ἡ συνακόλουθη πρὸς αὐτὸ ὑποταγὴ καὶ δουλικότητα τοῦ ἀνθρώπου σ' ὁποιοδήποτε ἄτομο, ομάδα, κλίκα, ἐπιχείρηση, ἐξουσία, σύστημα, ποὺ ἐλέγχουν τὸ χρῆμα ἢ τὴν πολιτικὴ ἰσχὺ καὶ εἶναι ἢ μποροῦν νὰ γίνουν ἐργοδότες τοῦ ἢ πολιτικοὶ πτέρωνές του, εἶναι ἀπόλυτη. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ἀνδραποδώδης καὶ ἀναξιοπρεπῆς ὅσο ποτέ, ἀποβάλλει καὶ τὸ τελευταῖο ἔχνος ἀνθρώπινης ὑπερηφάνειας, γιὰ νὰ προσπέση ἰκέτης καὶ περιδεῆς δοῦλος στὰ πόδια κάθε «ἰσχυροῦ», μὲ τὴν ἀπλὴ ἐλπίδα ἢ ἀκόμη τὴν μακρινὴ πιθανότητα νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐνοιά του, τὴν κάλυψη, τὴν προστασία του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ μεταφυσικὸς φόβος, ὁ φόβος τοῦ θανάτου, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ δηλητηριάζει καὶ παραλύει τὶς ψυχές μας. Ὁ ἔξοχος τύπος τοῦ κλασικοῦ ἀνθρώπου, ποὺ γελᾷ μπροστὰ στὸν κίνδυνον, γελᾷ μπροστὰ στὸν πάνοπλον ἐχθρό, γελᾷ μπροστὰ στὸν νεκρό, γελᾷ πάνω στὴν δική του ἐπιτύμβια στήλη στὸ Δίπυλον, γελᾷ καὶ περιγελᾷ τὸν Χάροντα, ποὺ θὰ τὸν μεταφέρῃ στὸν Ἅδη, ἔμμισθος λεμβοῦχος του, διὰ μέσου τῆς Ἀχερουσίας, ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὸν ἐξουθενωμένο ἀπὸ τὴν τρομοκρατία τοῦ θρησκευτικοῦ δόγματος «πιστό», ποὺ ἀπειλεῖται μετὰ θάνατον.

«Φόβος κυρίου», οἰουδήποτε ἐγκόσμιου κυρίου καὶ «φόβος Κυρίου», οἰουδήποτε τιμωροῦ καὶ ἐκδικητικοῦ δογ-

ματικοῦ ὑπερβατικοῦ κατασκευάσματος τῆς (πνευματικῆς) ἐξουσίας, εἶναι λοιπὸν ἡ «ἀρχὴ σοφίας» τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου καὶ ἄθλιου ἐξουσιαζόμενου ἀνθρώπου. Αὐτὸς ὁ φόβος –τοῦτο πρέπει νὰ προσέξουμε ἰδιαίτερα– δὲν εἶναι τὸ πᾶν φύσιν ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως τῶν ἔμβιων ὄντων, εἶναι ἴσα-ἴσα ἡ διαστροφή του. Γιατί, ἂν τὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως ἐξασφαλίζῃ καὶ προάγῃ τὴν κύρια ἔκφραση τῆς μοναδικότητος τοῦ ἀτόμου, τὴν ἐαυτότητά του –τὴν ἐλευθερίαν του, μ' ἄλλα λόγια–, ὁ φόβος ὄχι μόνο δὲν συμβαλλεῖ σ' αὐτό, ἀλλὰ τὴν καταστρέφει, τὴν ἐξουθενώνει. Ὁ φοβισμένος ἄνθρωπος δὲν εἶναι αὐθέκαστος, δὲν εἶναι ἀντοδύναμος, δὲν εἶναι αὐτοτελής, δὲν εἶναι αὐτάρκης, δὲν εἶναι αὐτόνομος. Κακοποιεῖ καὶ βιάζει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἀτομικότητα καὶ προσωπικότητά του, κατατρυχόμενος ἀπὸ φαντάσματα-κινδύνους, ἐγκόσμους ἢ ὑπερκόσμους, γιὰ νὰ ὀδηγηθῇ ὄχι μόνο στὴν ἐγκόσμια δουλεία ἀλλὰ καὶ στὴν πνευματικὴν παραισθήσεις καὶ ἐν τέλει στὴν ἀπόλυτη υπαρκτικὴ δυστυχία.

Ἡ πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξουσία, ποὺ καλλιεργεῖ μὲ ἀπειρες μεθόδους τὴ διαστροφή τοῦ φόβου, γνωρίζει ἔκπαλαι ὅτι χωρὶς αὐτὸν ἡ ὑπαρξὴ καὶ παγκυριαρχία της εἶναι ἀδύνατη. Ὁ φόβος οἰασδήποτε μορφῆς εἶναι ὁ ἀπώτερος γενάρχης, ὁ πρωτοπατέρας τῆς διάστροφος Ἐξουσίας.

Μάρτιος 1986

14

Ἡ ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ ὑπόθεση τῶν πολλῶν, τῶν ἀστοιχείωτων, τοῦ πλήθους, τῶν μαζικῶν κινήματων, τῶν καπῆλων, τῶν ἐξουσιαστῶν, αὐτῶν ποὺ τὴν κάνουν ἐπάγ-

γελμα. Τυφλοί, παραλυτικοί, δαιμονιζόμενοι, πτωχοί τῷ πνεύματι, πόρνες, οἰκονομιστὲς («τελῶνες»), δοῦλοι, προλετάριοι καὶ ἄλλοι ἀποτυχημένοι, ὁπαδοί, πιστοί, μέλη ὁργανώσεων κ.λπ. εἶναι ἀκριβῶς ἡ μαζώδης πελατεία ἐκείνων ποὺ διέπονται ἀπὸ τὸν ἀντίθετο πρὸς τὴν ἐλληνικότητα τρόπο ζῆν, πράττειν καὶ σκέπτεσθαι.

Ὀκτώβριος 2000

15

Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ Ἑλληνες κληρικοὺς στὶς ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ μία πραγματικότητα πρωτοφανή στὰ ἱστορικὰ χρονικά, πού, ἂν δὲν ἦταν γνωστὴ τοῖς πᾶσι, προφανὴς καὶ αὐταπόδεικτη, θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἀνήκει στὴ σφαῖρα τῆς φαντασίας. Ὅμως μὲ διαρκῆ καὶ ἀπεριορίστως ἰσχύουσα ἐντολὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅλοι οἱ Ἑλληνες κληρικοὶ ἐξαπολύουν σχεδὸν καθημερινὰ τὴν ἐπίθεση αὐτὴ καὶ ὅλοι οἱ Ἑλληνες πιστοὶ τὴν ὑφίστανται ἐπὶ αἰῶνες, χωρὶς ποτε κάποιος νὰ ἀντιδράσῃ στὸ παραμικρό.

Πῶς νὰ σχολιάσω τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ φαινόμενο, ποὺ προφανῶς δὲν εἶναι ἀπλῶς μία κατάσταση «ἐθνικῆς ἀφασίας», ἓνα «ἱστορικὸ κῶμα», ὅπως εἶναι σίγουρα σὲ ὁμαδικὸ-πολιτικὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης καὶ ἓνας κατ' ἐξακολούθησιν ψυχολογικὸς βιασμός ἀλλὰ καὶ ἓνας κατὰ συρροὴν μαζοχισμός σὲ ατομικὸ – ὑποκειμενικὸ ἐπίπεδο. Τὸ συναίσθημα τῆς ἀμηχανίας γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ βιώσω ἀφ' ἑνὸς μιὰ θλίψη γιὰ τὴν ἔσχατη κατάντια τοῦ ἱστορικώτερου ἔθνους τῆς Γῆς, τοῦ ἔθνους ποὺ δημιούργησε τὸν πανανθρώπινο

πολιτισμὸ καὶ νὰ διαγνώσω ἀφ' ἑτέρου τὴν βαθύτερη, τὴν ἀθέατη, ἀλλὰ βέβαιη αἰτία, τὴν παλαιὰ καὶ σύγχρονη, ποὺ ὠδήγησε κάποτε καὶ διατηρεῖ σταθερὰ ἔκτοτε τὸν Ἑλληνισμό στὸ ἐθνικὸ, ψυχολογικὸ καὶ ἠθικὸ χάλι ποὺ βρίσκεται σήμερα.

Ἰανουάριος 2007

16

«ΒΛΕΠΕΙ στὸν ὕπνον τῆς τὸν ἅγιον Ραφαήλ καὶ τῆς λέει: "Ἦλθα νὰ συμπληρώσω τὴν ἱστορία μου. Ἀπὸ τὴν Ἰθάκη κατὰγομαι, ἀλλὰ ζοῦσα εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ὅταν πῆραν οἱ Τοῦρκοι τὴν Κων/πολιν καὶ εἰσέβαλαν εἰς τὴν Θράκην, ἔφυγα ὡς πρόσφυξ ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Ἀλεξ/πόλεως καὶ ἦλθα εἰς τὴν Λέσβον, ὅπου εἰς τὸ βουνὸ τῶν Καρυῶν ὑπῆρχε παλαιὸ μοναστήρι. Ἐκεῖ βρῆκα ἄσυλον. Ὅταν οἱ Τοῦρκοι πῆραν τὴν Λέσβον, ἔκαψαν τὸ μοναστήρι μας καὶ ἐμένα μ' ἔσφαξαν μέσα ἀπὸ τὸ στόμα, ἀφοῦ μὲ ἐβασάνισαν σὰν τὸν Χριστό. Πήγαινε νὰ πῆς τὴν ἱστορία μου εἰς τὴν Μητρόπολιν." Πράγματι ἡ σύζυγός μου κατέβηκε τὴν ἴδιαν ἡμέραν καὶ τὰ ἀνέφερε ὅλα εἰς τὸν Ἅγιον Πρωτοσύγκελλον.

» Αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἤρχισαν νὰ ὀνειρεύονται τὸν ἅγιον πλῆθος ἀτόμων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφέρω τὰ κυριώτερα: Μαρία Δουργκούνα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶπε: "Εἶμαι ὁ ἅγιος Ραφαήλ: ἦλθα εἰς τὴν Λέσβον τὸ 1454. Ὁ πατέρας μου ὠνομαζόταν Διονύσιος καὶ ἡ μητέρα μου ἦταν μία μεγάλη χριστιανή. Πέντε Τοῦρκοι μ' ἐβασάνισαν καὶ μ' ἔσφαξαν μὲ τὸ πριόνι." Τῆς ἔκαμε καὶ τὴν ἀναπαράστασιν τῆς σφαγῆς του. Τὸ ὄνειρό της ἡ συγκεκριμένη ἔτρεξε καὶ τὸ ἀνέφερε

εἰς τὸν πατέρα Εὐθύμιον.»

Οἱ Τοῦρκοι δὲν «εἰσέβαλαν εἰς τὴν Θράκην» καὶ τὴ Μακεδονία μετὰ τὴν Ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453), ἀλλὰ τὶς εἶχαν καταλάβει 120 χρόνια πρὶν καὶ εἶχαν καταστήσει πρωτεύουσά τους τὴν Ἀδριανούπολη (1362). Δὲν ὑπῆρχε ἐπίσης ἡ πόλη τῆς Ἀλεξανδρούπολης οὔτε τὸ λιμάνι της, ἀπ' ὅπου δῆθεν ἔφυγαν ὡς «πρόσφυγες» με «καίχι» οἱ καλόγεροι (σήμερα ἅγιοι) Ραφαὴλ κ.λπ., διότι ἡ πόλη αὐτὴ ιδρύθηκε τὸ 1876 (ὅπως καὶ τὸ λιμάνι της), ὅταν οἱ Τοῦρκοι ἔστρωναν τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Κωνσταντινουπόλεως – Θεσσαλονίκης. Στὴ θέση τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως ὑπῆρχε ἓνα γηραλέο δένδρο (τουρκιστὶ «ἀγάτς»), κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατὰ τὸν θρύλο ἐμόναζε ἓνας Τοῦρκος καλόγερος (δεοβίσης) ὀνόματι Δεδέ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἡ πόλη ἔλαβε, τὸ 1876 ποὺ ιδρύθηκε, τὸ τουρκικὸ τῆς ὄνομα Δεδέ - Ἀγάτς. Ἀλεξανδρούπολη ὀνομάσθηκε τὸ 1919, ὅταν πέθανε ἀπὸ δάγκωμα πιθήκου στὸ Τατόι, λίγο ἀφ' ὅτου τὴν εἶχε ἐπισκεφθῇ ὁ τότε βασιλεὺς Ἀλέξανδρος Γλύξμπουργκ. (Τὸ τουρκικὸ ὄνομα φέρει καὶ σήμερα στὴν διεθνή ναυτικὴ γλῶσσα ὁ φάρος της, ποὺ κατασκευάσθηκε τὸ 1919, μετὰ τὴν προέλαση τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.)

Συνεπῶς ὁ ἅγιος Ραφαὴλ ἢ δὲν ξέρει Ἱστορία ἢ ψεύδεται μιλώντας γιὰ τὴ ζωὴ του.

Οἱ ἐνυπνιαζόμενες γυναῖκες, ποὺ προφανῶς μετὰ τὴν ἀνακοίνωση τῶν πρώτων ὀνείρων κάποιας χωρικῆς προσφυγικῆς καταγωγῆς κατελήφθησαν ἀπὸ «μαζικὴ ὑστερία», ἦταν κι αὐτὲς ὅλες προσφυγικῆς καταγωγῆς, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς κ.λπ. εἶχαν σφαγιασθῇ ἀπὸ τοὺς Τούρκους κατὰ τὴν

Μικρασιατικὴ Καταστροφὴ τοῦ 1922 (κάποιας ἐξ αὐτῶν, ὅπως γράφει ὁ Φώτης Κόντογλου, οἱ Τοῦρκοι εἶχαν σφάζει 28 συγγενεῖς). Τὰ «στοιχεῖα» τῶν ὀνείρων τους προφανῶς προέρχονται ἀπὸ τὶς ὀδυνηρὲς αὐτὲς ἐμπειρίες τους, τὶς ὁποῖες «ἐνσαρκώνουν» στὸ ὀνειρικὸ ἀποκύημα «Ραφαὴλ» ὡς ὑποκατάστατο προφανῶς τῶν ἀπολεσθέντων γονέων τους. Ἔτσι ἡ ζωὴ τοῦ Ραφαὴλ εἶναι ὑποσυνείδητη πιστὴ «ἀναπαράσταση» [«ἐκτόπλασμα»] τῆς μοίρας τῶν πατεράδων τῶν ἐνυπνιαζόμενων: «πάτερ» (ιερωμένος), πρόσφυγας, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἐν τέλει σφαγμένος ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ποὺ ὅμως «ἀνασταίνεται», «μιλάει» καὶ ἀπαιτεῖ «νὰ τὸν δοξάσουν» – ὅλα ὀνειρικὲς ἐπιθυμίες ἢ στερητικὰ σύνδρομα τῶν τραγικῶν αὐτῶν γυναικῶν.

Σεπτέμβριος 2005

17

ΟΛΟΚΛΗΡΗ Ἡ ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ τοῦ σημερινοῦ κόσμου, ποὺ ἐπιχειρεῖται νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τῆς μεθόδου τῆς πλύσεως ἐγκεφάλων, θὰ μποροῦσε νὰ διατυπωθῇ αὐθεντικώτατα με τὴν γνωστὴ νεοελληνικὴ παροιμιώδη φράση «*ὅσα φᾶμε, κι ὅσα πιοῦμε, κι ὅσα...*». Ἡ φράση αὐτὴ εἶναι ταυτόχρονα καὶ ὁ τελειότερος ὀρισμὸς τῆς ἔννοιας «δοῦλος» ἢ «εἴλωτας»: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐξωθεῖται τώρα νὰ γίνῃ φορέας αὐτῆς τῆς «ἰδεολογίας» θὰ ἀποτελῇ τὸν πιὸ εὐήθη ψυχολογικὸ τύπο, ποὺ θὰ μπορῇ νὰ κυβερνηθῇ ἄνετα ἀπὸ τὸν πιὸ ἀνεπαρκῆ «ἡγέτη», πιὸ εὐκόλα ἀπ' ὅ,τι ἓνας κάου – μπόυ κυβερνᾷ τὴν ἀγέλη τῶν βοδιῶν του.

Μάιος 2002

18

ΑΛΛΑ ΟΡΟΙ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ για τὸν αὐτοπροσδιορισμὸ μιᾶς ομάδας καὶ τῶν μελῶν της, ὅπως εἶναι ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ οἱ Ἕλληνες, δὲν εἶναι περιγραφικοί, δὲν ἀποδίδουν ἀπλῶς μία «πραγματικότητα», δημιουργοῦν, «γομώνουν» τὴν ὁμαδικὴ ἢ ἀτομικὴ Συνείδηση. Στὴν ἔννοια Ρωμῶς ἐνυπάρχει ἡ σημασία τοῦ δούλου, «ἀνθρώπου εὐτελοῦς καὶ χυδαίου», ὅπως παρατήρησε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ στοχαστικούς καὶ σεμνοὺς ἄνδρες τῆς ἐποχῆς ποὺ ἔγραφε ὁ Παλαμᾶς· καὶ ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ αὐτοχαρακτηρίζονται ἔτσι, ἀποδέχονται μοιρολατρικά, ἂν ὅχι εὐχάριστα, τὴν εὐτέλεια καὶ τὴ χυδαιότητα τῆς ὑπάρξεώς τους.

Μάρτιος 1982

19

ΣΗΜΕΡΑ, ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΡΡΟΗ τοῦ διεθνοῦς ἐξουσιαστικοῦ πνεύματος, δὲν μπορούμε νὰ δοῦμε ἀλλιῶς τὴν ἀλήθεια, παρὰ μόνον μὲ τοὺς παραμορφωτικούς φακοὺς τοῦ ὁπαδοῦ ψηφοφόρου τοῦ Συστήματος ἢ τοῦ πιστοῦ – προβάτου τοῦ θεοκρατικοῦ ποιμνίου. Κι ἔτσι ταυτίσαμε τὴν πατρίδα μὲ τὸν κρατισμὸ καὶ τὸν πολίτη – πρόσωπο, ποὺ ἀποφάσιζε καὶ νομοθετοῦσε ὁ ἴδιος, μὲ τὸν «ἀσχοῦντα τὸ ἐκλογικὸ του δικαίωμα καὶ συμμετέχοντα στὰ κοινά» (αὐτὸν δηλαδὴ ποὺ ψηφίζει κάθε τέσσερα χρόνια, νομιμοποιώντας δημοκρατικὰ κάποιους ὡς «ἀντιπροσώπους» του, χωρὶς ποτε νὰ ἀποφασίσῃ γιὰ τίποτε, νὰ νομοθετήσῃ γιὰ τίποτε ἢ ἔστω νὰ ἐρωτηθῇ γιὰ τίποτε ἀπολύτως).

Ιούλιος 2007

20

ΖΟΥΜΕ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ τοῦ “image”, τῆς «ὕποληψης», τοῦ «κύρους», τοῦ “prestige”, τοῦ «καθωσπρεπεισμοῦ». Ἀπὸ θρασύδειλους «νταῖδες» ἀνατολίτικου τύπου καὶ φαρισαίους «ἱππότες» εὐρωπαϊκοῦ-δυτικοῦ τύπου γέμισε ἡ κοινωνία μας καὶ ἡ δημόσια ζωὴ μας. Τὸ μικρὸ ἄτομο, ποὺ ὀνομάζεται «ρασιοναλιστής», ἔγινε ὁ κανόνας. Τὸ διεθνιστικὸ νεοελληνικὸ κρατίδιο κατέστρεψε ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἰδρύσεώς του τὴν ἑλληνικὴ λεβεντιά (αὐτὴ ποὺ μὲ τὸν ἡρωισμό της τὸ ἴδρυσε) καταδιώκοντας, φυλακίζοντας, συκοφαντῶντας καὶ στέλλοντας στὴν καρμανιόλα τὸν τύπο τοῦ «παλληκαριοῦ» ὡς «ἀπολίτιστο». Καὶ θεοποίησε τὸν θρασύδειλο, ὑποκριτὴ, λογοκράτη, οἰκονομιστὴ, «ἀξιοπρεπῆ», δόλιο, ἀνεύθυνο, φυγόποινο, ἀρνησίποινο δῆθεν «ἀστὸ» ὡς «πολιτισμένο» καὶ «Εὐρωπαῖο»!

Σεπτέμβριος 1991

21

Η ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ (κοινωνία, οικονομία, θρησκείες, ἠθικὴ, πολιτισμός, νομικοὶ κανόνες, συρμοὶ ποὺ ἐξουσιάζουν καὶ τίς πιὸ προσωπικὲς πτυχὲς τῆς ἀτομικῆς ζωῆς) ἔχει σχεδὸν ἐκμηδενίσει, καθὼς γιγαντώνεται, τὴν γνήσια ἀνθρώπινη φύση (ἐπιθυμίες, συναισθήματα, ἐνστικτα), τὴν ἀπονέκρωσε κατὰ τὸ μέγιστο μέρος της ἢ, τὸ χειρότερο, τὴν διέστρεψε καὶ τὴν ἐστρέβλωσε σὲ βαθμὸ τέτοιο, ὥστε εἴτε νὰ τὴν φυλακίσῃ στὴν σκοτεινὴ εἰρκτὴ τοῦ ὑποσυνειδήτου εἴτε νὰ τὴν μεταβάλλῃ σ’ ἓνα τραγελαφικὸ φάντασμά της, ὅπου ὁ ψυχικὸς-ἐρωτικὸς κόσμος τοῦ

ατόμου παρουσιάζεται δειλά με διάφορα πρόσωπα-γελοιογραφίες τῶν αὐθεντικῶν. Ἔτσι βασικώτατες ἐπιθυμίες εἶναι ἀξεδιάλυτα ἀνακατεμένες μετὰ τὴν οἰκονομικὴ ἢ κοινωνικὴ σκοπιμότητα, τὰ συναισθήματα ὑφίστανται βαθεῖα παραμόρφωση ἀπὸ τοὺς ἠθικοὺς ἢ θρησκευτικοὺς κανόνες, τὰ ἔνστικτα ἀτροφοῦν κάτω ἀπὸ τὴν συμπίεση ἑνὸς ἄνωθεν δοτοῦ «πολιτισμοῦ» καὶ οἱ (κατὰ φύσιν ἀτομικέες) συμπεριφορὲς τροχοπεδοῦνται μέχρι καταργήσεώς τους ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν ρευμάτων τῆς μόδας. Ἀποτέλεσμα τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὡς ὅλου εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς στρατιᾶς ἡττημένων, μοναχικῶν, δυστυχισμένων καὶ ἐν τέλει ἀνέραστων ἀτόμων –κυρίαρχου ψυχολογικοῦ τύπου τῆς ἐποχῆς μας–, τὰ ὁποῖα περιφέρουν τὴν θλιβερὴ ὑπαρξὴ τους μέσα σ’ ἕναν ἀντικειμενικὸ κόσμον, ποὺ ὅχι μόνο δὲν βιώνουν, ἀλλὰ τὸν μισοῦν καὶ τὸν μάχονται ὡς ἐχθρό, ὅπως καὶ πράγματι εἶναι.

Σεπτέμβριος 1998

22

Ο «ΛΑΪΚΟΣ» ΗΓΕΤΗΣ, ὁ κοινωνικὸς «ἀγωνιστὴς τοῦ λαοῦ», ὁ πνευματικὸς «ἐκφραστὴς τοῦ λαοῦ», ὁ «συνδικαλιστὴς» ἔχει ἐνώπιόν του δύο καὶ μόνον ἐπιλογές – δὲν ὑπάρχει τρίτη: ἢ νὰ «ἐναρchwση» καὶ νομιμοποιήσῃ τὴν ἀμάθεια, τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἔνδεια, τὴν ἀνευθυνότητα, τὴν ἀγελαία νοοτροπία, τὸ μῖσος κατὰ τῆς δημιουργικότητος καὶ τῆς ἀριστείας, τὴν ἀνικανότητα, τὴν γοητεία τοῦ συνθηματολογικοῦ τρόπου σκέπτεσθαι, τὴν καθαρὰ οἰκονομιστικὴ θεώρηση τῆς ζωῆς καὶ τῆς ομάδας καὶ ὅ,τι τέλος πάντων χαρακτηρίζει τὸν ψυχικὸ «κόσμον» τοῦ χυδαίου ἀνθρώπου,

ποὺ ὁ «λαϊκὸς ἡγέτης» θὰ ἐκφράσῃ, ἢ νὰ καταδολιευθῇ ἐνεπιγνώστως τὴν ἀθλιότητα τοῦ ὄχλου μετὰ τὸ ψεῦδος, τὴν ὑποκρισία, τὴν ἐξαπάτηση, τὴν παραπλάνηση, τὴν ἐξαγορὰ καὶ ἐν τέλει τὴν βία.

Καὶ στὴν πρώτη καὶ στὴν δεύτερη περίπτωσι δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε μετὰ ἡγέτη, μετὰ ἄρχοντα: ἔχουμε μπροστά μας τὸν ἀντιπροσωπευτικὸν τύπον τοῦ ἐξουσιαστοῦ, τοῦ τυράννου.

Απρίλιος 1987

23

ΟΠΩΣ ΔΕΝ ΝΟΕΙΤΑΙ καὶ δὲν ὑπάρχει ἐξουσιαστὴς χωρὶς ἐξουσιαζόμενους ἢ ἀντιστρόφως, ἐξουσιαζόμενοι χωρὶς ἐξουσιαστή, ἔτσι δὲν νοεῖται καὶ δὲν ὑπάρχει μία συγκεκριμένη πολιτικὴ «ἠθικὴ» τῆς ἡγεσίας χωρὶς ἀντίστοιχη καὶ ὅμοια πρὸς αὐτὴν πολιτικὴ «ἠθικὴ» τῆς «λαϊκῆς βάσεώς» τῆς. Ἄν θεωρήσουμε «πομπό» ἠθικῶν μηνυμάτων τὸ ἕνα ἥμισυ τῆς ξυνωρίδας ἐξουσία – μᾶζα καὶ «δέκτη» τὸ ἄλλο, ἐξυπνονοεῖται ἀπαραιτήτως ὑπαρξὴ κοινῶν σημείων τῆς «ἠθικῆς» τους. Ἄν δὲν συνέβαινε αὐτό, ὁ ἐκάστοτε πομπὸς δὲν θὰ ἦταν πομπὸς ἀλλὰ «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ».

Ἄν ἡ ἡγεσία εἶναι διεφθαρμένη, οἰκονομιστικὴ, δόλια, κλεπτικὴ, δογματικὴ, βλακώδης, ψευδολόγος, πορνικὴ, ἀρπακτικὴ, αὐτονοήτως καὶ ὁ «λαὸς» τοῦ ὁποίου ἡγεῖται εἶναι φορεὺς τοῦ ἴδιου ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἡγεσία του ἥθους. Καὶ τὰνάπαλιν.

Σὲ τί διαφέρει ὁ ἐξουσιοδοτῶν γιὰ οἰκονομιστικὴ δράση ἀπὸ τὸν ἐξουσιοδοτούμενον; Δὲν «συνεταιρίζονται» ἐπὶ κοινοῦ ἀνομολόγητου σκοποῦ; Σὲ τί διαφέρει ὁ ὑποδαυλίζων τὸν φανατισμὸ ἀπὸ τὸν ὑποδαυλιζόμενο; Δὲν εἶναι ἐξ ἴσου

νοσηροί; Σὲ τί διαφέρει ὁ ὑποσχόμενος ὑλικὴ χλιδὴ ἀπὸ ἐκείνων ποὺ ἀποδέχεται τὴν ὑπόσχεση; Δὲν εἶναι ὁ φθόνος τὸ κοινὸ τους ἔδαφος - τὸ «χαρτί» ἐπὶ τοῦ ὁποίου συντάσσουν τὸ πολιτικὸ συνυποσχετικὸ τους; Καὶ σὲ τί διαφέρει ὁ ψεύτης ἀπὸ αὐτὸν ποὺ πιστεύει στὸ ψέμα; Εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τυπικὸ ζευγὸς προαγωγῶν-πόρνης, ποὺ καὶ οἱ δύο - «τῶχουν στὸ αἷμα τους» ὅ,τι κάνουν;

Ἄν θέλετε, ἀθρώστε τὴν πόρνη καὶ καταδικάστε τὸν προαγωγό, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τοὺς καταδικάσω ἐγὼ καὶ τοὺς δύο: Κανένας προαγωγὸς δὲν πλησιάζει ποτὲ μία φύσει τίμια γυναῖκα, γιὰ νὰ τὴν ἐκπορνεύσῃ. Καὶ καμία πόρνη δὲν ἔχει «προαχθῇ», ἂν ἡ φύση τῆς δὲν εἶναι πορνικὴ. Οἱ θρῆνοι γιὰ τοὺς «πάντοτε εὐκολόπιστους καὶ πάντα προδομένους» λαοὺς - ὑποκριτικὰς κορῶνες τοῦ λαϊκισμοῦ τῶν δύο τελευταίων αἰώνων - συγκαλύπτουν τὸ κοινὸ στοιχεῖο τῶν εὐπίστων καὶ τῶν ἀπατεώνων, ποὺ εἶναι ἡ ἀρπακτικὴ προδιάθεση.

Ἡ κατάσταση Ἐξουσίας - ἀπαραιτήτως νοεῖται τὸ δίδυμο ἡγεσία-μᾶζα καὶ ποτὲ μόνη ἢ πρώτη ἢ μόνη ἢ δεύτερη-, ἐφ' ὅσον παραμένει πολιτικὸ τέκνο τῆς ἰσότητος, δηλαδὴ τῆς συζεύξεως τοῦ «φύσει ἀνδραποδῶδους» κατ' Ἀριστοτέλη πλήθους καὶ τοῦ ἀπολύτως ἀπαραίτητου γιὰ τὸν ἀνδραποδισμό τοῦ ἐξουσιαστῆ, θὰ κατολισθαίνει μέχρι τὸ τελευταῖο σκαλὶ τοῦ κακοῦ τῇ σκάλα, ἕως ὅτου καὶ ἂν ποτε τὴν ἐταῖρα τῆς ἰσότητος ἀντικαταστήσῃ ἡ ἀρχοντοκυρὰ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀξίας, τῆς ἀριστείας.

Δεκέμβριος 1998

24

ΣΤΟΝ ΑΤΥΧΟ ΑΥΤΟ ΤΟΠΟ, ποὺ κάποτε ἦταν τὸ ἐκλεκτὸ κατοικητήριό τῆς Ἀμιλλας, εἶναι σήμερὰ ἀπόλυτος κυρίαρχος τὸ τερατογέννημα τοῦ Φθόνου. «Φορεῖς» καὶ «ιερεῖς» του εἶναι τόσοι καὶ τόσοι τύποις μεγαλοσχήμονες πολιτικοὶ καὶ πνευματικοὶ «ταγοί» μας, ποὺ ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τῆς οὐσίας ἀσημαντότητάς τους παρατηροῦν καὶ ἐντοπίζουν γύρω τους κάθε ζωογόνο κίνηση καὶ ρυτίδωση στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεκροῦ τέλματος ποὺ λέγεται Ρωμιοσύνη, γιὰ νὰ τὴν συκοφαντήσουν, νὰ τὴ μειώσουν καὶ νὰ στρέψουν ἐναντίον τῆς τὴν προσοχὴ μιᾶς θλιβερῆς μᾶζας, ποὺ ἐπίσης ζῇ καὶ ἐνεργεῖ μὲ μόνη κινήτρια δύναμή τῆς τὸν φθόνον, γιὰ νὰ ἐρεθισθῇ ἢ τελευταία μὲ τὴν παραπλανητικὴ συνθηματολογία τῶν ἐξουσιαστῶν καὶ νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ ἐνταφιαστῆ κάθε ἀγνοῦ σκιρτήματος, κάθε κινήσεως ποὺ ἀναταράσσει τὸ δύσοσμο καὶ νοσογόνον αὐτὸ ἔλος.

Μάρτιος 1988

25

ΒΛΕΠΩ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ καὶ ἄριστους νὰ γίνωνται στόχοι μιᾶς ἐξοντωτικῆς διαβολῆς ἐναντίον τους καὶ ἐνὸς ἐκμηδενισμοῦ καὶ ἀχρηστεύσεως τῆς δημιουργικῆς τους ἱκανότητος ἀπὸ ἀνθρώπους ἢ ὁμάδες, ποὺ μόνον κίνητρο τους ἔχουν τὴν βαθειά, βασανιστικὴ καὶ ἀνομολόγητὴ αἴσθησή τους ὅτι εἶναι κατώτεροι ἐκείνου, τὸν ὁποῖο καταδιώκουν καὶ ἐκμηδενίζουν. Βλέπω προσπάθειες γιὰ ἔργα εὐεργετικὰ γιὰ τὶς ὁμάδες καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ἔργα πολιτισμοῦ, ἔργα πνεύματος, ἔργα δημοσίας οἰκονομίας, ἔργα ἐπιστήμης νὰ καταπνίγωνται καὶ νὰ διακόπτονται

ἐν τῇ γενέσει τους ἢ νὰ ἀποσιωπῶνται καὶ ἀπορρίπτονται στὸ σκότος, τὴν ἐγκατάλειψη καὶ τὴ λήθη, ὅταν ὁλοκληρωθοῦν, ἀπὸ ἄτομα καὶ ὁμάδες ποὺ διαπράττουν ἐν ψυχρῷ τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ κατὰ τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπλῶς καὶ μόνο διότι δὲν εἶναι αὐτοὶ ἱκανοὶ νὰ πράξουν κάτι ἰσάξιο.

Μάρτιος 1988

26

Η ΑΠΟΚΡΥΨΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ἀπὸ τοὺς ἐπίσημους ταγοὺς τῆς Ρωμοσύνης, δηλαδὴ τοὺς σκοταδιστὲς τῆς Διανόησης, τῆς ἐπίσημης Ἱστορίας, τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ ἴδιου τοῦ Νεοελληνικοῦ κράτους, ποὺ ὡς ἐπίσημη ἰδεολογία του ἐπιμένει νὰ προτιμᾷ τὸ τραγελαφικὸ κατασκευάσμα τοῦ «Ἑλληνοχριστιανισμοῦ», ἔχει ἐξώφθαλμες βαρύτερες συνέπειες στὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλλήνα. Ἐκτρέφει τὴν δεισιδαιμονία, ναρκοθετεῖ τὴν παιδεία μὲ τὸν σκοταδισμό τῆς, ἐκφυλίζει τὸν πολιτισμὸ σὲ ἀσιατικὴ βαρβαρότητα, πυροδοτεῖ τὰ συμπλέγματα ἐθνικῆς μειονεξίας καὶ ἐν τέλει θωρακίζει ἓνα ἐνιαῖο μεσαιωνικοῦ τύπου πολιτικο-στρατιωτικο-δικαστικο-θρησκευτικὸ κονφόρμ, ποὺ κρατᾷ τὴν Ἑλλάδα ὡς χώρα τῆς τελευταίας Θεοκρατίας στὴν Εὐρώπη. Ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα ἡ χεῖριστη, ἡ θανατηφόρα, θὰ ἔλεγα, συνέπεια τοῦ Σκοταδισμοῦ αὐτοῦ εἶναι, ὅτι καταντᾷ τὸν Ἑλληνα ἰδεολογικὰ σχιζοφρενῆ, ποὺ παραδέρνει ἀνάμεσα στοὺς δύο πόλους «Ἑλληνισμός»-«Χριστιανισμός», δύο πόλους ποὺ ὄχι μόνο κοσμοθεωρητικὰ εἶναι ἀπολύτως ἀγεφύρωτοι ὡς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι μεταξύ τους, ἀλλὰ καὶ ἱστορικὰ οὐδέποτε συνυπῆρξαν: Μόλις ἐπικράτησε ὁ

ἑνὶ ἄλλῳ, ὁ πρῶτος δολοφονήθηκε ὡς ἱστορικὸ μέγεθος. Αὐτὸς ὁ τρομερὸς ἐθνικὸς διχασμὸς παραλύει τὸν Ἑλληνα, ἰὸν καθιστᾷ ἓνα φοβισμένο, ἀνασφαλές, δουλικὸ καὶ κατὰ συνήθειαν κυνικὸ καὶ διεφθαρμένο πλάσμα, ἓναν μεσαιωνικοῦ τύπου ἄνθρωπο, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ μία ἀξιοθρήνητη γελοιογραφία τοῦ προχριστιανικοῦ Ἑλλήνα.

Ἰανουάριος 2008

27

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΠΟΥ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΑΝ ἄνθρώπους τοῦ βιβλίου καὶ τῆς σκέψεως δὲν μᾶς προκαλοῦν κανένα ἀπολύτως ἐχθρικὸ αἶσθημα. Βαθειὰ ὁδύνη μᾶς καταθλίβει, ὅταν σκεπτόμαστε τὴν Ἑλληνικὴ τραγωδία, τραγωδία ποὺ μεταβάλλει τὸν φωτοδότῃ Ἑλληνα σὲ φωτοσβέστη καὶ σκοταδιστῇ.

Ἰούνιος 1995

28

Ο ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ, ΟΝΤΑΣ προηγουμένως ἀπολίτιστος, δὲν εἶχε τὸν ἱστορικὸ β' ὄρο συγκρίσεως, δηλαδὴ ἓνα πολιτισμένο προχριστιανικὸ παρελθόν, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ εἰσβολὴ τῆς ἀσιατικῆς θρησκείας δὲν ἀποτελέσκει τὴν αἰτία τῆς εἰσόδου του στὸ πολιτιστικὸ γίγνεσθαι: πλὴν συγκεκριμένα δὲν ἦταν εὐδιάκριτο γι' αὐτὸν ὅτι ἡ ἐμφάνιση τῆς γραφῆς, τῆς παιδείας καὶ τῆς διανοούμενης ζωῆς στὴν ἡπειρὸ του δὲν προέκυψε ἀπὸ τὴν Βίβλο (τὸν κώδικα αὐτὸν τῆς ἀπαιδευσιᾶς καὶ τῆς ἀλογίας) ἀλλὰ ἀπὸ κάτι ἄλλο, ποὺ ταυτόχρονα μὲ τὸν θεοκρατικὸ μυστικιστικὸ ἀσιατισμὸ μπῆκε στὴν ἡπειρὸ του καὶ στὴ ζωὴ του. Κι αὐτὸ τὸ κάτι

ἄλλο ἦταν τὰ σπέρματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας, τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, τῆς Ἑλληνικῆς Σκέψης, τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης, τῆς Ἑλληνικῆς πολιτικῆς ὁργάνωσης.

Ὁ μόνος Εὐρωπαῖος ποὺ εἶχε τὸ προνόμιο αὐτοῦ τοῦ β' ὅρου συγκρίσεως ἦταν ὁ Ἕλληνας, τοῦ ὁποῖου τὸ προχριστιανικὸ παρελθὸν ἦταν τὸ λαμπρότερο ἀπὸ πολιτισμικὴ ἀποψη ποὺ ἔζησέ ποτε καὶ ταυτόχρονα ἡ μεταχριστιανικὴ του ζωὴ βυθίστηκε στὸ ἔρεβος τῆς ἀπολιτιστιᾶς καὶ τῆς ἀπαιδευσιαῶς.

Αὐγουστος-Σεπτέμβριος 2004

29

ΔΕΝ ΜΙΛΩ ΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ «πολυτελείας», ὅπως ὁ Πολιτισμός, ἡ Τέχνη, ὁ Στοχασμός, ἡ Καλλιέργεια γενικά. Μιλῶ γιὰ πράγματα στοιχειωδέστατα, ζωτικά, ἀπαραίτητα, θεμελιώδη, ποὺ κινδυνεύουν νὰ πάψουν νὰ ὑπάρχουν. Μιλῶ γιὰ τὴν ὀλοφάνερη ἀπειλή, ποὺ μέσα σὲ λίγες δεκαετίες θὰ εἶναι μιὰ τρομακτικὴ πραγματικότητα, τὴν ἀπειλὴ νὰ χάσῃ ὁ ἄνθρωπος ὅ,τι ἀναρίθμητες προγενέστερες γενεὲς κατέκτησαν καὶ νὰ περιέλθῃ –ἀν δὲν ἔχει ἤδη περιέλθει– στὴν κατάστασι τῆς ἀπόλυτης ἀνικανότητος γιὰ τὴν ἐπιβίωσίν του.

Μάιος 1988

30

ΟΠΩΣ ΘΑ ΕΛΕΓΕ ὁ Φρειδερίκος Νίτσε, «αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι (οἱ πιστοὶ τοῦ Γιαχβὲ ἢ Χριστοῦ ἢ Ἀλλάχ· εἶναι οἱ τρεῖς «ἐκδοχεῖς» ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀποκνήματος τῆς διαταραγ-

μένης φαντασίας φοβισμένων, ἀπειλουμένων, ἐνόχων καὶ συννεπῶς πασχόντων ἀπὸ φαντασιώσεις ἀνθρώπων) βάλθηκαν νὰ ἀρρωστήσουν τὴν ἀνθρωπότητα ἀντιστρέφοντας τὶς ἐννοιες τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ λογικοῦ καὶ τοῦ παραλόγου, τοῦ ἀληθινοῦ καὶ τοῦ ψευδοῦς καὶ τοῦ κατὰ φύσιν καὶ παρὰ φύσιν».

Μάιος 2002

31

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΧΡΟΝΙΑ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ μένει ἀνυπεράσπιστος, τρωτός, διάτρητος μπροστὰ στὴν ἐπίθεση τῆς μαζικότητος, τῆς συνωμοτικότητος, τῆς ἀρπακτικότητος, τῆς δογματικότητος, τῆς ἀπατηλότητος, τῶν τερατογεννημάτων αὐτῶν τῆς αἰώνιας μήτρας τοῦ Σκότους. Χιλιάδες χρόνια ἐμποτίζεται, τοξινώνεται, μολύνεται ἀπὸ τοὺς θανατηφόρους ἰοὺς τῆς Ἱστορικῆς Νόσου. Σήμερα, βαριὰ ἀρρωστος, ταπεινωτικὰ ἡττημένος, ἐξοντωτικὰ κουρασμένος, βαθιὰ δυστυχισμένος, σχεδὸν ἓνα ἐτοιμοθάνατο εἶδος τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, «ψάχνεται». «Ψάχνεται» ἀνασκάπτοντας τὴν ἴδια τὴν φύση του, τὸν μόνον δείκτη ἀλήθειας ποὺ διαθέτει καὶ διαισθάνεται (οἱ πιδὲ προικισμένες συνειδήσεις κατανοοῦν ἔλλογα), ὅτι ἀπὸ τὴν φύση του αὐτὴ δὲν ἀπέμεινε τίποτε ἢ σχεδὸν τίποτε.

Ἰανουάριος 1992

32

ΣΗΜΕΡΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ οὔτε «Ἕλληνες» οὔτε «χριστιανοί». Αὐτοὶ οἱ δῆθεν ὑπαρκτοὶ σήμερα τύποι ἀνθρώπου ὑπῆρξαν χωριστὰ μόνον σὲ ἄλλες ἐποχές, ἐνῶ γιὰ τὸν σημε-

ρινὸ ἄνθρωπο, τὸν αὐτοαποκαλούμενο «Ἑλληνα» ἢ «χριστιανό», οἱ ιδιότητες αὐτὲς ἀποτελοῦν ἀπλῶς ἓνα βολικὸ ἄλλοθι καὶ γιὰ τοὺς δύο. Διότι προϋπόθεση τῆς ὑπάρξεως καὶ τῶν δύο ἦταν ἡ ὑπαρξὴ θεοῦ: Στοὺς Ἑλληνες, γιὰ νὰ μάχωνται ἐναντίον του (ἀπὸ τὸν γυιὸ τοῦ Ἑλληνα Προμηθεά, ποὺ ἐμάχετο ἐναντίον τοῦ Δία στὴν προκατακλυσμιαία ἐποχὴ καὶ ἀπὸ τὸν Ὀδυσσέα τῆς Ὀμηρικῆς ἐποχῆς – ἀντίπαλο τοῦ Ποσειδῶνα – μέχρι τὸν τελευταῖο Ἑλληνα τῶν πρώτων βυζαντινῶν αἰώνων – ἀντίπαλο τοῦ Γιαχβέ), ἀφοῦ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς δὲν εἶναι παρὰ τὸ προϊὸν μιᾶς ἀτέλειωτης μάχης κατὰ τοῦ «Ὑπερφυσικοῦ». Καὶ στοὺς χριστιανούς, γιὰ νὰ τὸν πιστεύουν, ἀφοῦ ὁλόκληρος ὁ χριστιανικὸς σκοταδισμὸς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ καρπὸς τῆς πίστεως πρὸς τὸ «Ὑπερφυσικό». Ἔτσι, γιὰ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν Γερμανὸ φιλόσοφο, αὐτοί, ποὺ σήμερα θεωροῦν τὸν ἑαυτὸ τους Ἑλληνα, δὲν εἶναι παρὰ «ἐλληνίζοντα φαντάσματα», καὶ αὐτοὶ ποὺ θεωροῦν τὸν ἑαυτὸ τους χριστιανό, δὲν εἶναι παρὰ «χριστιανίζοντα φαντάσματα», μὲ σχέση δηλαδὴ φαντασιακὴ, ἀνώμαλη, μὲ τὴν θρησκευτικὴ ἢ πολιτιστικὴ «ιδιότητά» τους, ὅπως κάθε σχέση μὲ ἀνύπαρκτο ἀντικείμενο.

Τὸ μῆγμα «Ἑλληνοχριστιανισμὸς» δὲν εἶναι πλὴν ἰδεολογικὸ «κοκταίηλ» πόσιμο, κι ὅποιος τὸ πίνει πραγματικὰ δηλητηριάζεται, ἀλλιῶς τὸ πίνει φθειάχοντάς το μὲ δικῆς του ἔμπνευσης καὶ ὁρεξὸς συστατικά, ὅποια τὸν βολεύουν, δίνοντας ὑποκειμενικὴ ἔννοια, ἀνάλογη πρὸς τὸ εἶδος τῆς ἐθνικῆς-ιδεολογικῆς προτίμησης ποὺ κουβαλάει ἀπὸ τὴν παιδεία του, τὶς συνθῆκες ζωῆς του καὶ τὰ βιώματα ποὺ τοῦ ἐμφύτευσε ὁ «αἰὼν», αὐτὸς ὁ θεομπαίχτης «παῖς παί-

ζων αἰὲ πεττεύων» καθ' Ἡράκλειτον. Πέραν τῆς ὑποκειμενικῆς αὐτῆς σχέσης κάθε ἀντικειμενικοποίησής της, δηλαδὴ κάθε μετατροπῇ καὶ χρήσῃ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ἰδεολογημάτων καὶ πολιτικῶν-ὀργανωτικῶν σχημάτων εἶναι ἀερολογήματα καὶ φροῦδες ἐλπίδες ὅσο καὶ ἄθλιες σκοπιμότητες.

Μιὰ προσαρμοσμένη στὸ θέμα μας παραλλαγὴ τῶν λόγων τοῦ Γερμανοῦ φιλοσόφου: «Εὐχομαι στοὺς Ρωμιούς¹, ὡς ὑποκείμενα κι ὄχι ὡς ὀπαδοὺς ἢ πιστοὺς πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἰδεολογημάτων, ἀπὸ ἐλληνίζοντα φαντάσματα νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ Ἑλληνες.»

Τοῦνιος 2004

33

ΚΑΠΟΙΟΣ ΣΤΑ ΜΕΓΑΡΑ στίς 12 Ἀπριλίου σκότωσε μὲ καραμπίνα δύο νέους ἀνθρώπους καὶ τραυμάτισε μὲ 90 σκάγια ἓναν τρίτο, ποὺ βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο. Ὅπως εἶπε, τοὺς θεωροῦσε «διαβολικούς», εἶχε δὲ γεμίσει τὸ σπίτι του καὶ τὰ γύρω δένδρα μὲ σταυρούς, γιὰ νὰ ἀποτρέπουν τὸν Σατανᾶ. Ἀφοῦ ἐκτέλεσε τὸ χριστιανικὸ του καθῆκον κατὰ τοῦ Διαβόλου, πῆγε καὶ παραδόθηκε σὲ ἓναν καλόγερο γειτονικοῦ μοναστηριοῦ. Ὑπενθυμίζουμε, ὅτι ὁ φονιᾶς τῶν πέντε κυνηγῶν τοῦ Ἀγρινίου πρὶν ἀπὸ ἓνα περίπου χρόνον πῆγαινε καθημερινὰ στὴν ἐκκλησίᾳ κι ἔκανε κάθε μῆνα ἁγιασμὸ στὸ μαντρί του. Ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι, ποὺ μετέδωσαν τὸ σχετικὸ ρεπορτάζ, μίλησαν γιὰ παραφροσύνη τοῦ φονιᾶ. Κανένας ὅμως δὲν εἶπε, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίπο-

¹ Στὸ ἀπόσπασμα τοῦ Νίτσε: «Γερμανούς».

τε τὸ παρανοϊκὸ ἀπὸ τῆ σκοπιᾶ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀφοῦ καὶ ὁ Διάβολος καὶ οἱ δαιμονιζόμενοι ὑπάρχουν στὰ Εὐαγγέλια, ὁ σταυρὸς ἀποτελεῖ τὴν ἀσπίδα κατὰ τοῦ Διαβόλου, καὶ ἡ μετάνοια στοὺς ρασοφόρους εἶναι ἡ κορυφαία ἐπαγγελία τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἵσως μετὰ ἀπὸ κάποιες δεκαετίες, ἑκατονταετίες, χιλιετίες –ποιὸς ξέρει– ἡ ἀνθρωπότητα νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἡλιθιότητα.

Ἰούνιος 2008

34

ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΥΨΗΛΑ ΙΣΤΑΜΕΝΟΙ παχύμισθοι τρόφιμοι τοῦ Δημόσιου Ταμείου, ποὺ ἐπεδίωξαν τὴν ἀπόκτηση τοῦ προσοδοφόρου ἀξιώματος ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ ἠθικὰ ἀνταλλάγματα, τὴν ὀσφυοκαμψία, τὰ παρακάλια, τοὺς προπηλακισμούς, τοὺς ἐξευτελισμούς, τὶς δηλώσεις πίστεως καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀναγκαστικὰ συνεπάγεται ἡ ἐξασφάλιση τῆς εὐνοίας τοῦ Κατεστημένου, πρέπει νὰ ἔχουν «ἐξ ἂταβισμού» κληρονομήσει τὴν ἀνεξάντλητη ἀπέναντι σὲ τόσες ταπεινώσεις ἠθικὴ ἀναισθησία τους: Σίγουρα, ἂν ἀναδράμουν στὸ γενεαλογικὸ τους δένδρο, θὰ ἀνακαλύψουν καὶ «παράσιτους» ἢ ζητιάνους μεταξὺ τῶν προγόνων τους, ποὺ μὲ τὸν ἐθισμό τους ἀπέναντι στοὺς ἐξευτελισμούς κατῳρωναν τελικὰ νὰ γίνουν τρόφιμοι στὰ τραπέζια κάποιων ἰσχυρῶν ἄλλης ἐποχῆς.

Ἰανουάριος 1982

35

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΗΛΙΟΧΑΡΕΙΣ βράχους τῆς Ἑλλάδας βουτιὰ στὸν ζοφερὸ πόντο τῆς Ρωμιοσύνης. Ἡ ρωμαϊκὴ κατά-

κτηση σπρωξιὰ στὸν ὠραῖο ἔφηβο Γλαῦκο τοῦ Πλατωνικοῦ μύθου. Κι ἀρχίζει ὁ διάπλους τοῦ στὸν ὠκεανό, ποὺ κατὰ τὸν φιλόσοφο τὸν κατάντησε ἀποτρόπαιον τὴν θεὰν γέροντα, κατάφορτο ἀπὸ ὄστρακα, λέπια, φολίδες, φύκια κι ἄλλα θαλασσινὰ σκουπίδια, ἀγνώριστον. Κι ὅταν ὁ Παλατῖνος λόφος συγκοινῶνησε ἰδεολογικὰ μὲ τὸν λόφο τῆς Σιών, ὁ διάπλους τοῦ Γλαύκου στὸν νέο, τὸν χιλιετῆ ζόφο τοῦ γεννηθέντος ὑβριδίου, τοῦ Βυζαντίου, τοῦ κόστισε πιά ὄχι μόνο τὸ τίμημα τῆς καταστροφῆς τοῦ σωματικοῦ κάλλους του, ἀλλὰ τὸν χρέωσε καὶ μὲ τὴν ἱστορικὴ ἀμνησία, τὴν πολιτισμικὴ ἰδιωτεία, τὸν ἐθνικὸ κρετινισμό. Γιὰ νὰ βουλιάξῃ ἐν τέλει στὸ κατακάθι τοῦ μίγματος, τὸν Ἀστοκαπιταλομαρξισμό, ὅπου πιά κατάντησε «ἐκτὸς ἑαυτοῦ» ἢ μᾶλλον γελοιογραφία τοῦ ἑαυτοῦ του.

Φεβρουάριος 2002

ΜΕΡΟΣ Β΄

Ἡ κρατική ιδεολογία

I

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΥΖΕΥΞΗ Ἑλληνισμοῦ-Χριστιανισμοῦ, ποὺ ἐπιχειρήθηκε πρὶν ἀπὸ 167 χρόνια ἀκριβῶς καὶ ἰσχύει ἕως σήμερα ὡς ἐπίσημη ιδεολογία στὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο, ὑπῆρξε ἐνέργεια ιδεολογικὰ ἐξαναγκαστική καὶ ἱστορικὰ βίαιη. Οἱ δύο αὐτὲς θεωρήσεις τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου ἀπὸ ἱστορικὴ ἄποψη ὄχι μόνον δὲν συνεργάσθηκάν ποτε, ἀλλὰ ἐμάχοντο ἀλλήλας πάντοτε μέχρι θανάτου ἐπὶ μακρὰν σειρὰν αἰώνων· καὶ ἀπὸ ιδεολογικὴ ἄποψη ὑπάρχει μεταξὺ τους τέτοια πνευματικὴ ἄβυσσος, ὥστε ἡ ἱστορικὴ ἐκμηδένιση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνες τοῦ Βυζαντίου νὰ ἀνατρέψῃ ἄρδην τὴν ζωὴ, τὶς ἀντιλήψεις καὶ τὸν ἄνθρωπο ὡς πνευματικὸ ὄν γενικώτερα τοῦλάχιστον γιὰ τὰ ἐπόμενα χίλια χρόνια (Μεσαίωνας). Αὐτοὶ ποὺ σχεδίασαν καὶ χάλκευσαν τὸν τραγέλαφο τοῦ «Ἑλληνοχριστιανισμοῦ» ἢ «Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ» στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς Βασιλείας τοῦ Ὁθωνος, ἐνήργησαν μὲ ἀποκλειστικὸ κριτήριον κάποια ἀνόητη ἐξουσιαστικὴ σκοπιμότητα -ἀνόητη, κατὰ τὸ μέτρο ποὺ ὁλόκληρο τὸ παρελθὸν βοοῦσε γιὰ τὴν οὐτοπικότητα τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ- ἀδιαφορῶντας ἐντελῶς καὶ γιὰ τὸ σαφέστατο δίδαγμα τῆς Ἱστορίας ἀλλὰ καὶ

για τις στοιχειώδεις ιδεολογικές-φιλοσοφικές προϋποθέσεις που απαιτούνται για την εφαρμογή μιᾶς τόσο μακροπρόθεσμης «μεγάλης πολιτικής».

Τὸ τέκνον τῆς παρὰ φύσιν συζεύξεως: Ἐγεννήθη ἓνα τραγελαφικὸ ὕβριδιο, ποὺ ἐδῶ καὶ πολλὰς δεκαετίες ζῇ τὴν ἄγωνα, ἄκαρπη καὶ ἀνέραστη χαμοζωὴ ὄλων τῶν ὕβριδιων, χωρὶς ἐλπίδα νὰ χαρῇ βιώσιμους ἀπογόνους, τέκνα πνευματικά, ποὺ θὰ θυμίζουν τὴν ὑπαρξή του στὸ μέλλον. Ὁ Ἑλληνισμὸς σήμερα δὲν θυμίζει σὲ τίποτε τὴν ἀπίστευτη πνευματικὴ πολυτοκία τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ στείρότητά του στὸν τομέα τῶν ἔργων καὶ κατακτήσεων πανανθρώπινης σημασίας εἶναι ἀνίατη. Σήμερα δὲν προσφέρουμε τίποτε ἀπολύτως στοὺς τομεῖς, ὅπου ὄχι ἀπλῶς προσφέραμε, ἀλλὰ τοὺς δημιουργήσαμε καὶ τοὺς ὠλοκληρώσαμε ἡμεῖς – καὶ μόνον ἡμεῖς. Δὲν παράγουμε πολιτισμό, δὲν παράγουμε ἔρευνα, δὲν παράγουμε ἐπιστήμη, δὲν παράγουμε τεχνολογία, δὲν παράγουμε πολιτική, δὲν παράγουμε γλῶσσα – κι ὅσοι τυχὸν αὐταπατῶνται ὅτι συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, δὲν παράγουν κἄν, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, τίς προϋποθέσεις ἑνὸς στοιχειώδους ἐθνικοῦ πραγματισμοῦ καὶ μιᾶς τόσο ἀπαραίτητης καὶ ἐλλείπουσας ἐθνικῆς αὐτοσυνειδησίας. Ἡ μοῖρα τοῦ μουλαριοῦ –τοῦ γεννήματος αὐτοῦ τῆς παρὰ φύσιν συζεύξεως ὄνου-ἵππου–, ποὺ οἱ «δίκης ἐπίκουροι Ἐρινύες» τιμωροῦν μὲ ισόβια στείρότητα, εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ σύγχρονου Ἑλληνισμοῦ, τοῦ ιδεολογικοῦ, πνευματικοῦ καὶ ιστορικοῦ αὐτοῦ τέρατος, ποὺ παραδέρνει μέσα στὸ χάος τῆς ἐθνικῆς του σχιζοφρένειας, τῆς διχασμένης ἐθνικῆς του προσωπικότητας, τῆς τραγικῆς διπλῆς του πνευματικῆς ὑποστάσεως χωρὶς ἐλπίδα νὰ αἰσθανθῇ τὴ θαλπωρὴ, γαλή-

νη καὶ περηφάνεια τοῦ γονέως ἀξίων καὶ διακεκριμένων γόνων, γόνων Πνεύματος, Ἐπιστήμης, Πολιτισμοῦ καὶ ἐν τέλει γόνων ποὺ θὰ ἀναβιώσουν τὸ χαμένο ἱστορικὸ μεγαλεῖο – το δικό του καὶ τῆς ἀνθρωπότητας.

Θὰ ἦταν ἀνεδαφικὴ κάθε αἰσιόδοξη σκέψη καὶ μάταιη κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν ἀπόδραση ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ κελλὶ μελλοθανάτων, ὅπου βρίσκεται ἔγκλειστος ὁ σύγχρονος Ἑλληνισμὸς, ἂν ὁ ὕβριδισμὸς του –καὶ συνεπῶς ἡ στείροτήτά του– ἦταν ἀποτέλεσμα ὁμαλῆς ἱστορικῆς φθίνουσας ἐξελιξέως καὶ ὄχι συμβατικὸ καθεστῶς, ἀποτέλεσμα ἑνὸς ιδεολογικοῦ πραξικοπήματος, μιᾶς ἱστορικῆς «ὑβρεως», ὅπως πράγματι εἶναι. Ἀλλὰ ἡ Ἱστορία, ἡ πραγματικὴ Ἱστορία κι ὄχι ἡ ἐπίσημη, ποὺ ἴσα-ἴσα κατασκευάσθηκε, γιὰ νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν τερατογένεση τοῦ ὕβριδισμοῦ, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία ἀτελείωτη σειρὰ γενοκτονιῶν, πνευματοκτονιῶν, τυραννιῶν, διώξεων, πλεκτανῶν –σειρά, ποὺ ἀγριώτερή της δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ παγκόσμια Ἱστορία–, ποὺ ὅλες ἔτειναν σ' ἓνα καὶ μοναδικὸ σκοπὸ: τὸν ἱστορικὸ βιασμὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἢ τὴν ἱστορικὴ δολοφονία του. Ὁ βιασμὸς του πράγματι ἐπετεύχθη. Ἐπετεύχθη ἄραγε καὶ ἡ δολοφονία του;

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ποιά ἀπάντηση δίνει ἕκαστος ἐξ ἡμῶν στὸ ἐρώτημα αὐτό, ἐκεῖνο ποὺ ἔχει πραγματιστικὴν ἀξίαν εἶναι, ὅτι τὸ ὕβριδιο τῆς Ρωμιοσύνης δὲν ἔχει αἰτίαν γεννήσεώς του κάποια φυσιολογικὴ ἱστορικὴ παρακμή, ἀλλὰ εἶναι νόθο, ποὺ ἡ σύλληψή του προῆλθε καὶ ἡ ὑπαρξὴ του συντηρεῖται ἀπὸ τὴν συνεχιζόμενη ἕως σήμερα χεῖριστη πνευματοκτονία τῆς παγκόσμιας Ἱστορίας. Συνεπῶς, ἂν ὑπάρχῃ κάποιος τρόπος ἀποτινάξεως τῆς τραγικῆς μας μοί-

ρας, αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν καταπολέμη-
ση, κατάργηση καὶ ἀπόσβεση τοῦ αἰτίου της. «Ὑβριν χρὴ
σβεννύναι ἢ πυρκαϊήν».

Σεπτέμβριος 1994

2

ΓΕΝΝΗΜΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΑΣΤΙΣΜΟΥ τὸ κράτος αὐτὸ
συγκρότησε ἓνα ἰδεολογικὸ πρόσωπο-γελοιογραφία τοῦ
γεννήτορός του· καὶ καθ' ὁδὸν ἡ γελοιογραφία αὐτὴ ἔγι-
νε πὶδ κωμικοτραγική, ὅταν συμπληρώθηκε μὲ τὸ «κολλάζ»
τοῦ βυζαντινισμοῦ. Καὶ περιέφερε στὰ πρῶτα 100 χρόνια
τὴν διχασμένη αὐτὴ θλιβερὴ του ὑπαρξὴ παραπαίοντας
ὡς τὸ 1922, ὅταν τὸ ψεύτικο ἀστοβυζαντινὸ ὑπερεγὼ του
κατέρρευσε παταγωδῶς ἀπὸ τὸν χάρτινο θρόνο του.

Ἡ ἀπόπειρά του νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν ἀληθινὸ γονέα
του, τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν αἴγλη τῆς Ἑλλάδος, ποὺ πράγματι
εἶχε ἐκδηλωθῇ μὲ τοὺς μεγάλους διαφωτιστὲς πρὸ τοῦ 1821,
σκόνταφτε σ' ἓνα ἐγγενὲς αἶτιο: τὴν ἀπόλυτὴ ἐξάρτηση τῆς
προσπάθειας ἀπὸ τὸν πατριὸς της, τὸν Ἀστικὸ Εὐρωπα-
ϊκὸ Διαφωτισμό. Γι' αὐτὸ ἡ Νεοελληνικὴ Ἀρχαιογνωσία
δὲν ἦταν τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἐπίσης γελοιογραφία τῆς
Εὐρωπαϊκῆς Ἀρχαιογνωσίας. Καὶ ὡς τέτοια, ἀλλ' ἐπὶ πλέον
καὶ ὡς ἄγρια καὶ ὑπουλά καταπολεμούμενη καὶ ἐκτρεπόμε-
νη ἀπὸ τὸν ἄλλο πατριὸς, τὸν βυζαντινισμό, ὑπῆρξε ἀπολύ-
τως ἄγονη, στεῖρα, ἀντιδημιουργικὴ· δὲν προσέθεσε τίποτε
στὴν παγκόσμια ἐπιστήμη καὶ συνείδηση καὶ στὸν παγκό-
σμιο προβληματισμό. Καὶ κατὰ φυσικὴν ἀναγκαιότητα ἐν
τέλει ἐξαλλάχθηκε σ' ἓνα ἀκόμη ἰδεολογικὸ τραῦμα, στὴν
τραγικὴ φιγούρα τοῦ κρατικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ ἀστοβυζαντινισμοῦ τὸ 1922 οἱ χρε-
ωκοπημένοι δύο πατρινοὶ τοῦ Ἑλλήνος δὲν ἀπέσχον ἀπὸ
τραπέξης καὶ κοίτης τῆς Ἑλλάδος. Ἦταν καὶ εἶναι παντα-
χοῦ παρόντες, αὐτοπροσώπως ἢ μὲ τὶς ἐκσυγχρονισμένες
προσωπίδες, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ παρήγε ἡ παλαιὰ εὐρωπαϊ-
κὴ βιομηχανία ἰδεολογιῶν καὶ βιοθεωριῶν. Καὶ ὁ ἀληθινὸς
γονεὺς κατεδιώκετο ἢ ἐγελοιοποιεῖτο ἀπηνῶς, ἀνηλεῶς καὶ
συνεχῶς ἐν ὀνόματι τῶν παρεισάκτων. Πραγματικὰ τάσεις,
ποὺ ἐπεκαλοῦντο τὴν ιδιότητα τῶν Ἡρακλέων τοῦ ὄρφα-
νοῦ αὐτοῦ ἔθνους, οὔτε μία φορὰ δὲν τοῦ εἶπαν ποιὸς εἶναι
ὁ πατέρας του. Στὴ γλῶσσα τῶν ἐθνικιστικῶν ὀχυρῶν τῆς
μετὰ τὸ 1922 Ἱστορίας μας («Γ' Ἑλληνικὸς Πολιτισμός» τοῦ
Μεταξᾶ, «Ἐθνικὰ Ἀπελευθερωτικὰ Μέτωπα» ἐπὶ γερμα-
νοκατοχῆς, «Ἐθνικοφροσύνη», Θρόνος, Στρατιωτικὸ Καθε-
στῶς 1967-1974, πατριωτικὸ ΠΑΣΟΚ κ.λπ.) τὸ μήνυμα τῆς
παγκοσμιότητος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ λέξις ἐλληνικότητα μὲ
τὴν διαπλανητικὴ τῆς δύναμη εἶναι ἀπηγορευμένοι καρποὶ
καὶ γι' αὐτὸ ἀπουσιάζουν παντελῶς. Καὶ φυσικὰ ὅλα αὐτὰ
ναυάγησαν καὶ σήμερα βρίσκονται στὸν πάτο τοῦ ἰδεολο-
γικοῦ τίποτα. Καὶ ἡ ἱστορικὴ ὀρφάνια τοῦ Ἑλλήνα μετα-
τρέπεται πιά σὲ κωματώδη ἱστορικὴ ἀσυνειδησία.

Μάρτιος 1998

3

ΤΗΝ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἰσχυρίζεται
ὅτι θέτει ὡς βάση τῆς ἐπίσημης ἰδεολογίας του τὸ Ρωμαί-
κο κρατίδιο ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἕως σήμερα. Καὶ θέλει
τὴν Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀρχίξῃ περίπου ἀπὸ τοὺς
«Ἀρχαῖκους Χρόνους» (οἱ λαμπροὶ πανάρχαιοι ἐλληνικοὶ

θόν. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ ξαναβροῦμε τὸν χαμένο σήμε-
ρα ἐαυτὸ μας. Καὶ εἶναι ἡ μόνη δυνατότης νὰ ἐπιζηήσουμε
στὸ μέλλον.

Μάρτιος 1993

4

«ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ, ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ –γράφει
σύγχρονος ἱστορικός– οἱ δύο ἔννοιες («Ἐλευθερία» καὶ
«Ἑλλάδα») φθάνουν νὰ ἐπικαλυφθοῦν ἐντελῶς.» Ὅμως
στὴ Νεώτερη Ἑλλάδα καὶ ἡ πρώτη ἔννοια ὡς ἡ ὑψηλότερη
καὶ ἑλληνικώτερη ἰδέα καὶ πράξη τῆς Κλασικῆς Ἐποχῆς,
καὶ ἡ δεύτερη ἔννοια ὡς ἰδεολογικὴ ἀξία ἢ ἱστορικὸ μέγε-
θος πῆραν ἤδη πολὺ πρὸ τοῦ Εἰκοσιένα διάφορα, συχνὰ
ἀντιφατικὰ περιεχόμενα. Ὁ διαφορισμὸς αὐτός, ἡ σύγκυ-
ση, θὰ λέγαμε, παρατείνεται μέχρι σήμερα, μὲ ἀποτελεσμα-
τὰ μὴν ὑπάρχει στὴν ἱστορία τῶν συνειδήσεων τοῦ νεώτε-
ρου καὶ σύγχρονου Ἑλληνισμοῦ κεντρικὸς ἀξιολογικὸς καὶ
ιδεολογικὸς πυρῆνας. «Ἑλλάδα» καὶ «Ἐλευθερία» ἔγιναν
ἀπειροπρόσωπες θεές, ἀχνὰ φαντάσματα περιπλανώμενα,
παραπαίοντα στὸν ἰδεολογικὸ χῶρο.

Στὸ κρατικὸ-πρακτικὸ ἐπίπεδο ἡ πληθὺς τῶν ἀντιλήψε-
ων, ποὺ ἐπικράτησαν καὶ ἐπικρατοῦν γύρω ἀπὸ τοὺς δύο
αὐτοὺς κεντρικοὺς ἄξονες τῆς Ἑλληνικῆς Συνειδήσεως,
εἶναι τόσο ἀσχημάτιστη, τόσο νεφελώδης, τόσο ἀντινομική,
ὥστε ἀπὸ καθαρὰ πολιτικὴ ἄποψη «Ἑλλάδα» καὶ «Ἐλευθε-
ρία» στὴν πραγματικότητα νὰ μὴν ὑπάρχουν σήμερα παρὰ
μόνον ἴσως σὰν κακέκτυπα τῶν πρωτογενῶν κλασικῶν
ἐννοιῶν.

Μάρτιος 1997

5

Ἡ ΕΞΑΡΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ ὑπὲρ τοῦ Βυζαντινι-
σμοῦ καὶ τῆς Ρωμιοσύνης, ποὺ ἐπιχειρεῖται ἀπὸ διάφορους
φορεῖς μὲ τὴν κάλυψη τοῦ ἐπίσημου κράτους, δὲν πρόκειται
νὰ συμβάλῃ σὲ καμμία περίπτωση στὴν ἰδεολογικὴ, πολι-
τικὴ καὶ πνευματικὴ ἄνοδο τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀκόμη κι ἂν
ὠρυσμένοι ἐκ τῶν συμμετεχόντων στὴν «ἐκστρατεία» αὐτὴ
ἐλαύνωνται ἀπὸ καλοπροαίρετα κίνητρα. Εἶναι τοῦλάχισ-
τον ἀφέλεια νὰ πιστεῦῃ κανεὶς, ὅτι θὰ ἀναστηλωθῇ τὸ
γκρεμισμένο ἠθικὸ τῶν Ἑλλήνων, ἂν ἀκολουθήσουν ἰδεο-
λογικὰ πρότυπα, τὰ ὁποῖα ἀκριβῶς ταυτίζονται πνευμα-
τικά, ἱστορικὰ καὶ πολιτικὰ μὲ τὴν ἥττα, τὴν ὑποδούλωση
καὶ τὴν ταπείνωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ ἡ «λογικὴ» τῶν
ιδεολογικῶν καθοδηγητῶν, ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπέ-
ζησε ἐπὶ αἰῶνες ὡς Ρωμιοσύνη, πρέπει καὶ νὰ τὴν ἀποδε-
χθοῦμε ὡς σωτήρια, δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν «λογικὴ» ὅτι, ἐφ'
ὅσον οἱ Ἕλληνες ἐπέζησαν στοὺς αἰῶνες τῆς Τουρκοκρατί-
ας ὡς ραγιᾶδες, πρέπει νὰ εἶναι ραγιᾶδες.

Οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορί-
ας («Βυζαντίου») ἦταν πολιτικὰ κατακτημένοι καὶ διωκόμε-
νοι, ὅπως ἦταν καὶ πολιτιστικὰ νεκροί, ἐφ' ὅσον ὁ πολιτισμὸς
τους κτυπήθηκε συνεχῶς καὶ ἀνηλεῶς ἀπὸ τὴν αὐτοκρατο-
ρία αὐτὴ καὶ ἔπαυσε νὰ ὑπάρχει. Τὸ μόνο στοιχεῖο τοῦ πολι-
τισμοῦ τους ποὺ ἐπεβίωσε, ἡ γλῶσσα (στοὺς πρώτους πάν-
τως αἰῶνες τῆς αὐτοκρατορίας ἐπίσημη γλῶσσα τῆς ἦταν ἡ
Λατινικὴ), ὑπέστη τέτοια διαστρέβλωση καὶ «ἐξεβραϊσμό»
τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν ἀξιῶν, ποὺ ἕως τότε ἐξέφραζε, ὥστε
κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ οὔτε κἄν ἵχνη τοῦ ἑλληνι-
κοῦ τρόπου σκέπτεσθαι σ' αὐτὴν – γι' αὐτὸ ἡ Ἑλληνικὴ Σκέ-

ψη έρευνήθηκε και έρευνάται από την ανθρωπότητα μόνο μέσω της γλώσσας και έννοιολογίας των προχριστιανικών έλληνικών κειμένων και ποτέ μέσω των «βυζαντινών». Έπι «Ρωμαίων» (Βυζαντινών) αυτοκρατόρων (έτσι αυτοαπεκαλοῦντο, γιατί δεν ήταν Έλληνες, αλλά προήρχοντο από τις άλλες εθνότητες του πολυεθνικού τους κράτους) οι Έλληνες απλώς έπεβίωναν. Αυτή είναι ή αλήθεια για την περιφημη δήθεν διάσωση του Έλληνικού Έθνους (τὸ «ἔθνος» είναι έννοια καθαρά πολιτισμική) μέσω της Ρωμιοσύνης, που προπαγανδίζουν.

Οὕτως ή άλλως τὸ κράτος, όπου κατοικοῦμε, ὠνομάσθηκε «Ἑλλάς» και οι κάτοικοί του «Έλληνες». Αυτόνομη προκύπτει, ότι ή αναζήτηση της ιδεολογικής, πνευματικής και συνεπώς πολιτιστικής ὀντότητάς μας δεν μπορεί παρὰ νὰ κινῆται πρὸς ένα και μόνο στόχο: τὸ μεγαλειὸ που λέγεται «έλληνικότητα», δηλαδή ὅ,τι κατέτρεξαν, διέστρεψαν και εξαφάνισαν ιστορικά ή Ρωμιοσύνη και τὸ Βυζάντιο.

Ἀπρίλιος 1997

6

Η «ΕΡΓΟΛΑΒΙΑ» ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ» δύο ἀποτελέσματα ἐξ ἀντικειμένου είναι δυνατόν νὰ ἐπιφέρει:

Τὴν διαιώνιση μιᾶς ἀν-ελλήνιστης, ἀ-πολίτιστης και πνευματικᾶς στείρας Ρωμιοσύνης, αὐτῆς που ὑπάρχει και ἀσεβῶς αὐτοανακηρύσσεται σὲ «Ἑλληνισμό», τὴν στιγμή μὴ μάλιστα κατὰ τὴν ὁποία για πρώτη φορά μετὰ ἀπὸ 17 αἰῶνες κάποιες πρωτόφαντες ἀκτίνες θαμποχαράζουν στὸν ὀρίζοντα τοῦ τόπου αὐτοῦ.

Και ἴσα-ἴσα τὴν ἀμαύρωση τῶν ἀκτίνων αὐτῶν, τὴν ἐκλειψή τους, τὴν παραπλάνηση τῆς ἀναζητήσεως, τὴν διακοπή τῆς ὁδυνηρῆς πορείας τοῦ σημερινοῦ Ρωμιοῦ, τοῦ ιστορικά, ἐθνικά και πολιτιστικά ἀγρίως κακοποιηθέντος αὐτοῦ πλάσματος, πρὸς τὴν ιστορική του αὐτογνωσία και πολιτιστική του αὐτοσυνειδησία, που δεν ὀδηγοῦν παρὰ μόνο στὴν Ἑλλάδα – χωρὶς τις ἀφύσιες «συζεύξεις» της.

Ἰανουάριος 1999

7

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ βασιλεύει στὸν τόπον αὐτό, ἀπὸ τότε που ή γεωγραφική ἀντίληψη περὶ Ἑλλάδος ἔχασε κάθε δυναμική διάστασή της με τὴν συντριβή της τὸ 1922 και τὴν προέκταση τῆς συντριβῆς αὐτῆς, τὴν ταπείνωση τοῦ 1974 στὴν Κύπρο – γεγονὸς που τώρα παράγει ἀλυσιδωτές, ὅσο κι ἂν είναι ἀφανείς, ἀντιδράσεις σὲ ἐπίπεδο ὁμαδικῆς συνειδήσεως, ἀντιδράσεις πιθανώτατα καταλυτικές πολλῶν ψευδαισθήσεων και βαθύτατα προσδιοριστικές για τὸν Ἑλληνικὸ Μῦθο, που θα δώση τὴ ζωὴ στὸ Μέλλον – δεν είναι παρὰ κρίση ταυτότητας: είναι ή βαθειά, ή πλήρης ἐσωτερική διάσπαση, είναι ὁ κατακερματισμὸς τοῦ καθιερωμένου ἐθνικοῦ βιώματος σὲ συντρίμματα, θρύμματα, ρινίσματα –τόσα, ὅσοι σχεδὸν και οἱ κάτοικοι, ἂς ποῦμε, οἱ συνειδητοὶ κάτοικοι– τοῦ τόπου αὐτοῦ. Ὑποθέτω, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν Ἑλλάδα τῆς ἀπουσίας οἰασδήποτε γνήσιας ιδεολογικῆς συγκολλητικῆς οὐσίας, οἰουδήποτε ὁράματος ή ιδεώδους πράγματι ἐκφραστικοῦ τῶν κατ' ἄτομον προσωπικῶν ἀναζητήσεων και βαθύτερων πόθων, κυβερνῶντες και κυβερνῶμενοι, κινοῦντες και κινούμενοι, ὀδηγοῦν-

τες και οδηγούμενοι κατά βάθος δεν πιστεύουν στα σοβαρά σε τίποτε απ' όσα οι ίδιοι λένε ή αυταπατώνται ακόμη ότι πιστεύουν· ότι τα πάντα και για τους πάντες στο χώρο των ομάδικων αξιών κατάντησαν μία αδέξια ήθοποιία· κι ότι το μόνο ουσία ύπαρκτό, που απομένει, είναι το ατομικό συμφέρον – υλικό ή «ήθικό», αδιάφορο.

Αν τούτο αληθεύει –και νομίζω, ότι για όσους έχουν μάτια, αυτά και όσφρηση είναι αληθινά· εκατό τοις εκατό–, βρισκόμαστε μπροστά σε μία «πραγματικότητα» πολύ όριακή, όριακή με την έννοια του τέλους, του τέλους μιας εποχής και της αρχής μιας άλλης ή απλώς του τέλους, του τέλους δηλαδή του ιστορικού φαινομένου, που ονομάζουμε «Έλληνισμός».

Μάιος 1983

8

ΟΣΟΙ ΕΧΟΥΝ «ΑΚΡΟΑΣΘΗ», έστω στοιχειωδώς, τα μηνύματα της Ιστορίας, γνωρίζουν, ότι ένα τεράστιο τμήμα της στρατιωτικής Ιστορίας της Έγγυς και Μέσης Ανατολής, της Βόρειας Αφρικής και της Ευρώπης, όπως και οι κατακτήσεις λαών, οι ένδοεθνικές αλληλοκτονίες, οι εξαφανίσεις ιστορικών φυλών, οι καταπιέσεις εθνών και πολιτισμών και τα λοιπά παρόμοια συμβάντα μισαλλοδοξίας, μισανθρωπισμού και αίμοδιψείας δεν είναι τίποτε άλλο από την εξιστόρηση συγκρούσεων, που τις προκαλούσαν σχεδόν πάντοτε εκείνοι (κράτη, συνασπισμοί, βασιλικοί ή φεουδαρχικοί οίκοι, σχισματικοί, αίρετικοί κ.λπ.), που επεδίωκαν ρητώς ή έμμέσως θρησκευτική κυριαρχία επί των αντιπάλων. Από τις γενοκτονίες των έξι λαών της Χαναάν, που περιγρά-

φει ή Βίβλος, τον έξοντωτικό και πολυαίωνα διωγμό των Ελλήνων, την καταστροφή του πολιτισμού τους από τους χριστιανούς και τους κατακτητικούς πολέμους του Ισλάμ στην Ασία, την Αφρική και την Ευρώπη μέχρι τους ατελείωτους μεσαιωνικούς και νεώτερους πολέμους, σταυροφορίες και «Νύχτες σφαγών» μεταξύ Ευρωπαίων σχισματικών ή αίρετικών, την γενοκτονία του συνόλου σχεδόν των προκολομβιανών φυλών των Ινδιάνων της Β. Αμερικής από τους χριστιανούς κατακτητές, τη γενοκτονία των χριστιανών Αρμενίων από τους μουσουλμάνους Τούρκους κ.λπ., δεν έχουμε να κάνουμε με τίποτε άλλο εκτός από γεγονός, που επαληθεύουν την ιστορική αλήθεια που προαναφέραμε.

Μάρτιος 2005

9

ΣΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΠΡΟΣΒΑΣΕΩΣ προς το Σύμβολο του Παγκόσμιου Πολιτισμού, την Ακρόπολη των Αθηνών, οι Μεγάλοι Αρχιερείς των επιγόνων των δημιουργών του Μεσαιωνισμού συνενερέθησαν και συνώμοσαν δίδοντας άφεση αμαρτιών για όσα μεταξύ τους διέπραξαν ή παρέλειψαν να πράξουν στην πορεία τους μέσα στο σκότος των αιώνων. Ούτε μία λέξη μετάνοιας δεν ακούστηκε για την καταστροφή του Πολιτισμού και την δολοφονία της Σοφίας, ή προστάτις της οποίας βρίσκεται επί 17 αιώνες ένταφιασμένη 200 μέτρα ανατολικότερα, μέσα στο σημερινό ρημαδιό του πάλαι ποτε περίλαμπρου ναού της.

Και ο χώρος, κατακτημένος, κατασκαμμένος και λεηλατημένος, είναι ώριοθετημένος από δύο μόνιμα συμβο-

λικὰ κιγκλιδώματα περιφράξεως, τὶς ὁδοὺς Ἀποστόλου Παύλου καὶ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου: Δὲν μπορεῖς ν' ἀνεβῆς στὸν Πολιτισμό, χωρὶς νὰ περάσῃς ἀπὸ τὰ δύο φυλάκια τῶν κατακτητῶν. Ὁ πρῶτος, ἂν καὶ ἐξεβλήθῃ ἐν μέσῳ τῆς «χλεύης» τῶν Ἀθηναίων («Πράξεις Ἀποστόλων», ιζ' 32) καὶ ὁ δεύτερος, ἂν καὶ μέλος ξένης (τῆς ἐβραϊκῆς) παροικίας τῆς Ἀθήνας καὶ ὁ μόνος ποὺ «ἐπίστευσε» τὸν πρῶτο (μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του, τῆς ἴδιας παροικίας, τὴν Θάμαρ, κρυπτόμενη πίσω ἀπὸ τὸ ἐξελληνισμένο ὄνομα «Δάμαρις»: βλέπε Ἐγκυκλοπαίδεια «Ἡλιος», τόμος «Ἑλλάς», σελ. 1266), ἔχουν ἐγκατασταθῇ ἀπὸ τὸ Ρωμαῖκο ὡς ὀριοφύλακες, δεσμοφύλακες καὶ κλειδοκράτορες ταυτόχρονα στὴν εἴσοδο τοῦ Συμβόλου τοῦ Πολιτισμοῦ.

Τί ἀνάγκασε τοὺς ἐγκεφάλους τοῦ ἐπιβιώνοντος Μεσαιωνισμοῦ νὰ ἐνώσουν τὶς δυνάμεις τους στὸν Λόφο τοῦ Ἄρεως, νὰ συντονίσουν τὶς δεήσεις τους καὶ νὰ ὑψώσουν τὰ ἀναστήματά τους – γιὰ πρώτη φορὰ μαζὶ στὴν Ἱστορία καὶ στὸ συγκεκριμένο (πόσο εὐστοχα ἐπιλεγμένο, ἀλήθεια!) σημεῖο, μπροστὰ στὴν Πύλη τῆς Σοφίας; Ἐνωση δυνάμεων γίνεται, ὅταν ὑπάρχῃ ἀδυναμία, δέηση ψάλλεται ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης καὶ ὑψωση τοῦ ἀναστήματος ἐπιχειρεῖται, ὅταν ὑπάρχῃ κίνδυνος.

Ἦρθαν τ' ἄγρια καὶ διῶξαν τὰ ἡμέρα. Ἦρθαν μὲ ἀσιατική ἀμφίεση, μὲ ἀνατολικὴ χλιδὴ καὶ μὲ βαρβαρικὴ ἀλαζονεία. Καὶ κορυβαντιοῦν ἢ καὶ «μαλώνουν σὲ ξένον ἀχυρῶνα», ἐν μέσῳ ἐνὸς ἁλαλου χοροῦ τῶν θλιβερῶν θυμάτων τοῦ θρησκευτικοῦ κρετινισμοῦ, τῆς ἱστορικῆς ἀσυνειδησίας, τοῦ πνευματικοῦ ληθάργου καὶ τοῦ ἐθνικοῦ κώματος.

Ἰούnius 2001

10

Ο ΡΩΜΙΟΣΥΝΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ καθ' ἑαυτὸν γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὡς οὐδέτερος καὶ ἀνενεργὸς ἰδεολογικὰ λόγῳ τῆς ἀσημαντότητάς του (Ρωμιοσυνισμός, ποὺ ἄλλωστε ποτὲ δὲν τὸν πῆρε σοβαρὰ ἀπὸ ἰδεολογικὴ ἀποψη ὁ Ἑλληνισμός), ὅσο ἡ πλαστογραφία ἀπὸ αὐτὸν καὶ παραχάραξη τῆς ἐλληνικότητος.

Μὲ ἀπλᾶ λόγια βρισκόμαστε μπροστὰ στὸ κρεββάτι ἐνὸς ἐτοιμοθάνατου, ἐνῶ δίπλα του αὐτοὶ ποὺ τὸν φροντίζουν νοθεύουν καὶ ἀλλοιώνουν τὸ μόνον φάρμακο, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ. Οἱ ἴδιοι οἱ θεράποντές του δηλαδὴ τὸν ἔχουν καταδικάσει. Ἄν μένῃ κάτι, αὐτὸ εἶναι ἡ αὐτενέργεια καὶ αὐτοίτση τοῦ ἱστορικὰ θνήσκοντος – ἂν βέβαια δὲν περιῆλθε ἀκόμη σὲ κατάστασι πλήρους ἀπώλειας συνειδήσεως.

Ἀπρίλιος 1994

11

ΤΟ ΙΣΟΔΥΝΑΜΟ Ἡ ΙΣΟΠΟΣΟ ΤΗΣ «ΕΛΛΑΔΟΣ» μπορεῖ νὰ ἀναχθῇ σὲ σχῆμα, πού, ἂν τὸ συνθέταμε προσεκτικά, θὰ τὸ ὠνομάζαμε μονολεκτικὰ Τίποτε. Ἑλλάδα= Τίποτε λοιπόν. Καὶ βέβαια ἡ ἰσότης αὐτὴ ἀνταποκρίνεται πλήρως πρὸς τὴν πραγματικότητα. Μιὰ πραγματικότητα, ποὺ ἔχει δύο ὄψεις: Ἡ μία εἶναι ἡ ὑπάρχουσα σήμερα ὡς ἐξουσιαστικὸ κατασκευάσμα ψευδεπίγραφη «Ἑλλάδα», ἡ ὁποία πράγματι ἐκ γενετῆς καὶ ἀπὸ τὴν φύσιν της δὲν ἔχει καμμία ἀπολύτως σχέση μὲ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμό. Καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἡ ἐπιθυμητὴ καὶ ἐπιδιωκόμενη ἀπὸ τὸν Διεθνή Ἐξουσιασμὸ αὐριανὴ «Ἑλλάδα», ποὺ θὰ συντηρῇ τὸ σημερινὸ Τίποτε καὶ ταυτόχρονα θὰ ἀπομακρυνθῇ ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ

τὴ δυνατότητα ἐξελληνισμοῦ καὶ ἐκπολιτισμοῦ της.

Σ' ὅτι ἀφορᾷ στὴν ἐπιχειρηθεῖσα ταύτιση τῆς ὑπάρχουσας Ἑλλάδας μὲ τὸ σημερινό της τίποτε, πρέπει νὰ ποῦμι, ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ σημαντικὴ προσφορὰ πρὸς τὸν Ἑλληνισμό ἀπὸ τὸν Ἑξουσιασμό. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἤδη βρίσκεται ἐν ἀντικειμένῳ ἐνώπιον μιᾶς δοκιμασίας, ἐνὸς «τέστ», καθὼς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀποφασίσῃ μπροστὰ στὸ δίλημμα Τίποτε ἢ Κάτι – καὶ ποιὸ Κάτι.

Ἀπρίλιος 1994

12

HAUKE GOOS ("Der Spiegel"): *Πῆτε μας γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ περιοδικοῦ σας, τί πρεσβεύει καὶ ποιά ἡ ἀποστολή του;*

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΑΜΠΡΟΥ: Ἡ Εὐρώπη νομίζει, ὅτι μπῆκε στὸν Πολιτισμὸ ταυτόχρονα μὲ τὸν ἐκχριστιανισμό της. Ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι μόνο χρονικὰ συμπίπτει ὁ ἐκχριστιανισμὸς τῆς Εὐρώπης μὲ τὸν ἐκπολιτισμὸ της, δεδομένου, ὅτι τὰ στοιχεῖα τοῦ Πολιτισμοῦ, ὅπως ἡ παιδεία, τὰ σχολεῖα, ἡ γραφή, ἡ ἀνάγνωση δὲν ἦταν στοιχεῖα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς καί, ἂν θέλετε, καὶ ρωμαϊκῆς πολιτικῆς κατάστασης. Αὐτὸ βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ ἓνας Εὐρωπαῖος, μπορεῖ ὅμως νὰ τὸ καταλάβῃ καλύτερα ἀπὸ ὅποιονδήποτε ἄλλον ἓνας σύγχρονος Ἕλληνας, ὁ ὁποῖος μὲ τὸν ἐκχριστιανισμό του γύρω στὸ 300 μὲ 600 μ.Χ. πέρασε ἀπὸ τὴν κατάσταση τοῦ Πολιτισμοῦ σὲ μία ἱστορικὴ φάση ἐνὸς ἐγκληματικοῦ κατατρογμοῦ τοῦ πολιτισμοῦ του ἀπὸ τοὺς χριστιανούς καὶ τοὺς Βυζαντινούς, ἀλλὰ καὶ πὺρ βαθιὰ μιᾶς ἀπαγόρευσης τοῦ τρόπου μὲ τὸν

ὁποῖο ἔβλεπε τὴν πραγματικότητα ἕως τότε – τρόπου, τὸν ὁποῖο εἶδε νὰ χάνεται καὶ νὰ ἐξαφανίζεται, καὶ νὰ ἐπακολουθῇ μία κατάσταση, ποὺ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὸ προχριστιανικὸ παρελθόν του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μεταβληθῇ σὲ ἓνα θεοκρατούμενο μεταφυσικὸ καὶ φοβισμένο ἄτομο.

H.G.: *Επιθυμεῖτε νὰ δώσετε τὴν ἀξία ποὺ ἀρμόζει στὴν προχριστιανικὴ περίοδο σὲ σχέση μὲ τὴν μεταχριστιανική;*

Δ.Λ.: Ἐπιθυμῶ νὰ σταματήσῃ αὐτό, ποὺ τοῦλάχιστον στὴν Ἑλλάδα τὸ ζῶ ἐγὼ ὡς βυζαντινοκρατία, ἡ ὁποία ἔχει ὡς θεματοφύλακά της τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐγγυητές της τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ δυστυχῶς ὁλόκληρο τὸ σύστημα, τὸ πολιτικο-κοινωνικό, τὸ ὁποῖο σήμερα βυζαντινίζει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὴν θρησκοληψία, τὸν φόβο, τὴν δεισιδαιμονία καὶ τὴν ἀλογία.

H.G.: *Αἰσθάνεσθε δηλαδή, ὅτι κάτι στὸ ἐλληνικὸ παρὸν δὲν πάει καλά;*

Δ.Λ.: Προφανῶς.

H.G.: *Πᾶμε λίγο στὸ παρὸν. Τί δὲν σᾶς ἀρέσει συγκεκριμένα στὸ παρὸν;*

Δ.Λ.: Θεωρῶ, ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα σήμερα κινεῖται σὲ δύο τροχιές. Ἡ μία εἶναι ἐκείνη τοῦ διδύμου θεὸς-χρῆμα, τὸ ὁποῖο ἐνώνεται σὲ ἓνα σημεῖο, ποὺ λέγεται μεταφυσική. Διότι πράγματι καὶ ὁ θεὸς καὶ τὸ χρῆμα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πλησιαστούν ποτέ. Εἶναι ἄνευ ὁρίων.

H.G.: *Νὰ πλησιαστούν ἀπὸ ποιόν; Μεταξύ τους ἢ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο;*

Δ.Λ.: Ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ δεύτερη τροχιά εἶναι ἡ λογική, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἀδογμάτιστη ἀλήθεια. Αὐτὴ ἡ σχιζοει-

δής κατάσταση προκαλεί ένα κομφούζιο, διότι τὸ ἓνα σκέλος της ἀναιρεῖ τὸ ἄλλο. Ἐπομένως μπορούμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ σημερινὸς κόσμος εἶναι διχασμένος μεταξὺ τῆς χαρούμενης γνώσης τοῦ Νίτσε καὶ τοῦ παραλογισμοῦ τῆς μεταφυσικῆς. Ἄν θέλετε νὰ προσθέσω τί ἔχω σὰν ὄραμα δικό μου, αὐτὸ εἶναι νὰ ξαναγίνει ὁ ἄνθρωπος φυσικὸς καὶ νὰ ἀντλή τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν μάνα Φύση, τὴν πολιτικὴ καὶ τὸν πολιτισμό του ἀπὸ τὴν μάνα Φύση, τὸν ψυχισμό του ἀπὸ τὴν μάνα Φύση καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὶς μεταφυσικὲς φαντασιώσεις.

H.G.: *Δηλαδή σὰν συμπέρασμα ἡ ἐπιρροὴ τοῦ χρήματος καὶ τοῦ θεοῦ στὸν σημερινὸ κόσμο σᾶς φαίνεται ὑπερβολικὴ;*

Δ.Λ.: Ὁχι ἀπλῶς ὑπερβολικὴ, ἀλλὰ εἶναι ἔκτρωμα, κάτι τὸ ἀφύσικο, ἀντιφυσικό, ὑπερφυσικό.

H.G.: *Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ δώσετε κάποιον συγκεκριμένο παράδειγμα.*

Δ.Λ.: Στὸν ναὸ τοῦ Σολομῶντος συστεγάζονταν ὁ θεὸς καὶ τὸ θησαυροφυλάκιο τῆς Ἱερουσαλήμ. Δὲν ἦταν καλοὶ συγκάτοικοι...

H.G.: *Δηλαδή τί λέτε σὰν συμπέρασμα; Νὰ ἐξαφανισθοῦν γιὰ παράδειγμα τὰ πολιτικὰ κόμματα ἀπὸ τὸ προσκήνιο;*

Δ.Λ.: Μὰ δὲν εἶναι τὰ κόμματα – σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα εἶπα – ἡ ἀρρώστια. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ συμπτώματα τῆς ἀρρώστιας. Ἐπομένως τὸ ζητούμενο δὲν εἶναι τὸ σύμπτωμα καὶ νὰ τὸ καταπολεμήσουμε, ἀλλὰ νὰ βρεθῇ ἡ ἴδια ἡ ἀρρώστια καὶ νὰ βρεθῇ ταυτόχρονα ἡ μέθοδος θεραπείας. Εἶπα προηγουμένως, ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν καταλαβαίνει ποῦ ὀφείλει τὸ

μεγαλεῖο της, ὅπως καὶ ὁ σημερινὸς Ἕλληνας δὲν καταλαβαίνει ποῦ ὀφείλει ἐξ ἀντιθέτου τὴν κατάντια του. Δηλαδή ἂν ὁ Ἕλληνας καταλάβαινε σήμερα, ὅτι δὲν βρίσκεται στὸν 6ο αἰ. μ.Χ., ὅταν ἐξαφανίστηκε ἡ λογικὴ σκέψη, καὶ ἂν ὁ Εὐρωπαῖος καταλάβῃ ὅτι μπῆκε στὸν Πολιτισμὸ ὄχι μὲ τὴν μεταφυσικὴ τῆς θεοκρατίας ἀλλὰ πάλι μὲ τὴν λογικὴ σκέψη, τότε θὰ συμπέσουμε καὶ θὰ βροῦμε τί εἶναι τὸ ζητούμενο.

Σεπτέμβριος 2008

(Συνέντευξη στὸ περιοδικὸ «Der Spiegel»)

ΜΕΡΟΣ Γ΄

Οί συνέπειες στὴ δημόσια ζωὴ

Κράτος

1

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ «ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους», κύριος στυλοβάτης τῆς ἐπίσημης ιδεολογίας τοῦ Νεοελληνικοῦ κράτους κατὰ τὰ τελευταῖα 159 [167] χρόνια δὲν πρόσφερε τίποτε οὔτε κἂν σ' αὐτοὺς ποὺ τὸ κατασκεύασαν, δηλαδὴ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς κρατικῆς ἐξουσίας. Ἡ ιδέα τοῦ κράτους στὴ Νέα Ἑλλάδα γεννήθηκε μέσα στὴν ιστορικὴ-ιδεολογικὴ μήτρα «ἀρχαῖος Ἑλληνισμός». Τὸ Εἰκοσιένα, τοῦ ὁποῖου ιστορικὸ προῖδν ὑπῆρξε τὸ Νεοελληνικὸ κράτος, ὅχι μόνον εἶχε σὰν ἀποκλειστικὸ κίνητρό του καὶ ὄραμά του τὸ πρότυπο τῆς Κλασικῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ διέκειτο ἐχθρικὰ πρὸς τὸν «βυζαντινὸ Ἑλληνισμό», τὸν ὁποῖο ἄλλωστε ἀγνοοῦσε ἢ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, θεωροῦσε ξένο πρὸς τὴν συνείδησή του. Καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ κατ' ἐξοχὴν συνεχιστὴς τῆς «βυζαντινῆς ιδέας», τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ἀντιτάχθηκε ἀνοιχτὰ καὶ ἐπίμονα πρὸς κάθε ιδέα δημιουργίας Νέου Ἑλληνικοῦ κράτους πρὸ, κατὰ καὶ μετὰ τὸ Εἰκοσιένα.

Αὐτὴ ἡ καθαρὴ ἱστορικὴ ἀλήθεια δὲν μπορεῖ νὰ ταφῇ, ὅσο κι ἂν οἱ συνεχεῖς προσπάθειες διαφόρων κύκλων ἔτειναν στὴν ἐδραίωση ἀντίθετης θεωρίας, ἢ ἔστω δικαιολογήσεως τῆς ἀποχῆς τοῦ μετὰ τὴν ἄλωση ἐπίσημου «ἐλληνικοῦ Βυζαντίου» [Πατριαρχείου] ἀπὸ τὶς ἐπανειλημμένες ἀπόπειρες τοῦ σκλαβωμένου Ἑλληνισμοῦ νὰ ἀποκτήσῃ τὴ δικιά του πολιτικὴ ὑπόσταση. Ἄν, ὅπως λέγει ὁ Θουκυδίδης, πρέπει νὰ συνηθίσουμε «θεαταὶ μὲν τῶν λόγων γίνεσθαι, ἀκροαταὶ δὲ τῶν ἔργων», τὰ ἔργα μᾶς λένε, ὅτι στὴν Κωνσταντινούπολιν πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἄλωση, ἀλλὰ καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὸ Εἰκοσιένα, οἱ ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τοῦ λεγόμενου «βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ» ὑπῆρξαν ἀπλοῖ συμμέτοχοι τῆς λογοκρατικῆς [μὴ ἐλληνικῆς] ἐξουσίας, στὸν βαθμὸ ποὺ τοὺς ἐπιτρεπόταν ἐκάστοτε, καὶ ἀδιάφοροι, ἂν ὅχι ἀντίθετοι στὴν ἰδέα τῆς ἐλληνικῆς ἐλευθερίας.

Μάιος 1982

2

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821 δὲν δικαιώθηκε ἀπὸ τὰ ἀπορρέυσαντα ἀπὸ αὐτὴν μέχρι στιγμῆς ἱστορικὰ ἀποτελέσματά της. Ἡ πρώτη πολυαίμακτη ἐξάχρονης διάρκειας ἐθνεγερσία τῆς Ἱστορίας ἀπέδωσε ἓναν συνήθη ἢ καὶ ὑποδεέστερο, πολιτικά, ἠθικά καὶ πνευματικά, τῶν ἄλλων κρατῶν τῆς γῆς πολιτικὸ ὄργανισμό, ποὺ μπορεῖ γενικῶς νὰ θεωρηθῇ ὡς ἓνα κρατικὸ σχῆμα ἐξαιρετικὰ ἐλλειμματικὸ ὡς πρὸς τὴν βαρεῖα ὀνομασία ποὺ ἐπισήμως υἱοθέτησε.

Κανεῖς δὲν ἀμφιβάλλει, ὅτι ἡ σημερινὴ «Ἑλλὰς» καὶ ὁ σημερινὸς «Ἕλληνας» πόρρω ἀπέχουν ποιοτικά ἀπὸ τὴν πάλαι ποτὲ Ἑλλάδα καὶ τὸν πάλαι ποτὲ Ἕλληνα. Μπο-

ρεῖ νὰ προστεθῇ σ' αὐτὰ καὶ τὸ μέγα ἱστορικὸ γεγονὸς, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ κράτους-προϊόντος τοῦ Εἰκοσιένα ὁ «Ἑλληνισμὸς τῶν Τριῶν Ἡπείρων καὶ τῶν Πέντε Θαλασσῶν», ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ Ἑλληνικὸ κράτος ἐπεβίωσε ἀκλόνητος ἐπὶ χιλιάδες χρόνια στὶς προαιώνιες ἐστίες του τῆς Μ. Ἀσίας, τοῦ Πόντου, τῆς Θράκης, τῆς Ἀν. Ρωμυλίας, ὁλόκληρης τῆς Κύπρου κ.λπ. ὑπὸ καθεστῶτα κατακτητῶν (Ρωμαιοκρατία, Βυζαντινοκρατία, Φραγκοκρατία, Τουρκοκρατία), ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Νεοελληνικοῦ Κράτους ἄρχισε νὰ συρρικνώνεται, γιὰ νὰ ξεριζωθῇ ὀριστικὰ καὶ νὰ περιορισθῇ σὲ μία γεωγραφικῶς περιορισμένη ἔκταση τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ τραγικὸ ἱστορικὸ ἀποτέλεσμα εἶναι καὶ τὸ κλειδί, γιὰ νὰ ἐρμηνεύσωμε τὴν γενικὴ ἱστορικὴ ἀποτυχία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ. Τί προκάλεσε τὴν ἐκρίζωση ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Νεοελληνικοῦ κράτους τῶν ἄνευ διακοπῆς ἐξαπλωμένων ἐπὶ χιλιετίες σ' ὅλες τὶς ἀκτὲς τῆς Μεσογείου Ἑλλήνων; Μία εἶναι ἡ ἀπάντηση στὸ φοβερὸ αὐτὸ ἐρώτημα, ποὺ δυστυχῶς κανεῖς δὲν ἔθεσε, πολλῶ μᾶλλον κανεῖς δὲν ἀπάντησε: Ἡ σύγκρουση ὡς πρὸς τὴν ἐθνικὴ ταυτότητα τοῦ κράτους. Οἱ διάφορες ἐξωγενεῖς σκοπιμότητες (π.χ. Ρωσσία), τὰ συμφέροντα ἡκιστα ἐλληνικῶν θεσμῶν καὶ ὀργανώσεων (Ἐκκλησία) καὶ πρωτίστως ἡ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν ἰδεολογικὴ βάση τοῦ Εἰκοσιένα, ποὺ ἦταν ἀποκλειστικὰ ἡ ἀναβίωση τῆς καθαρῆς ἐλληνικότητος, ὅπως τὴν συνέλαβαν οἱ μεγάλοι μας προεπαναστατικοὶ διαφωτιστὲς καὶ ὅπως τὴν εἶδε ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς (ὡς ἱστορικὴ παραγωγή «ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν <ἀρχαίων> Ἑλλήνων τὰ ἱερά»), ὠδήγησαν στὴν «ἐξαλλαγή» τοῦ ἀρχικὰ καλοήθους

νέου πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ ὁ κακοήθη πολιτικὴ νεοπλασία, ἐκείνη τοῦ «Ἑλληνοχριστιανικοῦ» Βυζαντινισμοῦ, ἄμεση πολιτικὴ συνέπεια τοῦ ὁποῖου ἦταν τὸ ἰδεολόγημα τῆς «Μεγάλης Ἰδέας» (= ἀναβίωση τοῦ Βυζαντίου) καὶ ἄμεσο ἱστορικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦταν ἡ ἐξαφάνιση τοῦ πανάρχαιου παμμεσογειακοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ ἴδια αἰτία προκάλεσε μία ἀκόμη, λιγώτερο ὁρατὴ, ἀλλὰ χειρότερη τῆς ἐθνικῆς, πνευματικὴ συμφορά: Ὁ κυρίαρχος στὸ νέο κράτος σκοταδισμὸς καὶ παραδοσιακὸς ἀνθελληνισμὸς τῆς Θεοκρατίας καὶ τοῦ Βυζαντινισμοῦ ἀνεδείχθη σὲ ἀπόλυτο ρυθμιστὴ τῆς νεολληνικῆς Παιδεύσεως (ὄχι μόνο τῆς σχολικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς θρησκευτικῆς, πολιτικῆς, πνευματικῆς, πολιτισμικῆς ἀγωγῆς τῶν Ἑλλήνων) καὶ κράτησε κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ ἀσιατικὸ πέλμα τοῦ τὸν Νεοέλληνα ἐθνικὰ συγκεχυμένον ἢ ἀσυνείδητον, ἱστορικὰ ἀνεπίγνωστον καὶ κατὰ συνέπειαν πολιτισμικὰ στείρον (ἐκτὸς σπανιωτάτων ἐξαιρέσεων, ἐκείνων ἀκριβῶς ποὺ τόλμησαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὰ ἰδεολογήματα τοῦ «Ἑλληνοχριστιανισμοῦ» καὶ «Ρωμιοσυνισμοῦ»).

Ἐπομένως τὸ Εἰκοσιένα ὑπῆρξε καθ' ὅλα ἀρνητικὸ γιὰ τὸν Ἑλληνισμό; Ὅσο κι ἂν φανῇ παράξενο, τὸ ἐξάχρονο Ἑλληνικὸ Ὀλοκαύτωμα ἀπέδωσε ἓνα γιγάντιο πλεονέκτημα, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ δύο... λέξεις: Ἐξ αἰτίας τοῦ ἀγῶνα τῶν μεγάλων προεπαναστατικῶν διαφωτιστῶν μας καὶ μὲ τὴν κρίσιμη συμβολὴ τῶν Εὐρωπαίων φιλελλήνων (φιλοαρχαιοελλήνων γιὰ τὴν ἀκρίβεια) τὸ νέο κράτος θυμῆθηκε, καὶ μ' αὐτὴν αὐτῶνομάσθηκε ἐπίσημα, τὴν ἐντελῶς ξεχασμένη ἀλλὰ καὶ συκοφαντημένη καὶ ἀπαγορευμένη ἐπὶ 16 αἰῶνες λέξη «Ἑλλάς» καὶ ὁ πολίτης τοῦ μὲ

τὴν ἐπίσης ἐντελῶς ξεχασμένη, συκοφαντημένη καὶ ἀπαγορευμένη ἐπὶ 16 αἰῶνες λέξη «Ἑλλην». (Εὐτυχῶς ποὺ ἡ Ρωμιοσύνη τότε πιάσθηκε στὸν ὕπνο καὶ αἰφνιδιάστηκε, διότι ἐν τῇ σουλτανολατρίᾳ τῆς περιέμενε τὴν ἀποτυχία τοῦ Εἰκοσιένα καὶ τὴν ἐπεδίωκε ἄλλωστε μὲ τοὺς ἀφορισμοὺς τῆς καὶ μὲ ὅ,τι μέσον διέθετε· κι ὅταν βρέθηκε πρὸ τετελεσμένου γεγονότος, οἱ ἀπόπειρές τῆς νὰ μετονομάσῃ τὸ νέο κράτος σὲ «Ρωμανία» καὶ τοὺς πολίτες τοῦ σὲ «Ρωμιούς» –ἀπόπειρες ποὺ συνεχίζονται ἕως σήμερα– προκάλεσαν πάντοτε καὶ προκαλοῦν καὶ σήμερα μόνο τὸ γέλιο.)

Αὐτὴ ἡ ἀναβίωση τῶν δύο «λέξεων» ἀποτελεῖ μία βραδυφλεγὴ βόμβα, τῆς ὁποίας ἡ ἔκρηξη θὰ προκαλέσῃ ἀνατροπὴ τῶν πάντων· ἀνατροπὴ τῆς ἀπολιτισιᾶς μας, τῆς ἀνιστορσιᾶς μας, τῆς ἀνελληνισιᾶς μας, μὲ μιὰ φράση τὴν ἄρση τῶν πραγματικῶν ὅσο καὶ ἀνομολόγητων αἰτίων τῆς κακοδαιμονίας μας· καὶ βέβαια ἀνατροπὴ καὶ διάλυση ἀντιφάσεων καὶ ἀντινομῶν ὅπως ὁ «Ἑλληνοχριστιανικὸς Πολιτισμὸς», αὐτὸς ὁ ἀρνητῆς καὶ διώκτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἡ «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος», ἡ ἀναθεματίζουσα στίς ἐκκλησίες τῆς τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνες κ.λπ., κ.λπ., ἀντιφάσεων καὶ ἀντινομῶν, ποὺ «λειτουργοῦν» παραλύοντας τὴν συνείδηση τοῦ Ἑλληνα χάρις στὴν ἀπίστευτη πνευματικὴ καὶ ἰδεολογικὴ του κάκωση.

Σεπτέμβριος 2003

3

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΤΕ, ΠΟΣΗ «ΠΕΡΑΣΗ» εἶχαν καὶ ἔχουν οἱ ἀπόπειρες κάποιων θεολόγων καὶ κληρικῶν νὰ εἰσαγάγουν ἐκ νέου τὶς λέξεις «Ρωμιὸς» καὶ «Ρωμανία» στὴ γλωσσικὴ

συνείδηση του σημερινού Έλληνα· τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι οἰκτρό, καταγέλαστο. Παρατηρήστε ἐπίσης τὴν ὑβριστικὴ χρῆση τῆς λέξης «Ἕλληνα», ποὺ συνεχίζεται ἕως σήμερα στὶς ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος· γίνεται, θὰ ἔλεγε κανεὶς, ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστω, ἔνοχα, «μπαμπέσικα».

Αὐτὲς τὶς δύο λέξεις «ἀναπαρήγαγε» καὶ «καθῆρε» νοηματικά –αὐτὸ ἦταν τὸ μέγιστό του ἱστορικὸ ἀποτέλεσμα– τὸ Εἰκοσιένον· δύο λέξεις μ' ἓνα τρομερὸ πολιτικὸ καὶ πολιτισμικὸ φορτίο ψυχῆς, νοῦ καὶ Λόγου, ἀλλὰ καὶ πόνου, στέρησης καὶ πόθου· δύο λέξεις ξεχειλισμένες κι ἀπὸ μνήμη κι ἀπὸ ὄνειρο. Γι' αὐτὸ οἱ λέξεις αὐτὲς δὲν «παίζονται», ἀκόμη κι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ προσπαθοῦν νὰ «παίζουν» μ' αὐτές· δὲν «ἀντιμετωπίζονται», ἀκόμη κι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὶς «ἀντιμετωπίσουν»· δὲν «ἐπανεξαφανίζονται», ἀκόμη κι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κρυφὰ ἀγωνίζονται νὰ τὶς «ἐπανεξαφανίσουν». Δύο λέξεις, πού, ἂν καὶ εἶναι πανταχοῦ σημαίνουσες καὶ παροῦσες, οἱ ἄνθρωποι δὲν ὑποψιάζονται τὴν σημασία τους οὔτε τὴν παρουσία τους, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Ἡράκλειτος.

Μάρτιος 2007

4

ΑΦ' ΕΝΟΣ ΜΙΑ ΕΘΝΟΚΡΑΤΙΚΗ δῆθεν ὄντοτητα, ποὺ εἶναι δῆθεν Ἑλλάδα· τῆς ὁποίας ἡ πολιτικὴ, οἰκονομικὴ, ἀμυντικὴ καὶ πολιτιστικὴ ἐξάρτηση ἔξωθεν εἶναι πλήρης· τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς κατὰ τὴν τελευταία εἰκοσαετία ἔχει βαθύτατα ἀλλοιωθῇ καὶ –κακὰ τὰ ψέματα!– ἀποτελεῖται κατὰ τὸ 1/4 του ἀπὸ νεήλυδες, ἀπὸ «κάθε καρυδιᾶς καρύδι»· τῆς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία παραμένει θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ ἰσχυ-

ρότερου ἱστορικοῦ ἐρείσματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον ὑβρίζει καὶ ἀναθεματίζει καὶ σήμερα στοὺς ναοὺς τῆς· τῆς ὁποίας ἡ πανάρχαια γλῶσσα καὶ γραφὴ πνέουν τὰ λοίσθια, καθὼς στὰ μέσα προστασίας καὶ διαδόσεώς τους παραχωρεῖται κάθε μέρα μεγαλύτερος χῶρος στὸ λατινικὸ ἀλφάβητο καὶ στὴν πλημμυρίδα τῶν ἀγγλοσαξονικῶν λέξεων καὶ ὄρων· τῆς ὁποίας ἡ Παιδεία δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὸ νὰ ἀποκρύπτῃ καὶ νὰ ἀποσιωπᾷ τὸ Ἑλληνικὸ Εἶναι· τῆς ὁποίας δῆθεν «Ἡρακλεῖς» παρουσιάζονται μερικὲς ἑκατοντάδες ιδιόρρυθμα ἄτομα, ποὺ ἀναζητοῦν τὴν «σωτηρία» εἴτε ἀπὸ ἐπουράνιες ἢ ἐξωγήινες ἢ ἀόρατες δυνάμεις καὶ ὁμάδες εἴτε ἀπὸ ἀδίστακτους ἀγῶρες ἢ καπήλους τοῦ πολιτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ «ἐμπορεύματος Ἑλλάς»· τῆς ὁποίας 5.000.000 ἀπόδημα τέκνα, ποὺ διατηροῦν κάπως τὴν μνήμη τῆς, περιμένουν τὴν ἑλληνικὴ τους ἐπιβίωση ἀπὸ τὴν ἐτοιμοθάνατη αὐτὴ ἐθνοκρατικὴ δῆθεν Ἑλλάδα –φάντασμα καὶ ἀπὸ τοὺς ἀναθεματιστὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ– καὶ φυσικὰ ἀλέθονται καὶ πολτοποιοῦνται ταχύτατα ἰδεολογικὰ μέσα στὰ χωνευτήρια, ὅπου ζοῦν· τῆς ὁποίας μὲ μία φράση ἡ σημερινὴ γενικὴ κατάσταση δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδοθῇ ἀκριβέστερα παρὰ συγκρινόμενη μόνο μὲ τὴν κατάσταση μιᾶς ἄλλης δῆθεν ὄντοτητας, ποὺ κατὰ τὸν στίχο τοῦ Παλαμᾶ «ἐκαρτέραγε τὸν Χάρο νὰ τὴν πάρῃ».

Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ χειροπιαστὴ Ἑλλάδα τῆς ἀνθρωπότητας, ἡ ὑπαρκτὴ διαπλανητικὴ Ἑλλάδα· τῆς ὁποίας ὁ πολιτισμὸς εἶναι αὐτούσιος ὁ σημερινὸς Παγκόσμιος Πολιτισμός· τῆς ὁποίας ἡ λογικὴ θεώρηση τῆς πραγματικότητος εἶναι ὁλόκληρη ἡ σημερινὴ Ἐπιστὴμη καὶ Τεχνολογία·

της οποίας ἐθνικότητα είναι όλες μαζί οι ἐθνικότητες και λαότητες του πλανήτη της οποίας ή γλώσσα είναι ἐν παραφθορά όλες οι γλώσσες της Δύσης της οποίας το λογικό πρότυπο, ἂν το ἐγκαταλείψουν σήμερα οι ἄνθρωποι, ὄχι ἁπλῶς θα ἐπανεέλθουν στην κατάσταση του κτήνους, ἀλλὰ θα πεθάνουν οι 9 στους 10 ἀπὸ τὴν πείνα - διότι ὁ πλανήτης χωρίς τὴν Ἐπιστήμη και τὴν Τεχνολογία δὲν μπορεί νὰ διαθρέψη πληθυσμὸ περισσότερο τῶν 500 ἐκατομμυρίων της οποίας οι ἐχθροί, δηλ. ἡ θεοκρατία, ὁ ἐξουσιασμός, ὁ δογματισμός και γενικὰ ὁ ἄλογος τρόπος θεωρήσεως της πραγματικότητας, ἐνῶ «τὴν ἀγκαλιάζουν, γιὰ νὰ τὴν πνίξουν», στην πραγματικότητα ἁπλῶς στηρίζονται και κρέμονται ἀπ' αὐτήν, γιὰ νὰ μὴν καταρρεύσουν, ἂν μείνουν χωρίς αὐτήν.

Νοέμβριος 1999

5

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ στηρίζει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως. Στηρίζει τὸ τουρκικὸ αὐτὸ ἴδρυμα, τὸ ὁποῖο, συνεχίζοντας τὴν ἀνθελληνικὴ ἐπὶ αἰῶνες ἱστορικὴ και πολιτικὴ του διαδρομή, ταυτίζεται και σήμερα μὲ τὸ Τουρκικὸ Κράτος, ἀκόμη και σὲ ζητήματα ποὺ ἀντιπροσωπεύουν βαρὲα ἱστορικὰ κακουργήματα τῶν Τούρκων εἰς βάρος τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἡ σφαγὴ και ὁ ξεριζωμὸς τῶν ἁμαχων συμπατριωτῶν μας της Μικρᾶς Ἀσίας τὸ 1922 ἀπὸ τὸν Κεμὰλ Ἀτατούρκ: τὸ Πατριαρχεῖο ἐπίσημα ἀποκαλύπτει, ὅτι κάθε χρόνο ἐορτάζει ὡς «ἐθνικὴ ἐπέτειός του» τὴν «Ἡμέραν Νίκης τοῦ Ἀρχιστρατήγου», δηλαδή τὴν Μικρασιατικὴ Καταστροφὴ και

ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΕΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Αθήναι, 5 Ιουλίου 2005
Α.Π. 9372.15/14/ΑΣ 376

ΠΡΟΣ: Γεν. Προξενεῖο Κων/πόλεως

ΘΕΜΑ: Οικονομικὴ ἐνίσχυση Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου
ἐτους 2005.

Αποστέλλομε, συνημμένως, ἐντὸς δύο σφραγισμένων φακέλλων, ποσὸ τριῶν ἐκατομμυρίων (3.000.000,00) ευρώ, σε χαρτονομίσματα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν 2^η δόση της οικονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἐτους 2005, πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

Παρακαλοῦμε ὅπως μας γνωρίσετε λήψη τοῦ ἀποστέλλομένου ποσού, και προωθήσετε αὐτὸ ἀρμοδίως.

Ο Διευθυντής

Παναγιώτης Β. Καρακάσης
Πληρεξούσιος Υπουργός Α'

Συνημμένως:

Δύο φάκελλοι με 3.000.000,00 ευρώ

(περιέχουν ἑξὶ σφραγισμένες και καταμετρημένες, ἀπὸ τὴν Τράπεζα της Ἑλλάδος, δεσμίδες τῶν 500.000 €),

Φωτοτυπία τοῦ ἐπίσημου ἀπόρρητου ἐγγράφου-ντοκουμέντου τοῦ Υπουργείου Ἐξωτερικῶν της Ἑλλάδος πρὸς τὸ Γενικὸ Προξενεῖο Κωνσταντινουπόλεως.

τιμᾶ τὸν νικητὴ ἀρχιστράτηγο (Κεμάλ Ἀτατούρκ) μὲ ἀργία τῶν Πατριαρχικῶν Γραφείων. Ἡ ἀντίστοιχη ἐλληνικὴ ἐθνικὴ ἐπέτειος «Νίκης» τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῶν Τούρκων, ἡ 25ῃ Μαρτίου, δὲν ἀναφέρεται πουθενὰ μεταξὺ τῶν ἀναγραφόμενων στὸ ἐπίσημο «Ἡμερολόγιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» ἐθνικῶν ἐπετείων του. Διότι ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἐλληνικὴ νίκη τὸ τουρκικὸ αὐτὸ ἴδρυμα, συνεπὲς πρὸς τὴν μακραίωνη ἀνθελληνικὴ του παράδοση, προσπάθησεν ἀποτρέψῃ μὲ χίλιους τρόπους καὶ τὴν ἀφώρισε τρεῖς φορές.

Πῶς τὸ Ἑλληνικὸ κράτος «στηρίζει» τοὺς ἐορταστὲς τῆς μεγαλύτερης συμφορᾶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ σ' ὁλόκληρῃ τὴν πολυχιλιετὴ ἱστορία του; Ἡ καθημερινὴ εἰδησεογραφία μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἡ στηρίξις αὐτὴ γίνεται μ' ὅλους τοὺς τρόπους καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς φορεῖς τῆς δημόσιας ζωῆς τῆς Ρωμιοσύνης (πολιτικούς, διπλωματικούς, προπαγανδιστικούς, θρησκευτικούς κ.λπ., κ.λπ.). Σ' ἓναν μόνον τομέα, τὸν οἰκονομικόν, ἡ πληροφόρηση ἀπουσιάζει ἐντελῶς: Πραγματικὰ ποτὲ καὶ πουθενὰ δὲν δημοσιεύθηκε εἰδηση, πού νὰ ἀναφέρῃ μὲ πόσα χρήματα τὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο ἐπιχορηγεῖ κάθε χρόνο τοὺς δοξαστὲς τοῦ Κεμάλ, χρήματα τὰ ὁποῖα εἰσπράττει ἀπὸ ἀνυποψίαστους φορολογούμενους, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ 1/4 εἶναι τὰ παῖδιά καὶ τὰ ἐγγόνια ἐκείνων πού κατέσφαξε ὁ Κεμάλ, τῶν Μικρασιατῶν Ἑλλήνων. Ἡ πληροφόρηση αὐτὴ ἦταν πάντοτε καὶ παραμένει «ἀπόρητον», ὅπως χαρακτηρίζεται τὸ ἔγγραφο, μὲ τὸ ὁποῖο τὸ Ὑπουργεῖο Ἑξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος διαβιβάζει, ὅχι μὲ ἐπιταγὴ ἀλλὰ σὲ «ζωντανὸ χρῆμα», «ἔξῃ σφραγισμένους καὶ καταμετρομένους ἀπὸ τὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δεσμίδες

τῶν 500.000 €», ὅπως ἀναγράφεται στὸ ἀπόρητο ἐπίσημο ἔγγραφο. Πρόκειται γιὰ τὴν «2ῃ δόσῃ τῆς οικονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἔτους 2005 πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο» – ἀλήθεια, πόσες «δόσεις» ἀποστέλλονται κάθε χρόνο καὶ πόσο εἶναι γιὰ τὸν Ἑλληνα φορολογούμενο τὸ εἰτήσιο κόστος, πού πληρώνει γιὰ τὴν συντήρησιν τῆς πνευματικῆς καὶ ἰδεολογικῆς σκλαβιάς του;

Ὀκτώβριος 2005

6

«ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΘΗ τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια τῆς πατρίδας ἓνας ἀξιωματικὸς μὲ αὐτὲς τὶς πεποιθήσεις; Πῶς ἔφθασε στὸ ὕπατο ἀξίωμα τοῦ Ἀρχηγοῦ ΓΕΝ; Μὲ ποῖα κριτήρια ἐξελέγη;»

Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θέτει σὲ Ἑρώτησίν του πρὸς τὸν Ὑπουργὸ Ἐθνικῆς Ἀμύνης ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Γ. Σούρλας καὶ τὰ θεμελιώνει πάνω στὸ κείμενο τῆς συνέντευξης πού ἔδωσε ὁ ναύαρχος Ἀντ. Ἀντωνιάδης στὸν «Δαυλὸ» (τεῦχος 295). Καὶ ζητᾷ ὡς «ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ κινηθοῦν οἱ διαδικασίες γιὰ τὴν ἔκπτωσίν του ἀπὸ τὸ τιμητικὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπιτίμου Ἀρχηγοῦ ΓΕΝ». Ποιὲς εἶναι «αὐτὲς οἱ πεποιθήσεις» τοῦ κ. Ἀντ. Ἀντωνιάδη (τὶς ὁποῖες μάλιστα ὁ κ. Γ. Σούρλας χαρακτηρίζει ὡς «σοβαρὰ ἠθικὰ καὶ πολιτικὰ ἀδικήματα»); Τὶς καθορίζει ρητῶς στὴν Ἑρώτησίν του: «Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία εἶναι παραμύθια ἐπιστημονικῆς φαντασίας», «ἡ παρουσία στὶς ἐκκλησίες εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ὑπανάπτυξής μας», «γιὰ τὴν θρησκεία τὴν πλέον αἰμοσταγή, ὅπως εἶναι ὁ Χριστιανισμός, δὲν θὰ πολемоῦσα ποτέ.» Καὶ ἐπιστέφει τὴν ἀξιοθαύμαστη ἀπὸ ἄποψη

πολιτικοῦ λόγου Ἐρώτησή του μὲ τὴν συγκινητικὴ κορώνα, ὅτι ὁ ναύαρχος ὑβρίζει μὲ τὶς δηλώσεις του αὐτὲς «τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ὀπλίτες ποὺ ἔπесαν στὰ πεδία τῶν μαχῶν ὑπὲρ πίστεως».

Παρατηροῦμε, ὅτι στὴν πολιτικὴ συνείδηση ἐνὸς αὐθεντικοῦ ἐκπροσώπου τοῦ ἰσχύοντος στὴ σημερινὴ Ρωμιούνη καθεστῶτος ἰδεῶν, πραγμάτων καὶ καταστάσεων, ὅπως εἶναι ὁ ἀντιπροέδρος τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων:

- α) οἱ μάχες τῶν Ἑλλήνων ἔγιναν ὑπὲρ πίστεως στὴν Ὁρθοδοξία,
- β) στὰ ὑπάτα ἀξιώματα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς Ἑλλάδος τὸ κριτήριο ἐπιλογῆς εἶναι ἡ πίστη στὴν Ὁρθοδοξία,
- γ) ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου, ἂν συγκρούεται μὲ τὴν πίστη στὴν Ὁρθοδοξία, ἀποτελεῖ «σοβαρὸ ἠθικὸ καὶ πολιτικὸ ἀδίκημα»,
- δ) οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ καὶ ὀπλίτες, ποὺ ἔπесαν στὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἔπесαν ὑπὲρ πίστεως στὴν Ὁρθοδοξία,
- ε) τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχηγοῦ ΓΕΝ πρέπει νὰ ἀφαιρῆται, ἐὰν κάποιος, ποὺ δὲν διακρίνεται γιὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστη του, τὸ καθέξη.

Ἀναρωτιέται κανεὶς, μήπως ὁ ἐλέγχων κ. Γ. Σούρλας δὲν εἶναι ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ θρησκευτικὸς ἡγέτης; καὶ μήπως ὁ ἐλεγχόμενος κ. Ἀντ. Ἀντωνιάδης δὲν εἶναι ναύαρχος ἀλλὰ κληρικός, ποὺ ὑπέπεσε σὲ βαρύντατο ἱερατικὸ παράπτωμα, ποὺ ἐπισύρει τὴν ἔσχατη ποινὴ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, τὸν ἀποσχηματισμό. Πραγματικὰ εἶναι προφανές, ὅτι ἡ ἔννοια-κλειδί στὴν πολιτικὴ σκέψη τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, καὶ

στὶς πέντε παραπάνω θέσεις του, ὅπως μὲ τοὺς πιδ αὐστηροὺς κανόνες τῆς Λογικῆς συνάγεται ἀπὸ τὶς προαναφερθεῖσες φράσεις τῆς Ἐρώτησής του, εἶναι ἡ Πίστη στὴν Ὁρθοδοξία. Ἀπουσιάζουν ἐντελῶς οἱ ἔννοιες Ἑλλάδα, Κράτος, Ἐλευθερία, Πολιτικὴ, Ἐθνικὴ Ἀνεξαρτησία, Ἑδαφικὴ Ἀκεραιότητα, Ἔθνος κ.λπ., τῶν ὁποίων τὴν ἀποστολὴ τῆς υπεράσπισης ἔχει *ex officio* ἓνας ναύαρχος, κατὰ μείζονα λόγον δὲ οἱ ἔννοιες Ἑλληνισμός, Πολιτισμός, Ἐθνικὴ Συνείδηση, Ἑλληνικότητα... Κατὰ συνέπεια γιὰ τὸν αὐθεντικὸ ἐκπρόσωπο τῆς ἐπίσημης ἡγετικῆς τάξης τοῦ πολιτικοῦ μορφώματος, ποὺ φέρει (ψευδεπίγραφα) τὴν ἐπίσημη διεθνὴ ὀνομασία «Ἑλλάς», τίποτε τὸ ἐλληνικὸ δὲν μετρεῖ στὴ σκέψη του, στὴ γλῶσσα του, ἀλλὰ ἀποκλειστικὸς ἄξονας τῆς συλλογιστικῆς του εἶναι ἡ θρησκευτικὴ ἀξία «Ὁρθόδοξη Πίστη». Κρατοῦσα ἐπομένως πολιτικὴ ἰδεολογία τῶν ἡγετῶν τοῦ κράτους ποὺ κατοικοῦμε, ὅπως τὴν ἐκφράζει αὐτὸς ὁ αὐθεντικὸς ἐκπρόσωπός τους, εἶναι ἓνα θρησκευτικὸ δόγμα. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ μιᾶμε γιὰ μία σημερινὴ πατρίδα θεοκεντρικῆς ὑπαρξῆς καὶ δομῆς, γιὰ μία τυπικὴ περίπτωση θεοκρατικοῦ καθεστῶτος ἀνάλογου πρὸς ἐκεῖνα τῆς Ἀσίας. Μποροῦμε νὰ μιᾶμε γιὰ τὴν τελευταία θεοκρατία τῆς Εὐρώπης.

Ἀλλὰ ἀφήσαμε τελευταῖο ἓνα ἀκόμη πολιτικὸ συμπέρασμα, ποὺ μὲ τὴν βοήθεια τῆς αὐστηρῆς λογικῆς ἀπορρέει ἀπὸ τὴν Ἐρώτηση τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς πρὸς τὸν Ὑπουργὸ Ἐθνικῆς Ἀμύνης· τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ τελευταία θεοκρατία τῆς Εὐρώπης δὲν πάσχει ἀπλῶς ἀπὸ ἀνίατη ὀρθόδοξη ἀγκύλωση τῆς πολιτικῆς της σκέψης. Εἶναι δρωσα, ἀκτιβιστικὴ καὶ ἐπιθετικὴ θεοκρατία, ὅπως σ' ὅλες

τὶς ἀνάλογες περιπτώσεις. Εἶναι ἀποφασισμένη νὰ τιμωρῇ σκληρὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ Λόγου καὶ τὴν μὴ-Πίστη, νὰ ἐκμηδενίσῃ ὅσους σκέπτονται καὶ μιλοῦν διαφορετικά, νὰ ἐπανεξετάξῃ μὲ ἀποκλειστικῶς ἱεροεξεταστικὰ κριτήρια αὐτοὺς ποὺ φθάνουν σὲ κάποιο ἀξίωμα, μὴ συζητῶντας καθόλου τὰ προσόντα τους, τὴν ἀξία τους καὶ τὴν προσφορά τους (ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῇ ναυτικῇ ἱκανότητά, τῇ διοικητικῇ ἱκανότητά, τὴν προσφορὰ στὸ Πολεμικὸ Ναυτικὸ) καὶ νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ μ' ἓνα autodafé (πράξη πίστεως = κάψιμο τῶν ἀπίστων) στὸ μηδέν, τὸ ὁποῖο στὸν Μεσαίωνα ἦταν τὸ βιολογικὸ μηδέν τῶν ἐκπιπόντων ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τους καὶ λιθοβολούμενων ὡς δραστῶν «ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἀδικημάτων».

Ἡ τελευταία χριστιανικὴ θεοκρατία στὸν Κόσμο δὲν θὰ μπορούσε παρὰ νὰ ἐπιβιώνῃ καὶ νὰ ἀσκῇ τυραννία ἕως σήμερα μόνο στὸ ἔθνος, γιὰ τὴν ἐξόντωση τοῦ ὁποῖου δημιουργήθηκε, ἀγωνίσθηκε καὶ ἐπέτυχε ὁ Χριστιανισμός: στὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος. Ἡ ἀντίδραση τοῦ κ. Γ. Σούρλα εἶναι ἡ πιὸ τυπικὴ μορφή πολιτικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀσιατικῆς νοοτροπίας ἀνθρώπου ποὺ ὀνομάζεται Ρωμῖος, δηλαδὴ τοῦ ἀνελλήνιστου, ἀνιστόρητου καὶ ἀπολίτιστου κατοίκου τοῦ ἐλληνικοῦ χώρου, ποὺ εἶναι ὄχι μόνο ἀνυποψίαστος τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἀλλὰ καὶ φανατικὸς καὶ ἀδίστακτος διώκτης τῆς διαφορετικῆς γνώμης καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου. Ἐδῶ ἐδρεύει, ἐπαγρυπνᾷ καὶ δορᾷ ὁ ἀνθελληνικὸς ἐξουσιασμός, αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ εἶχε, ὅταν δημιουργήθηκε, κι αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ συνεχίζει νὰ ἐκτελῇ ἀδιαλείπτως διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἕως σήμερα.

Ἰανουάριος 2007

7

ΜΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, ὁποιαδήποτε, στὴν ἱστορικὴ φάση ποὺ περνᾷ ἢ σημερινὴ Ἑλλάδα εἶναι καταδικασμένη νὰ παραμείνῃ στὸ γνωστὸ θλιβερὸ ἐπίπεδο τῶν κομματικῶν κυβερνήσεων, ἂν δὲν συνειδητοποιήσῃ τὴν Ἱστορικὴ Στιγμὴ καὶ δὲν προσαρμόσῃ τὰ ἔργα της πρὸς τὸ νόημά της.

Ἡ σημερινὴ Ἑλλάδα δὲν μοιάζει μὲ καμμιά ἀπὸ τὶς προηγούμενες Ἑλλάδες. «Οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη», «κοινωνικὴ πολιτικὴ», κοινοβουλευτικὲς πρακτικὲς, ἄμυνα καὶ γενικὰ ὅσα ἀποτελοῦσαν ἀποκλειστικὰ τὸν λόγο ὑπάρξεως καὶ τὸ πλαίσιο, μέσα στὸ ὁποῖο κατετρίβοντο καὶ ἐξαντλοῦντο ὅλες οἱ δραστηριότητες ὅλων τῶν ἐλληνικῶν κυβερνήσεων ἀπὸ τὸ 1830 ἕως σήμερα, ἀντιπροσωπεύουν πιά τελευταίας προτεραιότητος ζητήματα. Κανεὶς Ἕλλην τώρα, συνειδητὰ ἢ ἀσυναίσθητα, δὲν πιστεύει ὅτι τὸ «πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος» ἔχει σχέση μὲ τοὺς προαναφερθέντες τομεῖς πολιτικῆς. Ζῶντας τὴν ἀπίστευτὴ ἀθλιότητα καὶ τὴν ἔσχατη παρακμὴ τοῦ παραπαίοντος σημερινοῦ Ἑλληνισμοῦ αἰσθάνεται πλήρη ἀβεβαιότητα γιὰ τὴν ἱστορικὴ συνέχεια καὶ τὸ μέλλον του. Δὲν ὑπάρχει λογικὸς σήμερα ἄνθρωπος σ' αὐτὸ τὸν Τόπο, ποὺ νὰ μὴν πνίγεται μέσα στὴν θανάσιμη ἀσφυξία τῆς ἀβεβαιότητος αὐτῆς.

Ἡ γεωγραφικὴ ἔννοια Ἑλλάς ξεθωριάζει πιά μέσα σὲς διαμορφωνόμενες διεθνεῖς καὶ εἰδικώτερες τὶς εὐρωπαϊκὲς πολιτικὲς συνθήκες. Ἡ ἐλληνοχριστιανικὴ ἔννοια Ἑλλάς εἶναι πιά ἐντελῶς ἀνεπαρκὴς ὡς ἰδεολογικὸ θεμέλιο ἐνὸς βιώσιμου Ἑλληνισμοῦ. Ἡ οἰκονομικὴ ἔννοια Ἑλλάς δὲν σημαίνει πιά ἀπολύτως τίποτα. Ἡ κρατικὴ ἔννοια Ἑλλάς δὲν παίρνεται πιά ἀπὸ κανένα στὰ σοβαρά. Ἡ ἰδεολογία

τῆς Ρωμιοσύνης πῆρε πιά ἓνα ἱστορικὸ περιεχόμενο ποὺ μόνο ὄνειδος καὶ ντροπὴ προκαλεῖ. Ἡ οἰκονομιστικὴ (ἀστο-καπιταλομαρξιστικὴ) Ἑλλάς διαλύθηκε πιά σὰν κοσμοθεωρητικὸ ὑπόβαθρο μαζί μὲ τὴν παγκόσμια κατάρρευση τῶν θνησιγενῶν ἰδεῶν του. Ἡ ἐθνικόφρων Ἑλλάς κατάντησε ἓνα ἀναξιόπιστο καὶ γελοῖο μορμολύκειο. Ἡ κοσμοπολιτικὴ Ἑλλάς προκαλεῖ ἀλλεργία σὲ κάθε ἰσορροπημένο κάτοικο τοῦ τόπου αὐτοῦ.

Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς ἱστορικῆς στιγμῆς ποὺ ζοῦμε αἰσθάνεται κυνικός, ἀναρχος, πεισιθάνατος, ἀπελπισμένος, δυστυχής, χωρὶς ὄνειρα, χωρὶς χαρά, χωρὶς ἐμπιστοσύνη, χωρὶς αἰσιοδοξία, χωρὶς ἐνδιαφέροντα ἀκριβῶς, διότι ὅλα τὰ προαναφερθέντα ἰδεολογικὰ σχήματα, ποὺ ἕως τώρα τὸν στήριζαν ψυχικά, δὲν ὑπάρχουν πιά. Καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς θὰ πεθάνη, ἂν δὲν βρῇ αὐτὸ ποὺ εἶναι, ἂν δὲν ἀποτινάξη τὶς αὐταπάτες του καὶ ἂν δὲν πλέξῃ τὸν Νέο Ἑλληνικὸ Μῦθο.

Νοέμβριος 1989

8

ΤΟ «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ» ΣΤΟΙΧΕΙΟ, ποὺ παρεισέφρυνε στὴ δομὴ τῆς ἀνθρώπινης πολιτικῆς ὀργάνωσης καὶ τὴν μετέβαλε ριζικά, εἶναι ἡ πλήρης κατάργηση τῶν λειτουργικῶν σχέσεων μεταξὺ κρατικῆς κατασκευῆς καὶ κοινότητας [κοινωνίας]. Σήμερα οἱ ἀποτελοῦντες τὸ κράτος (πολιτικὴ ἡγεσία, ὑπαλληλία, γραφειοκρατία, παντὸς εἶδους διοικητικὰ-κομματικὰ-συνδικαλιστικὰ ὑποσυστήματα) ὄχι μόνον δὲν συνδέονται ὀργανικὰ μὲ τοὺς ἐκτὸς ἐξουσιαστικῆς κατασκευῆς «πολίτες», ἀλλὰ καὶ διεξάγουν ἀνηλεῆ ἀμυντικὸ καὶ ἐπιθετικὸ πόλεμο ἐναντίον τους. Ἡ κρατικὴ κατασκευὴ ἀπὸ

τὸν τελευταῖο «τροχὸ» δημόσιας ἢ παραδημόσιας ὑπηρεσίας ἢ ὀργάνου κι ὅλους τοὺς πολυπληθεῖς ἐξαρτώμενους κι εὐνοοῦμενους τῆς ἐξουσίας μέχρι τὶς κορυφές τῶν καθεστώτων, διέπεται ἀπὸ τὴν κοινὴ συναίσθηση ὅτι ἀποτελεῖ ἓνα περιχαρᾶκωμένο στρατόπεδο, ποὺ εἶναι ἓνα εἶδος «ζωτικοῦ χώρου» γι' αὐτοὺς ποὺ τὸ ἀπαρτίζουν, ἀφοῦ χάρη στὸν ἔλεγχο καὶ τὴν κατοχὴ του μποροῦν νὰ τρέφονται, νὰ ἐξουσιάζουν καὶ νὰ «δοξάζονται» εἰς βάρος καὶ ἀνεξάρτητα ὅλων τῶν ἐκτὸς τοῦ χώρου αὐτοῦ εὐρισκομένων. Ὅ,τι ἕως τώρα ἐθεωρεῖτο ὡς *raison d' état*, λόγος ὑπάρξεως τῆς κρατικῆς δομῆς, δηλαδὴ ἡ ἀνάγκη ἐνιαίας ἱεραρχήσεως ἐνὸς ἀνθρώπινου συνόλου μὲ σκοπὸ τὴν συνολικὴ συνοχή, τὴ συνολικὴ ἐπιβίωση καὶ τὴ συνολικὴ προαγωγή, ἔπαψε πιά νὰ ἰσχύη ὡς πραγματικότητα καὶ ὑποκαταστάθηκε ἀπὸ μιὰ αὐστηρὰ διασπασμένη σιαμαία «δυσάδα», στὴν ὁποία τὸ ἓνα μέρος, τὸ κράτος, ἀναπτύσσεται μὲ νόμους καὶ μεταπλάσεις ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὴν ὑπόλοιπη κοινότητα.

Γιὰ νὰ λαλήσωμεν ἐν παραβολαῖς, ἡ σημερινὴ πολύμορφη καὶ πολύπλοκη κρατικὴ κᾶστα «ἐξαλλάσσεται» σ' ἓνα εἶδος νεοπλάσματος, καρκινώματος, τοῦ ὁποίου τὰ «κύτταρα», οἱ δομές, οἱ λειτουργίες, οἱ τρόποι ἀναπτύξεως δὲν ὑπόκεινται πιά στὶς διαδικασίες ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ ὑπόλοιπα κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ. Καὶ δὲν θὰ ἐπιμείνω, γιὰ νὰ στηρίξω τὴν ἄποψή μου, στὰ ἐμφανῆ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐξαλλαχθείσης αὐτῆς πολιτικῆς νεοπλασίας, δηλαδὴ τὴ ληστρικότητά της, τὴν ἀνατροπὴ τοῦ νόμου τῆς προσφορᾶς στοὺς κυβερνώμενους ἔργου ἀνάλογου πρὸς τὶς κρατικὲς εἰσπράξεις, τὴν κατάργηση τῆς ἀμοιβαίας πίστε-

ὡς καὶ τὴν ἀντικατάστασή της μὲ τὸν δόλο, τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτη (καὶ τόσα ἄλλα), ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη νὰ στοχασθῇ λίγο πάνω στὸν βαθύτερο τρόπο ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου ποὺ διέπει τὰ ἄτομα-φορεῖς τῆς σύγχρονης ἐξουσίας. Ἐννοῶ αὐτό, ποὺ ὀνομάζεται «ἐξουσιαστικὴ παράνοια» ἀπὸ τὴ σημερινὴ προχωρημένη πολιτικὴ ἐπιστήμη – ὅχι τὴν συνήθη, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ, ὡς γνωστόν, δὲν εἶναι παρὰ ἓνα τμῆμα τῆς ἐξουσιαστικῆς κατασκευῆς ἢ μιὰ ὑπερέτριά της, ἀλλὰ τὴ σύγχρονη ἀναζητητικὴ καὶ κριτικὴ πολιτικὴ σκέψη. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἐξουσιαστικὴ παράνοια εἶναι ἓνας τρόπος σκέψεως ἐπίσης «ἀλλοιότικος» ἀπὸ τοὺς μέχρι τώρα οἰκείους στὸ ἀνθρώπινο πλάσμα, ποὺ μοναδικὸς ἄξονας ποὺ τῆς ἔχει ἀπομείνει εἶναι ἡ ἀκόρεστη δίψα τῆς δυνάμεως, μιὰ τυφλὴ δηλαδὴ ὁρμὴ μὴ αὐτοελεγχόμενη, μὴ αὐτοσυντηρούμενη καὶ ἀποκομμένη ἀπὸ κάθε ἀξία, ἰδεῶδες ἢ ἀναζήτηση ποὺ γεννᾷ ὁ ἔμφυτος πλοῦτος τοῦ ἀνθρώπινου ψυχισμοῦ. Μὲ δύο λόγια ἡ καστικὴ κρατικὴ ἐξουσία τοῦ καιροῦ μας «ιδεολογικά» ἐξελίχθηκε σὲ μιὰ ἀποκλειστικὰ ἐκτὸς οὐσίας ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου, μιὰ θεώρηση ἐξουσιαστικὴ, ὅπως ἀπὸ αἰώνων ἡ σοφία τοῦ ἑλληνικοῦ λόγου εἶχε ἤδη προβλέψει, ὅταν ἔπλαθε τὸν καταπληκτικοῦ βάθους ὄρον ἐξουσία.

Ὑπάρχει ἐξαιρετικὴ δυσκολία νὰ καθορισθῇ ἐπακριβῶς ἡ ἔκταση τῆς πολιτικῆς ἐξαλλαγῆς τῆς ἐποχῆς μας καὶ νὰ ξεδιαλυθοῦν τὰ σαφῆ ὅρια μεταξὺ τῆς ἐξουσιαστικῆς κατασκευῆς καὶ τοῦ ἐκτὸς αὐτῆς εὐρισκόμενου κομματιοῦ τοῦ συνόλου. Τὰ καρκινικὰ κύτταρα –γνωστὴ ἡ ιδιότητά τους ἀπὸ τὴν Ἱατρική– τῆς σύγχρονης νομενκλατούρας ἐπηρεάζουν μὲ τὶς κακοήθεις διεργασίες τους μέγα μέρος, ἂν ὅχι

ὅλα τὰ κύτταρα τοῦ ὁργανισμοῦ. Ἡ ἐξουσιαστικὴ παράνοια, ἡ δίψα τῆς δυνάμεως τείνει ταχύτατα νὰ ἐξαπλωθῇ σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῆς κρατικῆς κοινότητος. Ἡ ἐπάρατη πολιτικὴ νόσος τοῦ καιροῦ μας διανύει ἴσως τὸ τελευταῖο της στάδιο.

Μάρτιος 1986

9

ΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ κατέφερε καὶ ἄλλο – τὸ δεινότερο – πλήγμα κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ: κατέστρεψε τὴν ἑλληνικότητα: Οἰκουμενικότητα, Ἐπιστήμη, Φιλοσοφία, Λόγος, Πολιτισμός, Στοχασμός, Μέτρο, Διάλογος, Κάλλος, Αἰδώς, Ἐρευνα, Νέμεσις, Δίκη, Κάθαρσις καὶ ὅ,τι ἄλλο συνιστᾷ τὴν ἑννοια τῆς ἑλληνικότητος βρίσκονται σὲ πλήρη παρακμὴ, ἂν ὅχι σὲ ἀνηλεῆ διωγμό, μέσα στὰ πλαίσια τοῦ Νεοελληνικοῦ κράτους. Ἄν σήμερα ἐπιβιώνουν τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τῆς ἑλληνικότητος στὸν σύγχρονο Παγκόσμιο Πολιτισμό, ἴστω παρεξηγημένα ἀπὸ τοὺς ξένους ἀποδέκτες τους, παραμορφωμένα καὶ ὅχι σπάνια σκοπίμως διαστρεβλωμένα, ἡ ἐπιβίωση αὐτῇ ὀφείλεται σ' ὅποιουσδήποτε ἄλλους παράγοντες παρεκτὸς τοῦ Νεοελληνικοῦ κράτους. Γιὰ κάθε σκεπτόμενο ἄνθρωπο ὅπου γῆς σήμερα ὑπάρχουν δύο πράγματα τελείως ἀσυμβίβαστα καὶ ἐκπληκτικῶς ἀταίριαστα μεταξὺ τους. Ἄφ' ἑνὸς ἡ Ἑλλάδα ὡς πηγὴ-μήτρα – ὑπερχρονικὸ πρότυπο τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ καύχημα ὅλων τῶν διανοουμένων ἀνθρώπων τοῦ Κόσμου καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ Νεοελληνικὸ κράτος ὡς ντροπὴ καὶ ὄνειδος. Τὰ κύρια στοιχεῖα ποὺ συνιστοῦν τὸ Νεοελληνικὸ κράτος εἶναι ὁ Διεθνισμός - Κοσμοπολιτισμός, ὁ Κρατισμός, ὁ Οἰκονομισμός, ὁ Δογ-

ματισμός, ὁ Ἐξουσιασμός καὶ κυρίως τὸ ἀβυσσαλέο μῖσος κατὰ τοῦ Ἑλλόγου Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἀκριβῶς τὴν ἄρση, τὴν ἀναίρεση καὶ ἐν τέλει τὴν ἀδίστακτη εἰδεχθῇ «δολοφονία» καὶ τὸ ὀριστικὸ θάψιμο τῶν προαναφερθέντων στοιχείων τῆς ἑλληνικότητας.

Ἀπρίλιος 1990

10

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ποὺ διέδραμε τὸ Νεοελληνικὸ κράτος ἀπὸ τὸ 1845 ἔφθασε σήμερα στὸ τέλος του. Πράγματι ἡ ἰδεολογικο-πολιτικὴ πορεία του, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τοὺς ἐλληνίζοντες προεπαναστατικούς διαφωτιστὲς καὶ ὠδήγησε τὸ 1821 στὴν γέννηση ἑνὸς κράτους μὲ σαφὴ συνείδηση ὅτι ἀποτελεῖ ἀναβίωση τῆς Ἑλλάδος (τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, διότι μετὰ τὸν βίαιο ἐκχριστιανισμό τῶν Ἑλλήνων στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπῆρξε ἕκτοτε καμμιά «ἄλλη» Ἑλλάδα), μετὰ 20 χρόνια κρατικῆς ὑπαρξης ἐξετράπη σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς δημόσιας ζωῆς του πρὸς τὴν Χριστιανοβυζαντινορρωμιосύνη, μιὰ ἐθνικὴ συνείδηση τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ συνείδηση: Τὸ ἔθνος ἔγινε ἐπίσημα –ἰδεολογικά, θεσμικά καὶ εκπαιδευτικά– ὀρθόδοξο καὶ τὸ κράτος ἐπίδοξος ἀναβιωτῆς τοῦ Βυζαντίου. Ἡ «ἀπρογραμμάτιστη» αὐτὴ ἐκτροπὴ προκάλεσε ἀνεπανόρθωτες καταστροφές, ποὺ ἱστορικὰ ἐκφράστηκαν μὲ τὴν ἀμετάκλητη γεωγραφικὴ συρρίκνωση, πολιτικὰ μὲ τὴν ἀδιάκοπη ἐσωτερικὴ διάβρωση, πνευματικὰ μὲ τὴν πολιτισμικὴ στείρωσι καὶ ψυχολογικὰ μὲ τὴν τέλεια ἔκπτωση τῆς συνειδήσεως, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀποτελοῦμε οἱ Νεοέλληνες τοὺς

παγκόσμιους πρωταθλητὲς τῆς οἰκονομικῆς διαφθορᾶς, τῆς πολιτικῆς σήψης καὶ τῆς κοινωνικῆς παραλυσίας. Οἱ ἀτομικὲς ἐξαιρέσεις, ποὺ ὑπάρχουν σὲ κάθε κανόνα, ἀποτελοῦν πάντοτε περιπτώσεις προσώπων, ποὺ ὅλα χαρακτηρίζονται ἢ ἀπὸ τὴν ἐκτὸς τοῦ Ρωμαίου Κράτους δημιουργικὴ δραστηριοποίησή τους ἢ ἀπὸ τὴν ἀνταρσία τους κατὰ τοῦ ἐπίσημου ἐλληνοχριστιανικοῦ ἰδεολογικοῦ πλαισίου καὶ τὴν ταυτόχρονη στροφὴ τους πρὸς τὴν (προχριστιανικὴ) ἑλληνικότητα. (Μποροῦμε ἐδῶ νὰ σημειώσουμε ὅτι οἱ πλεῖστοι, ἂν ὄχι ὅλοι, αὐτοὶ οἱ «ἐλεύθεροι πολιορκημένοι» τοῦ νεοελληνικοῦ πνευματικοῦ καὶ ἐθνικοῦ προβληματισμοῦ εἶχαν «κακὸ τέλος» μέσα στὴ Ρωμαίικη πνευματικὴ εἰρκή: εἴτε περιθωριοποιήθηκαν εἴτε αὐτοκτόνησαν ψυχικὰ ἢ βιολογικά.)

Μάιος 2005

11

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ τῶν ἤδη νεκρῶν ἀλλ' ἀκόμη ἄταφων «εἰδώλων», θεσμῶν, ὀργανωτικῶν σχημάτων, ἀτόμων, «ταγῶν» κ.λπ. θὰ διαρρεῦση μὲ ἐπιταχυνόμενες συνέπειες. Βλέπω στὴν ἀρχὴ τοὺς καταρρέοντες παρείσακτους τοῦ δημόσιου – πολιτικοῦ καὶ πνευματικοῦ – βίου νὰ λαμβάνουν στάση ἐπιθετικὴ ἐναντίον κάθε ἀνθρώπου ποὺ ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀδυναμία τους. Οἱ ἐπιθέσεις τους, ἐννοεῖται, θὰ στηρίζονται στὴν παλιὰ –κι ἀτελέσφορη πιὰ– συνταγὴ τῆς διὰ τῆς προπαγάνδας σπιλώσεως τῶν ἄλλων σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἐπικουρίαν τῶν καταλοιπῶν τῆς ὀργανωτικῆς-διοικητικῆς ἰσχύος (μυστικῶν καὶ «ἀνοικτῶν» ὑπηρεσιῶν, μηχανισμῶν ἀναδείξεως, προβολῆς, δημιουργίας «κοινῆς γνώμης»

κ.λπ.). Βλέπω στη συνέχεια την απόλεμη Ίσχυ νὰ προσπαθῇ ἀνεπιτυχῶς νὰ προσεγγίσῃ ἔλλογους ἀνθρώπους σὰν σωσίβια, ποὺ ἕως τώρα ἡ ἐξουσιαστικὴ παράνοια ἀπέρριπτε στὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, γιὰ ν' ἀναπληρώσῃ τοὺς μαχητικὰ νεκροὺς κι ἄχρηστους πράκτορές της. Στὴν φάση αὐτὴ θὰ συμβοῦν κωμικοτραγικὰ πράγματα, ποὺ μόνον ὅσοι τὰ ἔζησαν (π.χ., γιὰ νὰ περιορισθῶ στὸν τόπο μας, ἡ κ. Ἄννα Συνοδινοῦ ἢ οἱ κ.κ. Μ. Θεοδωράκης καὶ Στ. Ξαρχάκος) θὰ μποροῦν ἴσως νὰ τὰ περιγράψουν-προβλέψουν. Τέλος στὸ «καταληκτικὸ στάδιο» θὰ ἐπέλθῃ ἀπότομα ἡ ἀποκάλυψη τοῦ πτώματος τῆς ἀπὸ τὸ 1945 νεκρῆς Ἄμαχης.

Ιούλιος 1999

12

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΟΣ, ὅποιος σκοπιμότητος («ἀποφυγὴ οἰκονομικῆς καταρρεύσεως», κ.λπ., κ.λπ.) ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς βιάζει τὸ ἔθος, χωρὶς νὰ ἐξαγνίζεται, κλέπτει χωρὶς νὰ τιμωρῆται, ὑβρίζει χωρὶς νὰ αὐτοκαθαίρεται, ἀναισχυντεῖ χωρὶς Αἰδῶ, κακουργεῖ χωρὶς Νέμεση. Ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς στρέφεται ἐναντίον τῆς φύσεώς της, καταργεῖ τὸν λόγον ὑπάρξεώς της, ἀποκόπτει τὸν ὁμφάλιο λῶρον ποὺ συνδέει τὸν πολιτικὸ της νόμο, νόμο τοῦ ὁποίου ἔκφανση καὶ ἀντικατόπτρισμα, ὅπως τὰ πάντα στὸ χῶρο τῆς πραγματικότητας, εἶναι ἡ ἴδια ὡς ἀνθρώπινη ὁμάδα.

Ποιό εἶναι τὸ τίμημα τῆς Ὑβρεως, ἂν ὁ ἔνοχος δὲν αὐτοκαθαρθῇ; Αὐτὸ τὸ τίμημα εἶναι τὸ μόνον μαθηματικῶς βέβαιο: Θάνατος τοῦ ὑβριστοῦ, ποὺ στὴν περίπτωσή αὐτὴ εἶναι ὁ ἱστορικὸς θάνατος τῆς Ἑλλάδος.

Δεκέμβριος 1989

13

ΤΑ 170 ΧΡΟΝΙΑ τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας τοῦ Ρωμαίου κρατιδίου δὲν ἀφήνουν καμμία ἀμφιβολία γιὰ τὸν ρόλο του ἐναντι τῆς ἄλλης ὑπαρκτῆς Ἑλλάδας, τῆς Ἑλλάδας τοῦ Λόγου, τῆς Γλώσσας, τῆς Ἑρευνας, τῆς Ἐπιστήμης, τοῦ Διαλόγου, τῆς Ἀποδείξεως, τοῦ Ἐλέγχου, τῆς Θεωρίας, τοῦ Ἀδογμάτιστου Τρόπου Ζῆν, μὲ μία φράση τοῦ σημερινοῦ Παγκόσμιου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Ἐκ γενετῆς καὶ ἐκ φύσεως γνήσιο καὶ ὀργανικὸ κομμάτι τοῦ Διεθνoῦς Ἐξουσιασμοῦ τὸ κρατίδιο αὐτὸ στηρίζει τὴν ὑπαρξή του στὸν κρατικισμό, τὸν θρησκευτισμὸ καὶ οἰκονομικοκοινωνισμό, τὶς τρεῖς κολῶνες παντὸς ἐξουσιασμοῦ· κι ὄχι μόνον στρέφεται κι ἐξουδετερώνει ὅτιδήποτε ἑλ-λογο μέσα στὸν χῶρο τῆς δικαιοδοσίας του, ἀλλὰ στέκεται ἀπολύτως ἀνίκανο νὰ συνειδητοποιήσῃ καὶ ἀξιοποιήσῃ τὸ ἐλληνικὸ, τὴν ὀλοζώντανη σήμερα οἰκουμενικὴ πραγματικότητα, τὸ πιὸ ἰσχυρὸ πολιτικὸ στοιχεῖο ποὺ λειτουργεῖ σήμερα σ' ὅλα τὰ σημεία τῆς Ὑφηλίου.

Νοέμβριος 1993

14

ΤΟ ΡΩΜΑΪΚΟ ΚΡΑΤΙΔΙΟ ἔχει πιά ἐκτελέσει τὴν «ἀποστολή» ποὺ ἀνέλαβε ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἕως σήμερα. Ξερρίζωσε, συρρίκνωσε καὶ κατέστρεψε τὸν προαιώνιο Ἑλληνισμό τῶν τριῶν Ἡπείρων ὀριστικὰ καὶ τελειωτικὰ καὶ μάντρωσε τὰ θλιβερὰ ὑπολείμματά του μέσα στὸν στενὸ χῶρο τῆς ἐπικράτειάς του.

Θὰ μποροῦσε νὰ σκεφθῇ κανεὶς, ὅτι οἱ «ἐργοδότες» τοῦ Ρωμαίου, ἀφοῦ πιά δὲν μπορεῖ νὰ συνεχίσῃ τὴν «ἀποστο-

λή» του, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ τὸ καταργήσουν εἴτε διαμελί-
ζοντάς το εἴτε κατακτώντας το καθ' οἷονδῆποτε τρόπο καὶ
μὲ οἷονδῆποτε στρατιωτικὸ ἢ πολιτικὸ «μοχλόν». Ὅμως δὲν
εἶναι βέβαιον, ὅτι θὰ πράξουν κάτι τέτοιο. Καὶ τοῦτο, διό-
τι στόχος τους παραμένει ὁ Ἑλληνισμὸς κι ὄχι τὸ Ρωμαί-
ικο, ποὺ ἡ τυχὸν κατάργησή του μπορεῖ ἴσως νὰ ἀποβῇ
ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ νὰ ἀναξωπυρώσῃ τὶς ζωτικὲς του
δυνάμεις. Μπορεῖ λοιπὸν βάσιμα νὰ πιθανολογήσῃ κανεὶς,
ὅτι τὸ Ρωμαῖκο θὰ ὑποστηριχθῇ καὶ θὰ ἐπιβίωσῃ ὡς ἔχει
σήμερα.

Ἰούνιος 1992

15

ΑΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΔΥΟ-ΤΡΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ στὴν Ἱστορία τοῦ
Νεώτερου καὶ Σύγχρονου Ἑλληνισμοῦ, ποὺ ξέφυγαν ἀπὸ
τὰ στενὰ ρωμαίικα πλαίσια καὶ ἀπέκτησαν παγκόσμιες
διαστάσεις, αὐτὰ ἀναπτύχθηκαν ἀποκλειστικὰ ἔξω ἀπὸ τὸ
κρατικὸ πλαίσιο, ἴσως μάλιστα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ
χῶρο. Τὸ φαινόμενο π.χ. τῆς πρώτης στὸν Κόσμο ἑλληνικῆς
ἐμπορικῆς ναυτιλίας ἐντοπίζεται καὶ ἀνακύπτει ἀνὰ τὴν
ὑδρογείω μὲ πλαίσιο πολιτικὸ καὶ οἰκονομικὸ τὴν οἰκου-
μένη καὶ εἶναι ἀποδεσμευμένο ὄχι μόνον γεωγραφικὰ ἀλλὰ
στὴν πράξη καὶ νομικὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἄν διαθέτουμε ὠρισμένες προσωπικότητες τοῦ Πνεύμα-
τος, ποὺ ξέφυγαν ἐπίσης ἀπὸ τὴ ρωμαίικη μετριότητα καὶ
ἀσημαντότητα καὶ πέρασαν στὴν παγκόσμια πρωτοπορία
(Ἐλύτης, Σεφέρης, Καβάφης, Καζαντζάκης), αὐτὲς κινήθη-
καν αὐστηρὰ ἔξω ἀπὸ τὸ πλαίσιο τῆς κρατικῆς μας πνευ-
ματικῆς ζωῆς (ποτὲ δὲν τοὺς δέχθηκε ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν

καὶ ποτὲ δὲν τοὺς βράβευσε κανεὶς ἐδῶ), μερικοὶ μάλιστα
ἀπὸ τοὺς κορυφαίους αὐτοὺς ἔζησαν ἔξω ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ
χῶρο, «προγεγραμμένοι» ἀπὸ τὸ ἐδῶ Κατεστημένο.

Μάρτιος 1982

16

ΑΠΟ ΤΟ ΡΩΜΑΙΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ, σ' ὅτι ἀφορᾷ στὴν ἐπιβίωση
καὶ προαγωγή τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς Ἔθνους, ὡς Γλώσσας
κ.λπ., δὲν ἔχει νὰ περιμένη κανεὶς παρὰ μόνον ἀδιαφορία
καὶ συχνότατα συνειδητὲς -σχεδιαζόμενες- προγραμματι-
σμένες μισελληνικὲς ἐνέργειες ἢ παραλείψεις ἐνεργειῶν.

Δὲν μένει παρὰ τὸ ἐξῆς: Ἄν ὁ Ἑλληνισμὸς παραμένῃ
ἀκόμη ἱστορικὸ μέγεθος (ἂν δὲν εἶναι ἱστορικὰ νεκρὸς), νὰ
δείξῃ, ὡς ἐπὶ μέρους ἀτομικότητες καὶ ὡς ἐπὶ μέρους ἰδι-
ῶτες, ἀποκλειόμενης οἰασδῆποτε -καταστρεπτικῆς ὅπωσ-
δήποτε- ἀναμίξεως τοῦ... Ἑλληνικοῦ Κράτους, ὅτι ζῇ καὶ
ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἐπιβίωσή του ὡς Ἑλληνισμοῦ, ἐνερ-
γώντας σὰν νὰ μὴν ὑπάρχῃ Ἑλληνικὸ Κράτος.

Δεκέμβριος 1990

17

ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΣΤΑ ΒΑΘΗ τῶν θεοσκοτεινῶν στοῶν τῆς ἡ
τάξῃ τῶν «κυριαρχῶν» τῆς ἀρχόμενης 3ης χιλιετίας δὲν
φαίνεται πουθενά, δὲν εὐθύνεται γιὰ τίποτε, δὲν πρωτοπο-
ρεῖ σὲ τίποτε, δὲν παράγει τίποτε καὶ δὲν προκινδυνεύει
γιὰ κανέναν. Ἀντὶ νὰ παράγῃ πολιτισμὸ, ἐπιστήμη, τέχνη,
μαζεύει καὶ κλείνει στὰ ἐργαστήρια, στὰ σπουδαστήρια καὶ
στὰ στούντιο τοὺς ἐκτὸς ἐξουσίας μισθωτοὺς, γιὰ νὰ πρω-
τοπορήσουν γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ ἀντὶ νὰ τοὺς πληρώ-

νη για τη λειτουργία των κυβερνωμένων ως ομάδας, τους απομυζᾷ, τους ληστεύει «νομίμως» και τους ἐκμεταλλεύεται, ὅχι για νὰ χρηματοδοτῇ τὰ «λειτουργήματα», ἀλλὰ για νὰ γεμίξῃ τὰ γιγαντιαία χρηματοκιβώτια της (ποὺ σήμερα ὀνομάζονται τράπεζες).

Μάιος 2002

18

ΕΝΑΣ ΝΟΜΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΙΚΟΥ ΚΡΑΤΙΔΙΟΥ, ἀπόσταγμα λογικὸ καὶ ιστορικὸ τῶν γεγονότων 189 ἐτῶν, ἃς μὴν λησμονεῖται οὔτε στιγμή ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ τὸ μυαλό τους ματώνει για Ἑλλάδα-Ἐλευθερία. Ὁ νόμος αὐτὸς εἶναι καθολικῆς ἰσχύος, χωρὶς ἐξαιρέσεις:

Ὅποιο τμῆμα τοῦ «Ἑλληνισμοῦ τῶν τριῶν Ἡπείρων καὶ τῶν Πέντε Θαλασσῶν» ἐπεχείρησε τὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο μὲ «δικά του» κριτήρια (καθ' ὑποβολὴν καὶ ὑπόδειξιν «κάποιων») νὰ ἐντάξῃ στὴν ἑδαφικὴ-κρατικὴ ιδιοκτησία του, τὸ χάσαμε ὀριστικά.

Ἦ, σὲ μιὰ πιὸ μαθηματικὴ διατύπωση, ὁ μοιραῖος αὐτὸς νόμος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ρωμαῖκη κρατικὴ-ἑδαφικὴ ἐπιδίωξη = Ἑλληνικὴ ἐθνικὴ ἀπώλεια.

1821-27: Ἀπόπειρα κρατικιστικῆς ἐμπνεύσεως νὰ «πάρουμε» τὰ (δικά μας, ἑλληνικώτατα) Πελοπόννησο, Ρούμελη, Ἡπειρο, Θεσσαλία, Νησιὰ κ.λπ.

Ἀποτέλεσμα: Ἀφοῦ κατασφαχτήκαμε, τὰ χάσαμε ὅλα - ἢ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου καὶ ἡ Συνθήκη τοῦ Λονδίνου, ποὺ μᾶς ἐλέησαν μὲ κάποια ψίχουλα, δὲν ἀποτελοῦν ἔργο τοῦ Ρωμαίου.

1897: Ἀπόπειρα νὰ «πάρουμε» Μακεδονία καὶ Ἡπειρο. Ἀποτέλεσμα: Τὶς χάσαμε (καὶ ταυτόχρονα ἀνοίξαμε τὶς πύλες στὴν βουλγαρικὴ ἀρπακτικότητα καὶ στὴν ἰταλικὴ διείσδυση στὴν Ἡπειρο-Ἀλβανία).

1912-13: Πήγαμε νὰ «πάρουμε» τὶς εὐρύτερες (δικές μας, ἑλληνικές) περιοχὲς τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας.

Ἀποτέλεσμα: Τὶς ἀκρωτηριάσαμε χάνοντας ὀριστικὰ τὸν προαιώνιο Ἑλληνισμὸ τῆς σχεδὸν μισῆς σημερινῆς Ἀλβανίας, τῶν Σκοπίων (ναί, τῶν Σκοπίων) καὶ τῆς μισῆς σημερινῆς Βουλγαρίας (Ἀν. Ρωμυλία).

1912-1922: Πήγαμε νὰ «πάρουμε» τὰ (δικά μας, ἑλληνικώτατα) Ἰωνία, Αἰολίδα, Ἀνατολικὴ Θράκη, Καππαδοκία, Πόντο κ.λπ.

Ἀποτέλεσμα: Ἔχασαν ἑκατομμύρια Ἑλληνες τὶς προαιώνιες ἐστίες τους, ὅπου χωρὶς διακοπὴ ἤκμαζαν καὶ κυριαρχοῦσαν κοινωνικά, οἰκονομικά καὶ πνευματικά.

1974: Πήγαμε νὰ «πάρουμε» τὴν (δική μας, ἑλληνικώτατη) Κύπρο.

Ἀποτέλεσμα: Χάσαμε ὀριστικὰ τὴν μισή (καί, ἐννοεῖται, ἂν θελήσουμε νὰ τὴν «ξαναπάρουμε», θὰ χάσουμε τελειωτικὰ καὶ τὴν ὑπόλοιπη).

Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν μπόρεσε τὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο νὰ σκεφθῇ μὴ κρατικά, μὴ ἑδαφικά, μὴ ιδιοκτησιακά· οὔτε μιὰ φορὰ τὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο δὲν μπόρεσε νὰ σκεφθῇ, χωρὶς νὰ φορῇ ὅπλα, παλάσκες, κράνος. Οὔτε μιὰ φορὰ τὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο δὲν ὑπελόγισε στὴν πολιτικὴ του στρατηγικὴ τοὺς τεράστιους συντελεστὲς ποὺ συγκροτοῦν τὴν παγκόσμια δύναμη τοῦ Ἑλληνισμοῦ: 1) Πανάρχαιο ἔθνος ριζωμένο καὶ κυρίαρχο ἀπὸ χιλιετίες καὶ χωρὶς διακοπὴ σὲ

μια τεράστια γεωγραφική περιοχή (κανένα άλλο έθνος της Γης δεν διαθέτει τὸ φοβερὸ αὐτὸ πολιτικὸ πλεονέκτημα). 2) Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς παγκοσμίῳν σήμερὰ διαστάσεων (κανένα ἄλλο Ἔθνος της Γης δεν διαθέτει τὸ φοβερὸ αὐτὸ πολιτικὸ πλεονέκτημα), 3) Ἑλληνικὴ Γλῶσσα παγκόσμια, στὴν ὁποία στηρίζονται σήμερὰ ὅλες οἱ «γλῶσσες» καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Τεχνολογία καὶ ὁ Στοχασμὸς σ' ὅλα τὰ κράτη της Ὑψηλίου (κανένα ἄλλο Ἔθνος της Γης δεν διαθέτει τὸ φοβερὸ αὐτὸ πολιτικὸ πλεονέκτημα).

Κι εἶδαμε τὰ ὅπλα, τὶς παλάσκες καὶ τὰ κράνη μας νὰ συντρίβωνται· κι εἶδαμε τὸν Ἑλληνισμὸ της Β. Ἡπείρου, της Ν. Ἰταλίας, τῶν Σκοπίων, της Βουλγαρίας, της Κωνσταντινούπολης, της Θράκης, της Ἰωνίας, της Αἰολίδος, της Καππαδοκίας, τοῦ Πόντου, της Κύπρου νὰ σφάζεται, νὰ βιάζεται, νὰ ξεπατώνεται ὀριστικὰ ἢ νὰ ἀφελληνίζεται. [Ὅχι, δεν τὸν ἔσφαξε, δεν τὸν ξεροίωσε, δεν τὸν ἀφελλήνισε ὁ Τοῦρκος ἢ ὁ Σλάβος ἢ ὁ Βούλγαρος ἢ ὁ Ἀλβανός. (Αὐτοὶ δεν τὸ εἶχαν κάνει στὰ 400 ἢ πολὺ περισσότερα χρόνια της πλήρους κυριαρχίας τους, ὅταν οἱ Ἕλληνες βρίσκονταν στὴν ἀπόλυτη διάθεσή τους.) Τὸ Ρωμαῖκο εἶναι ὁ ιστορικὸς δολοφόνος τοῦ Ἑλληνισμοῦ.]

Κι εἶδαμε τὸν Πολιτισμὸ τὸν Ἑλληνικὸ νὰ ψυχορραγῇ μέσα στὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο, ὅταν ἀνθίξῃ παγκοσμίως· κι εἶδαμε τὴν προκατακλυσμιαία γλῶσσα μας νὰ χαροπαλεύῃ στὶς μέρες μας κάτω ἀπὸ τὰ δολοφονικὰ πλήγματα, ποὺ μὲ τοὺς νόμους του καταφέρει ἐναντίον της τὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο· κι εἶδαμε τὸν Ἑλληνισμὸ νὰ ἀφελληνίζεται μέσα στὰ σύνορα τοῦ Ρωμαῖκου κρατιδίου, αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν Ἑλληνισμὸ ποὺ δεν μπόρεσαν νὰ ἀφελληνίσουν τόσους

αἰῶνες οἱ ποικιλώνυμοι ξένοι κατακτητές.

Νοέμβριος 1992

19

ΣΤΙΣ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ ὁ πρόεδρος της Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης Ζὰκ Σαντέρ κατήγγειλε, ὅτι «ἡ Ἑλλάδα ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν παρουσία της Ἑλληνικῆς Γλώσσας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση καὶ ἔχει τὴν εὐθύνῃ γιὰ τὴν ὑποβάθμισή της. Ἡ (εὐρωπαϊκὴ) ὑπηρεσία διερμηνείας δεν βρίσκει ἀνταπόκριση ἀπὸ τὴν Μόνιμῃ Ἑλληνικῇ Ἀντιπροσωπία γιὰ τὴν κάλυψη τῶν συνεδριάσεων μὲ Ἕλληνες διερμηνεῖς καὶ ἡ Κομμισιόν, ποὺ ἀνέλαβε συγκεκριμένες ἐνέργειες, δεν μπορεῖ νὰ ὑποκαθιστᾷ σὲ μόνιμη βάση τὰ κράτη-μέλη σὲ θέματα κατάρτισης διερμηνειῶν».

Βεβαίως ἡ τρισάθλια πολιτικὴ τοῦ κράτους ἐναντι της Ἑλληνικῆς Γλώσσας εἶναι γνωστή. Ὁ ἀκρωτηριασμὸς της γλώσσας καὶ της γραφῆς μὲ νόμους τοῦ κρατιδίου, ποὺ δηλώνει «Ἑλλάς», εἶναι πράγματι πολὺ ἀποκαλυπτικός. Ὑπῆρχε ὅμως ἡ τάση νὰ θεωροῦνται ὡς ὑποκινητὲς τοῦ κατατρεγμοῦ της γλώσσας μας οἱ ξένοι -Εὐρωπαῖοι, Ἑβραῖοι κ.ἄ.-, καὶ οἱ δικοὶ μας ταγοὶ νὰ κατηγοροῦνται ἀπλῶς ὡς ὑποχείρια καὶ ἐκτελεστὲς της ἐντολῆς τῶν «διεθνῶν ἀφεντικῶν» τους. Τώρα ἀποδεικνύεται τὸ ἀντίθετο: Οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν μὴ ὑποβάθμιση της Ἑλληνικῆς Γλώσσας, ἀλλὰ τὸ ἴδιο το «Ἑλληνικὸ» κράτος δεν δέχεται νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Σεπτέμβριος 1995

ΤΟ «ΜΕΓΑ ΒΙΒΛΙΟΝ», ὅπως ὠνόμασε τὴν ριζοσπαστικὴν ἔρευνα τοῦ Ἡλίου Λεων. Τσατσόμοιρου ὁ ἐξέχων φιλόλογος Παναγιώτης Γεωργοῦντζος, τ. πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ νῦν [1992] πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἑλλήνων Φιλολόγων, τὸ συνταρακτικὸ αὐτὸ ἔργο, βεβαίως γιὰ τὴν δῆθεν «ἰθύνουσα» τάξη τῶν νεοπλούτων, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ πολιτικὸ, διοικητικὸ, πνευματικὸ, ἐκπαιδευτικὸ καὶ ἐπιστημονικὸ Κατεστημένο τῆς ἐθνικῆς μειονεξίας καὶ τῆς ἐθνικῆς προδοσίας... οὔτε ἐξεδόθη ποτὲ (ἂν καὶ κυκλοφορῇ ὡς «ἐγκόλπιον» ἀνάμεσα στοὺς μορφωμένους καὶ ἐλεύθερους ἀνθρώπους ἀπὸ τὶς 28 Μαρτίου 1991) οὔτε σημαίνει τίποτε (ἂν καὶ τίναξε στὸν ἀέρα ἤδη πλεῖστα ἱστορικὰ δόγματα καὶ ἐπιστημονικὲς ἀπάτες) οὔτε ὑπάρχει (ἀφοῦ δὲν βρέθηκε οὔτε ἓνα ἔστω ὑπαλληλάκι-«ταγός»-«ἀρμόδιος» γ' κατηγορίας νὰ δείξῃ ὅτι ἀντελήφθη τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἔργου).

Καὶ ὁ Ἡλίας Λεων. Τσατσόμοιρος ἐπέστρεψε τὴν 23η Δεκεμβρίου 1991 στὴν Ἑλληνίδα γῆ, χωρὶς μιὰ λέξη νὰ λεχθῇ γι' αὐτὸν ἀπὸ τὰ ποικιλώνυμα καὶ πολυάριθμα (κρατικὰ καὶ μὴ) «ἐλληνικά» μέσα «ἐνημερώσεως», χωρὶς ἓνας ἐκπρόσωπος τῶν «ταγῶν» τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ἐπιστήμης νὰ «χαμπαρίσῃ» γιὰ τὴν μεγάλη ἀπώλεια τοῦ Ἑλλήνος ἀνδρός, χωρὶς ἓνα ἄνθος νὰ ριφθῇ ἀπὸ ἐπίσημα χέρια στὸν ἀνοιχτὸ τάφο, ποὺ κατὰπτε τὸν μεγάλον ἐρευνητὴ καὶ ἀναστηλωτὴ τῆς ἀλήθειας γιὰ τὴν Γλῶσσα μας καὶ τὴν Ἱστορίαν μας.

Ἀλλὰ τὸν Ἡλίου Λεων. Τσατσόμοιρον «ὀρθῶς» δὲν θεωρεῖ «δικό» του καὶ «δικαίως» τὸν ἀντιμετωπίζει μὲ τὴ σιωπῇ,

τὴν περιφρόνηση καὶ τὴν ἐχθρότητά του τὸ συνονθύλευμα τῆς «ἡγέτιδος» τάξεως τοῦ κατασκευάσματος ποὺ ὀνομάζεται «ἐλληνικὸ» κράτος: Ὁ Η. Α. Τσατσόμοιρος ἀπέδειξε μὲ συντριπτικὸ καὶ μαθηματικὸ τρόπο τὴν προτεραιότητα τῆς Ἑλληνικῆς Γλῶσσας ἔναντι πάσης ἄλλης γλῶσσας, τὴν ἐλληνικότητα τῆς γραφῆς (ὅλου τοῦ Δυτικοῦ τοῦλάχιστον Κόσμου), τὴν πανάρχαια ἐμφάνιση καὶ παγκόσμια οἰκουμένη ἐξάπλωση τοῦ χαμένου Μεγάλου μας Πολιτισμοῦ καὶ κυρίως ἔδωσε στοὺς Ἕλληνες νὰ καταλάβουν, ὅτι μόνον ἡ γλῶσσα τοὺς κρύβει τὴν ἄγνωστη βαθύτατη σοφία-Λόγο, ποὺ μὲ πολλὴ δυσκολία προσπαθεῖ νὰ ἰχνηλατήσῃ ἡ σύγχρονη Ἐπιστήμη καὶ αὐτά, ὅταν τὸ λεγόμενο «ἐλληνικὸ» κρατίδιο διὰ νόμων ἀκρωτηριάξῃ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, διὰ νόμων ἀκρωτηριάξῃ τὴν Ἑλληνικὴ Γραφή, διὰ τῆς Παιδείας του ἐπιβάλλῃ τὸ δόγμα τῆς προτεραιότητος τοῦ «ἰνδοευρωπαϊκοῦ» γλωσσικοῦ φαντάσματος, διὰ τῆς Παιδείας του ἐπιβάλλῃ τὴν ἀπάτη τῆς «φοινικικῆς γραφῆς» καὶ μὲ τὴν βοήθεια ὅλης τῆς κρατικῆς ἰσχύος του δημιουργῇ τὰ αἰσθήματα μειονεξίας γιὰ τὴ γλῶσσα μας, τὴν γραφὴν μας καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, σὲ σημεῖο ποὺ σήμερα πιά τὰ Ἑλληνικὰ στὸν προφορικὸ καὶ γραπτὸ λόγο τῆς νέας γενιᾶς καὶ τὸ Ἀλφάβητό μας στὰ γραπτὰ κείμενα νὰ παραχωροῦν ὅλο καὶ περισσότερο τὴ θέση τοὺς σ' ἄλλες γλῶσσες (ἐκβαρβαρισμένες ἐλληνικὲς διαλέκτους!) καὶ σ' ἄλλες γραφεῖς (δευτερεύουσες παραλλαγὲς τῆς ἐλληνικῆς γραφῆς!) καὶ νὰ καταντήσουμε πιά νὰ αἰσθανώμεθα συχνὰ «ξένοι στὸν τόπο μας».

Ἡ «ἡγεσία» τοῦ Ρωμαϊκοῦ κρατιδίου (= οἱ πάτρωνές της) προχωροῦσαν ἀνενόχλητοι, γιὰ νὰ ἐνταφιάσουν ἱστο-

ρικά την ομάδα (= τὸν Ἑλληνισμό), γιὰ τὴν ἐπιβίωση τῆς ὁποίας, ὑποτίθεται, ὅτι ἐξ ὀρισμοῦ (ὅπως ὁποιαδήποτε ἡγεσία ὁποιασδήποτε ομάδας) εἶναι ταγμένοι καὶ βέβαια ἡ συνειδητοποίηση τῆς ἀξίας τῆς γλώσσας μας (γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα) καὶ ἡ ἐνίσχυση τῆς περηφάνειας μας γιὰ τὸν μοναδικὸ αὐτὸ θησαυρὸ μας ἀποτελοῦν σοβαρὴ ἐνόχληση γιὰ τοὺς ἕως τώρα ἐντελῶς ἀνενόχλητους ἐνταφιαστὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ.

Φεβρουάριος 1992

21

...ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Ἀντωνίου Τρίτση καὶ τὶς συνταρακτικὲς πράγματι ἀποκαλύψεις ποὺ διέρρευσαν ἐξ αἰτίας τῆς παραιτήσεως αὐτῆς: Ὅπως ὁ ἴδιος ὁ παραιτηθεὶς δήλωσε (βλέπετε ἐφημερίδες τῆς 10ης Μαΐου 1988): ἡ ἀπομάκρυνσή του ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα τῆς δράσεως «ὅλων ἐκείνων ποὺ ὑπονόμευσαν τὸ ἔργο του»· «ἀπὸ νωρὶς εἶχε γίνει σαφὲς ὅτι ἐκινεῖτο σὲ μιὰ ναρκοθετημένη ζώνη»· «τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ὑπόκειται στὴν ἀθέμιτη κηδεμόνευση διαφορῶν ἐπιπέδων»· «μπῆκε στὸ στόχαστρο προσώπων καὶ παρασκηνίων». Καὶ ὅλα αὐτά, διότι, ὅπως ἐπὶ λέξει ὑπογράμμισε:

– Μίλησα γιὰ τὸν οἰκουμενικὸ ρόλο τοῦ Ἑλληνισμοῦ σήμερα, καθὼς καὶ ἔθεσα τὸ ζήτημα τῆς διατήρησης τοῦ συνεκτικοῦ στοιχείου τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, ποὺ εἶναι ὁ νοῦς καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ.

Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ τῶν «διαφορῶν ἐπιπέδων», ποὺ «κηδεμονεύουν ἀθέμιτα» τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας, ποιά εἶναι τί

«πρόσωπα», ποὺ «βάζουν στὸ στόχαστρό τους» ἕναν ἀνώτατο λειτουργό, γιὰ τὸ «ἔθεσε τὸ θέμα τῆς διατήρησης τοῦ συνεκτικοῦ στοιχείου τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, ποὺ εἶναι ὁ νοῦς καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ», ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ δημιουργοῦν «ναρκοθετημένες ζώνες»; Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ, ποὺ κρυμμένοι στὰ σκοτεινὰ «παρασκήνια διαφορῶν ἐπιπέδων», θέτουν ὡς σκοπὸ τους τὴν ἐξαφάνιση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας;

Τί εἶναι τὰ «κόμματά μας», οἱ «ἐφημερίδες μας», οἱ ταγοὶ τῆς «Ἐπιστήμης μας», τῆς «Παιδείας μας», τῆς «Τέχνης μας», ποὺ σιωποῦν, ἂν δὲν ἐπικροτοῦν τὴν καρατόμηση τοῦ κ. Τρίτση; Μήπως ὁ μόνος χαρακτηρισμὸς ποῦ μᾶς ταιριάζει εἶναι ἐκεῖνος τῶν «ἄταφων νεκρῶν»; Καὶ μήπως αὐτὸ ποὺ λέμε σήμερα «Ἑλλάδα» εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνο μία στενὴ γεωγραφικὴ ἔννοια, μιὰ ἔκταση δηλαδὴ κατοικούμενη ἀπὸ δέκα ἑκατομμύρια πλάσματα, ποὺ ἀπλῶς τρέφονται καὶ πολλαπλασιάζονται, ὅπως ὅλα τὰ εἶδη τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, ἔχοντας ἀποβάλλει ἀπὸ μέσα τους κάθε στοιχεῖο πνεύματος, ἱστορικῆς συνειδήσεως, καλλιέργειας, περηφάνειας, ἥθους, πολιτισμοῦ;

Ιούλιος 1988

22

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΩ ΤΙΣ ΠΡΟΕΚΔΟΓΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ τῶν ἑκατοντάδων πολιτικῶν ὅλων τῶν κομμάτων (λόγους, δηλώσεις, ἐξαγγελίες, διακηρύξεις, προγράμματα καὶ τόσα ἄλλα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦν νὰ πείσουν τὴν κοινωνία ὅτι εἶναι κατάλληλοι, γιὰ νὰ τῆς ἐξασφαλίσουν τὴν ἐπιβίωση καὶ τὴν προαγωγή της), ἀκούω νὰ ἀναφέρονται σ' ὅλους

τοὺς τομεῖς τοῦ ἐπιστητοῦ καὶ νὰ ἐπαγγέλλωνται ὅλα ὅσα θά... μᾶς σώσουν, ἀλλά... Ἀλλὰ δὲν ἄκουσα (ἐκτὸς μιᾶς μονολεκτικῆς ἀναφορᾶς στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἐκ μέρους ἐνὸς ἀρχηγοῦ μικροῦ κόμματος) οὔτε λέξη οὔτε νύξη οὔτε ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸ τί σκέπτονται καὶ τί θὰ κάνουν γιὰ τὸ πρῶτιστο καὶ μέγιστο καὶ ζωτικώτατο θέμα τῆς (καταστρεφόμενης, συρρικνούμενης, κακοποιούμενης, λησμονούμενης καὶ κυριολεκτικὰ ἀπειλούμενης μὲ ὀριστικὴ ἐξαφάνιση) Ἑλληνικῆς μας Γλώσσας. Τί συμβαίνει μὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς; Δὲν ἐπικοινωνοῦν μὲ τὴν πραγματικότητα, δὲν ἔχουν αἰσθήση τῆς Ἱστορίας, δὲν καταλαβαίνουν τίποτε; Ἡ καταλαβαίνουν καὶ μᾶς τὸ κρύβουν;

Μάιος 1989

23

Η ΕΛΛΑΣ ΑΠΕΦΥΓΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ· ἡ Ἑλλὰς ἀπεσόβησε τὴν ἐμφύλια σύρραξη· ἡ Ἑλλὰς ἐξουδετέρωσε τὴν ἐξωτερικὴ ἐπιβουλὴ· ἡ Ἑλλὰς ἐσώθη.

Ἐσώθη καὶ κεῖται χαμαὶ ἐν ἀφασίᾳ, πέπτουσα τὰ περιττώματά της, καμαρώνοντας γιὰ τὰ ἔλκη της, σεμνυνόμενη γιὰ τοὺς ρύπους της, ἀπαστράπτουσα μέσα στὰ ἀπόβλητά της, θριαμβεύουσα μέσα στὸ μνήμα της.

Δεκέμβριος 1989

24

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ οἱ «καθιερωμένοι εἰδικοί»; Ὅλοι γνωρίζουν, πῶς γίνεται στὶς μέρες μας ἡ «καθιέρωση» αὐτῇ. Ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ ἔδρανα διάφοροι «φορεῖς» - ἐπιτηρητὲς τῆς Ἐξουσίας (ιδρύματα, σχολές, καθηγητὲς, πρεσβεῖες κ.λπ.)

διαλέγουν αὐτούς, ποὺ στὸ μέλλον θὰ τοὺς δοθῇ ἡ «σκυτάλη», καὶ τοὺς προσφέρουν τὰ μέσα γιὰ τὴν ἀπόκτηση τίτλων (ὑποτροφίες κ.λπ.).

Ἄν οἱ ἐπιλεγέντες εἶναι «καλοί», σὲ δεύτερη φάση «προωθοῦνται» ἐπίσης (τοὺς διανέμονται δοτὰ ἀξιώματα). Ἄν ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν «καλοί», ἀνώτεροι μηχανισμοὶ τοὺς ἀνοίγουν τὶς προσβάσεις πρὸς τὴν προβολή, τὴν «εὐρύτερη καθιέρωση», τὴν ἀνάρρησή τους σὲ «αὐθεντίες». Τὴν ἀνάρρησή τους, μ' ἄλλα λόγια, σὲ «φρουρούς» ταγμένους καὶ ἐξουσιοδοτημένους νὰ συντηροῦν καὶ νὰ ὑπερασπίζονται τὸν ἐξουσιαστικὸ τομέα εὐθύνης ποὺ τοὺς ἐμπιστεύθηκαν (Πνεῦμα, Ἐπιστήμη, Ἰδέες, Διοίκηση, Πολιτικὴ κ.λπ.).

Ἄν δὲν ἔσπευδε ἡ Ἴσχυς νὰ δημιουργήσῃ «προστατευτικὸ κλοιό» γύρω ἀπὸ τοὺς «ταγοὺς-φρουροὺς της», κλοιὸ ὄχι μόνον «τεχνητῆς» σιγῆς τῶν ἀντιπάλων τους ἀλλὰ καὶ παράλληλης στήριξης τῶν κεχρισμένων «εἰδικῶν» ὡς συνηγόντων τῆς κρατοῦσης τάξεως ἰδεῶν καὶ πραγμάτων, θὰ ἀπεδεικνύετο μὲ τὸν πιδ συντριπτικὸ τρόπο τὸ χάσμα μεταξὺ τυπικῆς καὶ οὐσιαστικῆς ἀξίας τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν.

Τὸ ἐρώτημα εἶναι, γιατί ἡ Ἐξουσία προσπαθεῖ νὰ τοὺς κρατᾷ ζωντανούς -φυσῶντας τους μὲ τὸ «φιλὶ τῆς ζωῆς»-, γιὰ νὰ γεμίσῃ τὰ ἄδεια αὐτὰ μπαλλόνια, τοὺς ἄχρηστους «φύλακές» της. Διότι οἱ «ἄρχοντες» μιᾶς Πολιτείας, ποὺ ἐν τέλει... φρουροῦν τοὺς φρουροὺς της, συντάσσονται μὲ τὴν ἀναξιότητα καὶ ἀντιτάσσονται στὴν ἀξιότητα, συμμετέχουν καὶ συνενέχονται στὴν ἔκπτωσή τους καὶ ἄρα στὶς πολιτικὲς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἐκπτώσεως. Ἡ ἀπάντησις εἶναι φανερὴ: Ἡ σύγχρονη Ἐξουσία, ἐκτροπὴ τῆς

κατὰ φύσιν Πολιτείας, δὲν ἐφαρμόζει κριτήρια ἐπιλογῆς καὶ ἀναδείξεως τῶν φυλάκων τῆς τέτοια, ποὺ νὰ ἐξασφαλίζουν στὸν καθένα τὸν ἀνάλογο πρὸς τὴν φυσικὴ ἀξία του ρόλο. Τὸ σημερινὸ «πολιτικὸ γίγνεσθαι» δὲν ἀνταποκρίνεται σὲ τίποτα πρὸς τὴν πραγματικότητα: «ἀξία» θεωρεῖται ὁ «πιστός» καὶ «μυαλό» θεωρεῖται ὁ ἀποδεχόμενος τὸν ἰσχύοντα διανοητικὸ δογματισμό. Τὸ χάσμα μεταξὺ τῆς πνευματικῆς ὑγείας καὶ τοῦ σύγχρονου ἐξουσιαστικοῦ τρόπου σκέπτεσθαι γίνεται ἀγεφύρωτο. Καὶ τὸ μέλλον, ἡ θλιβερὴ κατάληξη αὐτῆς τῆς διαδικασίας, εἶναι σὲ κάθε σκεπτόμενο ἄνθρωπο ὁρατό.

Δεκέμβριος 1988

25

ΟΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΑΡΑΔΩΝ εἴτε θρησκευτικὲς εἴτε πολιτικὲς διαλύονται, διότι, ὅπως λένε τὰ μέλη τους, φαγώθηκαν τὰ λεφτὰ ἀπὸ κάποιους. Τοὺς ταιριάζει σίγουρα ἡ παλιὰ κουβέντα τοῦ ἀρχιδιεφθαρμένου πολιτικοῦ τῆς περιόδου τῆς Ἐπανάστασης τοῦ '21 καὶ μέχρι τὸ 1850, Ι. Κωλέττη, πού, ὅταν ἦταν πρωθυπουργός, τὰ στελέχη του εἶχαν φάει ὁλόκληρο κρατικὸ δάνειο ἀπὸ τοὺς τραπεζίτες τῆς Ἀγγλίας καὶ οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς διαμαρτύρονταν, εἶπε τὸ ἀμίμητο: «Ἔ, λοιπόν, τί φωνάζετε; Οἱ Ἑλληνᾶδες μου τὰ τρῶνε, ὄχι ξένοι!»

Σεπτέβριος 2008

Ἐκκλησία

26

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΝΥΠΑΡΞΕΩΣ Ἑλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ, ποὺ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες ὑπέβασκε ἀπλῶς λόγω τῆς ἐκλείψεως τῆς ἐλληνικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ιδεολογικῆς ἀφασίας τῶν Ἑλλήνων, γίνεται κορυφαῖο ὄχι μόνον ἐκκλησιαστικὸ-θρησκευτικὸ, ἀλλὰ καὶ πολιτικὸ –μὲ τὴν εὐρεῖα σημασία τοῦ ὅρου– ζήτημα τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος. Ὁ ἐκ γενετῆς πολυεθνικὸς χαρακτήρας τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας (Πατριαρχεῖο) δὲν ἰσχύει, ἀφ' ὅτου δημιουργήθηκε αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία «τῆς Ἑλλάδος», ἡ ὁποία δὲν ἔχει οὔτε ἓνα μέλος τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματός της, ποὺ νὰ μὴν εἶναι Ἑλλήν. Καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ σημερινοὶ Ἑλληνες χριστιανοὶ ἔχουν συνείδηση ὅτι ἀποτελοῦν τὸ μοναδικὸ χριστιανικὸ ἔθνος ποὺ προϋπῆρξε ἱστορικὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ εἶχε μεγαλουργήσει πρὸ τῆς (βίαιης καὶ αἱματηρῆς) ἐκχριστιανίσεώς του, ἀποτελεῖ «ἐπιχωριάζοντα» καταλύτη τοῦ ἱστορικοῦ ιδεολογήματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ ἐγκόσμια ἰσχὺς κάθε χριστιανικῆς ἐκκλησίας.

Ἡ προσπάθεια ὠρισμένης τάσεως τῆς Ἐκκλησίας νὰ «βαφτίση» τοὺς σημερινοὺς Ἑλληνες «Ρωμιούς», θὰ εἶχε νόημα, ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ πιστοὺς μιᾶς Ἐκκλησίας ποὺ φέρει τὸν τίτλο «τῆς Ἑλλάδος». Ἀλλὰ σήμερα εἶναι ἐκτὸς πραγματικότητας. Καὶ ἡ συκοφαντία τοῦ «εἰδωλολάτρη», ποὺ ἐκτοξεύεται ἐναντίον ὅσων ἐρευνοῦν τὸ πραγματικὸ Ἑλληνικὸ Παρελθόν, εἶναι περιτυλιγμένη μὲ τὶς ἀράχνες ἀμνημονεύτων αἰώνων, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστιανισμὸς

-καὶ κάθε ἄνθρωπος ὅπου γῆς- θὰ ἔπρεπε νὰ αἰσθάνωνται ντροπὴ, διότι τότε δολοφονήθηκε ἐν ψυχρῷ ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς ἀπὸ τοὺς ὁμόφρονες τῶν σημερινῶν συκοφαντῶν. Τέλος ἡ διαιώνιση τοῦ βαθύτατα ἐβραϊκοῦ χαρακτήρος ὠρισμένων πνευματικῶν θέσεων καὶ ἱστορικῶν στοιχείων τοῦ Χριστιανισμοῦ βγάζει ὅσους ὑπεραμύνονται αὐτῆς ἐκτὸς ἐποχῆς, ἀφ' ὅτου ἐθριάμβευσε στὸν κόσμον μας ἡ (ἐλληνικὴ) Ἐπιστήμη καὶ Ἔρευνα καὶ κατέστησε καταγελαστή τὴν φέρουσα θρησκευτικὸ μανδύα πρωτόγονη ἐξουσιαστικὴ μονομανία τοῦ «περιουσίον λαοῦ». Κοντολογίς: Ἄν ὁ Χριστιανισμὸς θέλῃ νὰ εἶναι ἀνεθνικός, δὲν μπορεῖ νὰ συνεχίξῃ οὔτε νὰ εἶναι φορέας μίσους κατὰ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ οὔτε προπαγανδιστὴς τῆς Ἱστορίας τῶν Ἑβραίων.

Μιὰ ρήξις μεταξὺ Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἑλληνισμοῦ, πρὸς τὴν ὁποία τὰ ἐξελισσόμενα πράγματα, καὶ μόνον αὐτά, ὀδηγοῦν, εἶναι ὀλοφάνερο, ποιὸν θὰ ἀπομονώσῃ. Καὶ βέβαια μόνον οἱ ἀνόητοι φαντάζονται, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθοῦν σήμερον μεσαιωνικὲς πρακτικὲς, γιὰ νὰ κατασταλῇ ἡ ἀναζήτηση, ἡ ἐλευθερὴ ἔρευνα τῆς ἀλήθειας καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου. Στὸ κοσμοϊστορικὸ σταυροδρόμι, ὅπου ἡ ροὴ τῆς Ἱστορίας τὴν ὠδήγησε, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ πάρῃ κάποιον ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς περαιτέρω ἱστορικῆς ζωῆς. Ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐπιλογῆς μόνον ἐπιδείνωση τοῦ ἀδιεξόδου τῆς συνεπάγεται.

Νοέμβριος 1995

27

ΤΑ ΠΛΟΚΑΜΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἐκτὸς ἀπ' τὴν Παιδεία, τὴν Πολιτικὴν, τὴν Οἰκονομίαν, τὴν Διοίκησην, τὴν Ἀστυνομίαν, τίς Ἑνοπλὲς Δυνάμεις καὶ γενικῶς τὴν παρασκηνιακὴ διακυβέρνηση τοῦ τριτοκοσμικοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους μας ἀπλώθηκαν καὶ κατασπίλωσαν κυρίως τὴν Δικαστικὴν Ἐξουσίαν καὶ τὸ δικηγορικὸ ἐπάγγελμα, σὲ βαθμὸ καὶ ἔκταση ποὺ ὑπερβαίνουν κάθε ὅριον ἀνοχῆς.

Μάρτιος 2005

28

ΣΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΚΕΙΜΕΝΑ, ποὺ ὀρίζουν καὶ σήμερον τίς θεολογικὲς, ἰδεολογικὲς καὶ θρησκευτικὲς «συντεταγμένες» τῆς θρησκείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ὅχι μόνον ἀπηχεῖται ἀκόμη μὲ ἐμφανέστατο τρόπο τὸ ἱστορικῶς ἀταύτιστον τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τὸν Ἑλληνισμό, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ σ' αὐτὰ καὶ ἡ παλαιὰ αἰτία τῆς ἐχθρικῆς στάσεως τοῦ πρώτου ἐναντίον τοῦ δευτέρου.

Ὅπως ἀμέσως γίνεται ἀντιληπτὸ ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ ἀνάγνωσις τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης», στὰ βιβλία τῆς

α) ἰχνηλατεῖται σχεδὸν παντοῦ ἡ προσπάθεια διαστρεβλώσεως ἢ σφετερισμοῦ ἢ χρονικῆς συρρικνώσεως τῆς Ἱστορίας μας, τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας - πράγμα ποὺ φυσικὰ δὲν γίνεται εἰς βάρος τῆς Ἱστορίας οἰουδήποτε (τότε ἀνύπαρκτου ἱστορικῶν ἄλλωστε) σημερινοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ,

β) γίνεται ἄμεση καὶ «ὀνομαστὶ» πολιτικὴ ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἐλληνικότητος γενικῶς σὲ πλεῖστα ὅσα χωρία μὲ ἐκπλήσσοντα φανατισμό, κακότητα καὶ μῖσος - πράγμα ποὺ ἐπίσης δὲν γίνεται φυσι-

καὶ εἰς βάρος οἰουδήποτε (τότε ἀνύπαρκτου ἱστορικὰ ἄλλωστε) σημερινοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ ἢ κράτους.

Ἐχει ἴσως ἰδιαίτερη ἀξία νὰ σημειώσουμε ἐδῶ, ὅτι οἱ μισελληνικὲς αὐτὲς ὑποθέσεις καὶ παραγγέλματα, ποὺ περιέχονται στὰ κείμενα αὐτά, ἔγιναν πράξη ἐπὶ αἰῶνες πολλοὺς καὶ γίνονται ἀκόμη καὶ σήμερα ἀπὸ διάφορους, εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰδικώτερα.

Τὰ ἀνωτέρω, νομίζουμε, στοιχειοθετοῦν ἐξ ἀντικειμένου καὶ κατ' ἀπόλυτον λογικὴν, ἱστορικὴν καὶ ἐθνικὴν συνέπειαν μιὰ ἰδιάξουσα θέση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ μπορεῖ νὰ συνοψισθῇ μ' ἓνα καίριο γιὰ τὴν ἱστορικὴ πορεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐρωτηματικό, τὸ ἀκόλουθο:

- Ἐπιτρέπεται ὁ σημερινὸς Ἑλληνισμὸς νὰ διατηρῇ ὡς «ἱερὸ βιβλίον» του τὴν «Παλαιὰ Διαθήκη»;

Στοιχειοθετεῖται ὡσαύτως ἐξ ἀντικειμένου καὶ κατ' ἀπόλυτον λογικὴν, ἱστορικὴν καὶ ἐθνικὴν συνέπειαν πρὸς τὰ δεδομένα ποὺ ἀνεπτύχθησαν ἓνα ζωτικό γιὰ τὸν σημερινὸ Ἑλληνισμὸ αἶτημα, τὸ ἀκόλουθο:

- Ὑπάρχει ἐθνικὴ ἀνάγκη μιᾶς αὐτονόητης, αὐτόλογης καὶ αὐτοδίκαιης ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἢ ὅποια νὰ ἀποκηρύσσει καὶ νὰ ἀποβάλλῃ ἀπὸ τὰ ἱερὰ κείμενα τῆς θρησκείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἴτε ὁλόκληρο τὸ «σῶμα» τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἴτε τοῦλάχιστον τὰ μέρη ἐκεῖνα ποὺ κατάφωρα στρέφονται κατὰ τοῦ Ἑθνους μας, τῆς Ἱστορίας μας, τῶν Ἑλλήνων ὀνομαστικῶς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ μας Πνεύματος καὶ Πολιτισμοῦ.

Μάιος 1993

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ «ΤΑ ΥΒΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ἐπίσημα κείμενα τῆς Ὁρθοδοξίας» θὰ μπορούσε ἴσως νὰ ἀποτελέσει κομβικὸ σταθμὸ καὶ καταλύτῃ στὴν πορεία τῆς διαχρονικῆς Ἑλληνικῆς Συνείδησης. Ἀποτελεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἓνα Ἀπάνθισμα ἐπίσημων κειμένων τοῦ Χριστιανισμοῦ γενικώτερα, δηλαδὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ ἔργων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰδικώτερα τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδὴ τῶν Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν λειτουργικῶν τῆς βιβλίων καὶ ἐπίσημων κειμένων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἀρχιερέων τῆς, Συναξαριστῶν τῆς καὶ Ἀγίων τῆς, ποὺ γράφτηκαν ἐπὶ Βυζαντινοῦ Μεσαίωνα, ἐπὶ Τουρκοκρατίας, κατὰ καὶ μετὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 καὶ ἐπὶ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ γράφονται ἕως σήμερα.

Πρόκειται γιὰ συλλογὴ δηλητηριωδῶν «φυτῶν», γιὰ καταγραφή ἑνὸς ἀτελείωτου ὀχετοῦ ὕβρεων, συκοφαντιῶν, ἀπειλῶν, στρεβλώσεων, ἐπίσημων καταδικαστικῶν κειμένων, κατάρας, ἀναθεματισμοῦ, ἀφορισμοῦ καὶ ἀκρότατης ἀπαξίωσης ὅλων τῶν εἰδῶν, ποὺ ξεχειλίζουν ἀπὸ μῖσος, ἄρνηση, ἀπέχθεια καὶ ὁλοκληρωτικὴ ἀπόρριψη παντὸς ἑλληνικοῦ, ὄχι μόνο τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας, ὅπως ἐπικαλοῦνται ὡς δῆθεν ἄλλοθι οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες ἀπολογητὲς τοῦ ἰδεολογήματος τοῦ «Ἑλληνοχριστιανισμοῦ», ἀλλὰ τῶν ἴδιων τῶν Ἑλλήνων ὡς ἐθνικῆς ὀντότητας, τῶν μεγάλων διανοητῶν-καλλιτεχνῶν-δημιουργῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τῶν πολιτιστικῶν, καλλιτεχνικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν δημιουργημάτων τους, τῶν νεώτερων ἱστορικῶν ἀγώνων τους γιὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν

τους ἀνεξαρτησία – μὲ μιὰ λέξη τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς ιστορικοῦ φαινομένου, ὡς ἔθνους καὶ ὡς πολιτικῆς ὑπαρξῆς.

Τὰ κείμενα αὐτὰ στρέφονται κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὀνομαστικῶς, καὶ δὲν συμπεριλαμβάνονται πλεῖστα ἄλλα, στὰ ὁποῖα ὁ ἀνθελληνισμὸς εἶναι εὐκόλως ἐννοούμενος ἀλλὰ ὄχι ὀνομαστικός, ὅπως π.χ. ὅσα ἀναφέρονται στὶς ἐννοιες «ἐθνικός», «εἰδωλα», «μωρία», «πλάνη», «μανία», «φιλοσοφία», «σοφία» κ.ἄ. – ἐννοιες οἱ ὁποῖες προδήλως ὑπονοοῦν πάντοτε τοὺς Ἑλλήνες, δεδομένου ὅτι οἱ Ἑλληνες εἶναι τὸ ἔθνος-στόχος, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου ὁ Χριστιανισμὸς ἐστράφη, πολέμησε καὶ διέπραξε τὸ ἱστορικὸ ἔγκλημα τῆς ἐξαφάνισής του γιὰ 16 αἰῶνες ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ προσκήνιο. Δὲν συμπεριλαμβάνονται πλεῖστα κρατικὰ κείμενα τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας (νόμοι, κώδικες, διατάγματα, ἀποφάσεις καὶ διαταγὲς πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἡγετῶν κ.λπ.), τὰ ὁποῖα ἐπίσης βρίθουν ἀπὸ ρητῶς ἀνθελληνικὰ στοιχεῖα.

Τὸ φαινόμενο τοῦ χριστιανικοῦ ἀνθελληνισμοῦ ἐμφανίσθηκε πρὶν ἀπὸ περισσότερους τῶν 20 αἰώνων καὶ παραμένει ζωντανὸ καὶ διαχρονικὸ σ' ὅλες τὶς μετέπειτα ἐποχές, διατηρῶντας τὴν ἰσχὺ καὶ τὴν ἔντασή του ἀκέραιες ἕως σήμερα. Διότι καὶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὄχι μόνο δὲν ἔχει ἀποκηρύξει κανένα ἀπὸ τὰ κείμενα αὐτά, ἀλλὰ καὶ τὰ χρησιμοποιεῖ στὴν Δογματικὴ τῆς, στὴν Κατήχηση καὶ τὴν Λειτουργικὴ τῆς· πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἀποτελοῦν ἐν χρήσει ψαλμοὺς, ἀναγνώσεις, ὕμνους, τροπάρια, ᾠδὲς κ.λπ., ποὺ ψάλλονται καὶ διαβάζονται καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ ἔτους στὶς ἐκκλησίες καὶ στὰ μοναστήρια τῆς Ἑλλάδος εἰς ἐπήκοον τῶν ἐκκλησιαζομένων Ἑλλήνων, ἀλλὰ

καὶ χρησιμοποιοῦνται στὰ κηρύγματα τῶν Ἑλλήνων κληρικῶν καὶ ἱεροκληρῶν, ὅπως καὶ τῶν σύγχρονων «ἐλληνορθόδοξων» ἀπολογητῶν στὴν πολεμικὴ τους κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Τὰ λειτουργικὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ γέμουν τέτοιων κειμένων, οἱ ἱερεῖς εἶναι κανονικὰ διατεταγμένοι καὶ νομικὰ ὑποχρεωμένοι νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν στὶς ἱεροπραξίες τους.

Τὴν πολεμικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν ἀδιάλειπτα συνεχιζόμενη ὡς σήμερα, καμμία ἱστορικὴ ἀλλαγὴ, πολιτισμικὴ ἐξέλιξη ἢ πολιτικὴ πρόοδος δὲν στάθηκαν ἱκανὲς νὰ τὴν ἀμβλύνουν, νὰ τὴν μετριάσουν, νὰ τὴν σταματήσουν. Ἡ μόνη ἐρμηνεῖα ποὺ μπορεῖ νὰ δοθῇ στὸ παράδοξο καὶ μοναδικὸ αὐτὸ φαινόμενο στὴν ἱστορία τῆς ἐξέλιξης τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι προφανής: Ὁ Ἑλληνισμὸς, δηλαδὴ ὁ τρόπος σκέψης καὶ ζωῆς ποὺ διαμόρφωσαν οἱ προχριστιανικοὶ Ἑλληνες, ὑπῆρξε τὸ μοναδικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ ἀσιατικοῦ δογματισμοῦ ἀπὸ τὴν ἐμφάνισή του καὶ στοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς ἐπικράτησής του, καὶ ἀποτελεῖ καὶ σήμερα τὸν μοναδικὸ «κίνδυνο», πού, ἂν σταματήσῃ ὁ διωγμὸς καὶ ἡ ἀπαξίωσή του, μπορεῖ νὰ ἀνασυγκροτηθῇ καὶ νὰ κλονίσῃ ἢ καταργήσῃ τὴν ἰδεολογικὴ κυριαρχία του· ἐπομένως ἡ ἐπαγρύπνηση καὶ ἡ συνεχὴς πολεμικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀποτελοῦν ζωτικῆς σημασίας πολιτικὴ τοῦ πρώτου, ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ ἱστορικὴ του ἐπιβίωση.

Ἰανουάριος 2007

γάμου, πού έκτισε ή τελευταία Ἑλληνίδα βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου Κλεοπάτρα, καί οἱ χριστιανοὶ τὸν ἔκαναν «Ἅγιο Ἰωάννη», ἱερουργεῖ ἐδῶ καί τέσσερα χρόνια ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, κουβαλώντας μαζί του πιστοὺς ἑλληνορθόδοξους ἀπὸ διάφορα μέρη, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πρόκληση φθορῶν στὶς ἀρχαιότητες, τὶς ὁποῖες οἱ Τοῦρκοι, πρέπει νὰ τὸ τονίσουμε, φροντίζουν καί διατηροῦν σὲ κατάσταση πολὺ καλύτερη ἀπὸ ἐκείνη στὴν ὁποία βρίσκονται οἱ ἀρχαιολογικοὶ χώροι στὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο. Ἐφέτος [2006] τὸ τουρκικὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ καί Τουρισμοῦ ζήτησε νὰ μὴν τελεσθῇ ἡ χριστιανικὴ αὐτὴ ἐκδήλωση στὸν ἀρχαῖο ναὸ γιὰ λόγους ἀσφαλείας καί πρόληψης τῶν φθορῶν τῶν ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν του, πού προκαλοῦν οἱ πιστοὶ τοῦ κ. Βαρθολομαίου. Ὡς, εἶδατε στὰ Μ.Μ.Ε. πόσο ὁλόκληρη ἡ Ρωμιοσύνη λύσσαξε, ἀπὸ τὸν τελευταῖο πτωχὸν τῷ πνεύματι πιστό της μέχρι τὴν κορυφὴ τῆς πολιτικῆς τῆς ἡγεσίας καί ἀνάγκασε τοὺς Τούρκους νὰ ἐγκρίνουν καί πάλι τὴν τέλεση τῆς λειτουργίας στὶς 8 Μαΐου! Τὸ ἐπιμύθιο: Οἱ ἑλληνοχριστιανοὶ εἶναι ἀνθελληνικώτεροι τῶν τουρκομουσουλμάνων, σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στὸν σεβασμὸ καί τὴν ἀσφάλεια τῶν λειψάνων τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἰούλιος 2006

31

Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ –ἐξαιρέσει πολλῶν μεμονωμένων ἀνωτέρων καί κατωτέρων κληρικῶν– δὲν ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ἀντιθέτως ἦταν ἰδεολογικὰ καί πολιτικὰ σκληρὸς διώκτης τῆς καὶ ἔνθερος ὑποστηρικτῆς τῆς «κοινῆς ἡμῶν εὐεργέτιδος καὶ τροφοῦ

κραταιᾶς καὶ ἀήττητου βασιλείας (τοῦ Σουλτάνου)», ὅπως ἡ ἴδια λέγει. Τὸ Πατριαρχεῖο εἶχε ἤδη ἀφορίσει τὸν Ρήγα Φεραῖο τὸ 1898 (ἐπὶ 1ης πατριαρχίας Γρηγορίου τοῦ Ε΄), τοὺς Σουλῶτες τὸ 1805 καί τὸ 1820 καί τοὺς ἀρματολοὺς τὸ 1806. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1821, μόλις ἐξεργάγη ἡ ἐπανάσταση στὴ Μολδοβλαχία ἀπὸ τοὺς Μιχαὴλ Βόδα, Σοῦτσο καί Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη, ὁ πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄ (ἐπὶ 3ης πατριαρχίας του) ἐξέδωσε τρεῖς ἀφοριστικὲς ἐγκυκλίους, μία πρὸς ὅλους τοὺς πιστοὺς του, πού διαβάστηκε σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, μία ἐπίσημη ἀνοιχτὴ πρὸς τοὺς κληρικοὺς καί μία προσωπικὴ-ἐμπιστευτικὴ πρὸς τοὺς μητροπολίτες. Ἡ τρίτη ὡς ἐμπιστευτικὴ-προσωπικὴ –ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Τουρκικῶν Ἀρχῶν– ἐκφράζει τὴν πολιτικὴ τῆς Ὁρθοδοξίας χωρὶς τὴν πίεση τῆς σουλτανικῆς ἐξουσίας καί ἐπομένως ἀποτελεῖ ντοκουμέντο τεράστιας ἱστορικῆς ἀξίας, πού ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Γρηγόριος ὁ Ε΄ αὐτοβούλως συμφωνοῦσε μὲ τὴν πράξη τοῦ ἀφορισμοῦ. Ἡ ἐκτέλεσή του στὴ συνέχεια δὲν ἀποφασίσθηκε γιὰ τὰ φιλοεπαναστατικὰ φρονήματά του, ἀλλὰ ἦταν πράξη τῆς τουρκικῆς ἐξουσίας μὲ καθαρὰ ψυχολογικὸ σκοπὸ (τρομοκρατὴση τῶν Ρωμιῶν).

Μάρτιος 2000

32

Σ' ΟΛΕΣ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΤΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ, τοὺς πολέμους, τὴν «τρομοκρατία», τὶς ἀνθρωποσφαγές, πού στὶς ἡμέρες μας συμβαίνουν στὸν Πλανήτη, ἐμπλέκονται οἱ πιστοὶ τῶν τριῶν θρησκειῶν. (Δυστυχῶς καί ἡ Ἀμερικὴ, ἡ ὁποία ξεκίνησε ὡς παράδεισος καί καταφύγιο τῶν διωκομένων θρη-

σκευτικῶν ομάδων ἄλλων περιοχῶν τῆς γῆς, θεσμοθετῶν-
τας –πρῶτη αὐτῇ– στὸ Σύνταγμά της καὶ τὴν ἀνεξιθρησκία,
σήμερα παρουσιάζεται νὰ μολύνεται ὅλο καὶ πὺς πολὺ ἀπὸ
τὸν ἀσιατικὸ ἰδ καὶ νὰ υἰοθετῇ ὅλο καὶ περισσότερο τὸν
θεοκρατικὸ μανιχαϊσμὸ «Ἄξονας τοῦ Καλοῦ-Ἄξονας τοῦ
Κακοῦ» ἢ «Θεὸς-Σατανᾶς», μανιχαϊσμὸ ὁ ὁποῖος τῆς ὑπα-
γορεύει ὡς ἀόρατος ὑποβολέας τὶς στρατιωτικὲς τῆς ἐνέρ-
γειες.) Ἡ ὑπόλοιπη (ἐκτὸς τοῦ τριδύμου Ἰουδαϊσμοῦ-Χρι-
στιανισμοῦ-Ἰσλαμισμοῦ) Ὑφήλιος ἡσυχάζει, ἀσχολούμενη
μὲ τὰ εἰρηνικά της ἔργα.

Στὴ χώρα, ποὺ οἱ κάτοικοί της οὐδέποτε συγκρούσθηκαν
γιὰ κάποιο θεὸ προτοῦ ἐκχριστιανισθοῦν βιαίως καὶ ποὺ
στοὺς νεώτερους χρόνους (1821) ξεκίνησαν «ἀπ’ τὰ κόκκα-
λα βγαλμένοι τῶν (ἀρχαίων ἀνεξιθρησκῶν) Ἑλλήνων τὰ ἱε-
ρὰ» (κι ὅχι «γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἀγία», ὅπως
ἰσχυρίσθηκαν ψευδῶς καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων οἱ πιστοὶ τῆς
θρησκείας αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι ἀφώρισαν καὶ καταπολέμησαν
τὴν ἐθνεγεργία μας μ’ ὅλες τους τὶς δυνάμεις), ἀνοιξαν στὴ
συνέχεια τὴν πίσω πόρτα στὸν Ἀσιατισμὸ, μεταλλάχθηκαν
καὶ πάλι ἀπὸ Ἑλληνες σὲ «ἐλληνοχριστιανούς» - ἀναβιω-
τὲς τοῦ Βυζαντίου («Μεγάλη Ἰδέα»), αὐτοκαταστράφηκαν
μὲ τὸν ὀριστικὸ ξερριζωμὸ τους ἀπὸ πλεῖστες προαιώνιες
ἐστίες τους – καὶ τώρα;

Μάρτιος 2005

33

HTAN ΤΩ ΟΝΤΙ ΤΡΑΓΙΚΑ τὸ θέαμα καὶ ἡ «παράσταση» τῆς
29ης Μαΐου [2004] στὴν Πνύκα: Ὀλόκληρη ἡ ἱεραρχία καὶ
ἀνάμεσά της οἱ φιγούρες ὑπουργῶν, δημάρχων, στρατιωτι-

κῶν μὲ ἀπλανῆ βλέμματα ἄκουγαν ἕναν ἱερωμένο νὰ κατα-
κεραυνώνει τὴν εἰδωλολατρία (τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ)
καὶ νὰ ἀποθεώνει τὸν Παῦλο, ποὺ ἐκεῖ πρωτοπάτησε τὸ
πόδι του στὴν Εὐρώπη, κομίζοντας τὴν ἀσιατικὴ θεοκρα-
τία-βαρβαρότητα, ποὺ ἐκτίσε τὸν Μεσαίωνα καὶ ἄπλωσε
τὸ σκότος γιὰ δέκα αἰῶνες στὴ Γηραιά μας Ἠπειρο. Καὶ ἡ
«ἔξοδος» τῆς τραγικῆς παράστασης: Ὁ Προκαθήμενος τῆς
Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εὐλόγησε «τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ»,
κι ὅλοι ἔφυγαν μὲ τὴν κατάνυξη νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὰ μπατζά-
κια τους. Φαίνεται, ὅτι, ὅπως μὲ τὸ πρῶτο βῆμα του στὴν
Εὐρώπη ὁ Γιαχβὲ πατοῦσε τὴν Ἱερὴ Πνύκα, ἔτσι καὶ τώρα,
ποὺ ἀποχωρεῖ, μὲ τὸ τελευταῖο του βῆμα πατᾶ πάλι τὴν Ἱε-
ρὴ Πνύκα μὲ θλιβεροὺς τελευταίους ἐπίσημους ὑποστηρι-
κτὲς του τοῦς... ταγοὺς τῶν Ἑλλήνων.

Σεπτέμβριος 2004

Δικαιοσύνη

34

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΣΦΙΧΤΑΓΚΑΛΙΑΣΜΕΝΑ μὲ τὴν πολιτικὴ
ἐξουσία λυμαίνονται τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἑλληνες ὑπὸ
τὴν εὐλογία τῆς Δικαιοσύνης ἢ ὑπὸ τὴν «πλάνη» τῆς πολι-
τικῆς ἐξουσίας, ὅπως πολὺ κομπᾷ τὸ λέει ὁ εἰσαγγελέας
τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἐκκλησιαστικὲς ὁργανώσεις, σύλλο-
γοι καὶ λοιπὰ ἱερὰ ἰδρύματα μοιράζονται μὲ τὰ ὑπουργεῖα
τὸ δημόσιο χρήμα, ἐνῶ τὸ ποίμνιο βλέπει, ἂν βλέπῃ, τὴν
λεηλασία αὐτὴ ὡς ταμποῦ, ἂν ὅχι ὡς θεάρεστο ἔργο καὶ

τὴν ἐπικροτεῖ μὲ κατάνυξη. Ἀρχιεπίσκοποι καὶ ἐπίσκοποι εἰσπράττουν καὶ ἐνθυλακώνουν ἀπὸ ὑπουργεῖα τεράστια ποσὰ γιὰ «φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς», κι ὅταν ἀποκαλύπτεται τὸ «φαγοπότι», Πολιτεία καὶ Δικαιοσύνη σφυρίζουν ἀδιάφορα. Ἀρχιεπίσκοποι ἐξαγοράζουν καὶ καθοδηγοῦν τοὺς δικαστὲς γράφοντας μὲ ὄργανά τους ἀκόμη καὶ κείμενα τῶν ἀποφάσεών τους (περίπτωση ἀρχιμανδριτῆ Γιοσάκη) καὶ παρουσιάζουν τὴν εἰκόνα αὐτῆ τῆς δικαιοσύνης-ιεροδικεῖου ὅχι ὡς παραεκκλησιαστικὸ –ὅπως εἶναι ἡ ἀλήθεια– ἀλλὰ ὡς «παραδικαστικὸ» κύκλωμα. Μητροπολίτες ἐγκλείονται στὸν Κορυδαλλὸ γιὰ ἰδιοποίηση γιγαντιαίων ποσῶν, ἀλλὰ ἡ πίστη τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος παραμένει βαθεῖα καὶ ἀκράδαντη. Τὸ μεσαιωνικὸ καθεστῶς τοῦ ἀφορολογήτου τῆς ἀστρονομικῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας δὲν ἐνοχλεῖ καθόλου τοὺς πιστοὺς, ἂν καὶ καθημερινὰ διαμαρτύρονται γιὰ τὴν δική τους φορολόγηση, ποὺ τοὺς ἔχει πράγματι ἐξουθενώσει οἰκονομικὰ καὶ ὀδηγήσει μέγα μέρος ἀπ’ αὐτοὺς σὲ κοινωνικὸ μαρασμό. Κληρικοὶ βιάζονται ἢ καὶ ἐκδίδουν ἀνήλικα παιδιά, ὅμως οἱ πιστοὶ ὅχι μόνο δὲν ἀντιδροῦν, ἀλλὰ συγκεντρώνονται στὰ δικαστήρια, γιὰ νὰ συμπαρασταθοῦν στοὺς ἱεροὺς παιδοφίλους.

Ὁκτώβριος 2008

35

ΣΤΙΣ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2006 ὁ τότε ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν καὶ νῦν ὑπουργὸς Παιδείας κ. Εὐριπίδης Στυλιανίδης ἐκταμίευσε αὐθαιρέτως καὶ ἔδωσε παρανόμως τὸ ποσὸν τῶν 7.000.000 € στὴν ἐκκλησιαστικὴ ὁργάνωση «Ἀλληλεγγύη», ποὺ εἶχε συγκροτήσει ὁ ἀποθανὼν ἀρχιεπίσκοπος Χριστό-

δουλος μὲ προσωπικοὺς του εὐνοουμένους καὶ φίλους, ἱερωμένους καὶ λαϊκοὺς, τὸ 2002 «γιὰ τὴν προβολὴ τῶν κοινωνικῶν δραστηριοτήτων του». Ὡς γενικὸ διευθυντὴ τῆς «Ἀλληλεγγύης» εἶχε διορίσει τὸν «κολλητό» του κ. Δημ. Φουρλεμάδη καὶ μέλη τὸν πρωτοσύγκελλό του παπᾶ Θωμᾶ Συνοδινὸ καὶ τὸν χειροτονηθέντα ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐπίσκοπο Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννη. Ὅρος τῆς χρηματοδότησης αὐτῆς ἦταν ἡ ἀγορὰ καὶ διανομὴ στὸ λαὸ τοῦ Ἰράκ 2.650 τόννων κοτόπουλων ἀπὸ τὴν «Ἀλληλεγγύη» τὸ ἀργότερο μέχρι τὶς 26 Μαρτίου τοῦ 2007. 19 μῆνες μετὰ τὴν εἴσπραξη ἀπὸ τὴν «Ἀλληλεγγύη» τοῦ ποσοῦ, οὔτε ἓνα κοτόπουλο δὲν ἔχει σταλῇ στὸ Ἰράκ.

Στὶς ἀρχὲς Ἰανουαρίου τοῦ 2008 ὁ διάδοχος τοῦ κ. Εὐριπίδη Στυλιανίδη στὸ ΥΠ.ΕΞ. κ. Πέτρος Δούκας, ὕστερα ἀπὸ ἔλεγχο τῆς ἀρμόδιας ὑπηρεσίας, ἐξέδωσε ἀπόφαση, μὲ τὴν ὁποία ζήτησε ἀπὸ τὴν «Ἀλληλεγγύη» νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα αὐτὰ ὡς «ἀχρεωστήτως καταβληθέντα» μέχρι τὶς 7 Φεβρουαρίου 2008, διότι ὁ ὅρος τῆς ἀγορᾶς καὶ διανομῆς στὸ Ἰράκ τῶν κοτόπουλων «δὲν ἐκπληρώθηκε ποτε».

Ἀντὶ νὰ καταγγεῖλῃ τὸ ΥΠ.ΕΞ. στὸν εἰσαγγελέα τὸν σφετερισμὸ τῶν χρημάτων, ἡ κ. Ντόρα Μπακογιάννη ὕστερα ἀπὸ «συμφωνία», ὅπως ἀνακοινώθηκε, μὲ τὸν ἀσθενοῦντα τότε Χριστόδουλο ἔδωσε νέα προθεσμία –ὅχι πιὰ γιὰ ἐπιστροφή χρημάτων, ἀλλὰ– γιὰ συλλογὴ παραστατικῶν (!), ἐνῶ ὁ γεν. διευθυντὴς τῆς «Ἀλληλεγγύης» κ. Δημ. Φουρλεμάδης δήλωσε ταυτόχρονα, ὅτι ἡ «συμφωνία» Μπακογιάννη-Χριστόδουλου προβλέπει, ὅτι τὸ θέμα θὰ διευθετηθῇ «κατὰ τρόπον εὐνοϊκό» γιὰ τὴν «Ἀλληλεγγύη».

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Χριστόδουλου ἱεράρχες ζήτησαν

τὴν παραίτηση τοῦ κ. Φουρλεμάδη γιὰ τὴν διευκόλυνση τῆς ἔρευνας, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὁμῶς ἀποφάσισε νὰ τὸν κρατήσῃ στὴ θέση του.

Ἐπίσημη ἀνακοίνωση τῆς Συνόδου: «*Συνῆλθε σήμερα, Παρασκευή, 29.2.2008, στὴν δεύτερη Συνεδρία Τῆς γιὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριο ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 151ης Συνοδικῆς Περιόδου, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ἱερωνύμου.*

» Κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρία:

» «*Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀπεφάσισε νὰ ἀνατεθῇ στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιο ἡ ἔρευνα πάντων τῶν ἀφορώντων στὴν Μ.Κ.Ο. "Ἀλληλεγγύη", καὶ νὰ καταθέσῃ στὴ Δ.Ι.Σ. εἰσήγηση σχετικὰ μὲ τὴν θέση τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἰδρυτικῶν μελῶν τῆς Μ.Κ.Ο. καὶ νὰ ὑποδείξῃ ὅλα ὅσα εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐποικοδομητικὴ πορεία τῆς Μ.Κ.Ο., συνεργαζόμενος μὲ νομικούς.»*

Ἡ ἀνακοίνωση λέει ἀπλᾶ, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατάργησε τὴ Δικαιοσύνη ἀλλὰ καὶ τὸ ΥΠ.ΕΞ καὶ ἀνέθεσε στὸν μητροπολίτη Φιλίππων καὶ Θάσου κ. Προκόπιο νά... ἀποφασίσῃ γιὰ τὴν «Ἀλληλεγγύη» σὲ μιὰ πρωτοφανῆ παρωδία ἔρευνας, στὴν ὁποία θὰ τὸν συνδράμουν κάποιοι δικοὶ τῆς «νομικοί», δηλ. δικηγόροι ἀμειβόμενοι ἀπὸ τὴν ἴδια. Ἡ πρόθεση παράνομης συγκάλυψης τῆς ὑπόθεσης γίνεται ἀκόμη πιὸ προκλητικὴ, ὅταν προαναγγέλλεται στὴν ἀνακοίνωση, ὅτι σκοπὸς τῆς «ἔρευνας» εἶναι νὰ «ὑποδείξῃ τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐποικοδομητικὴ πορεία τῆς Μ.Κ.Ο.»!

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ΥΠ.ΕΞ., ἡ Δικαιοσύνη καὶ ἡ Εἰσαγγελία εἶναι «πανταχοῦ ἀπόντες» στὴν ἄθλια αὐτὴ ὑπόθεση – θλιβερὸ δείγμα τῆς ἀποσυνθετικῆς διαφθορᾶς, ποὺ κατατρῶγει τὸ πολιτικο-θρησκευτικο-δικαστικὸ κονφόρμ, ποὺ κυβερνᾷ καὶ κατάντησε τὴν σημερινὴ Ἑλλάδα «Παγκόσμιον Πρωταθλήτῃ τῆς Διαφθορᾶς».

Ἀπρίλιος 2008

Οἰκονομία

36

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΕΙ ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ τὴν παθολογία τῆς λογοκρατικῆς μας κοινότητος εἶναι ἡ σύγχυση μεταξὺ τῶν ἐννοιῶν ἔργο καὶ ἐργασία –σύγχυση ποὺ καλύπτει ὅχι μόνο τὶς οἰκονομικὲς ἀλλὰ καὶ τὶς ἰδεολογικὲς ἀξιολογικὲς παραμέτρους τῆς κατεστημένης σήμερα τάξεως ἀξιῶν καὶ πραγμάτων. Ὁ ὅρος «σύγχυση», ποὺ χρησιμοποιοῦ ἐδῶ, ἴσως εἶναι ἐπιεικής: ἀπλῆ ἐπίσκεψή σὰς τὶς μέρες αὐτὲς στοὺς τόπους παραγωγῆς πορτοκαλιῶν τῆς Ἑλλάδος θὰ σᾶς πείσῃ γιὰ τὴ μετριότητα τῶν ἐκφράσεών μου. Στὴν Ἀργολίδα, στὴν Ἄρτα καὶ ἄλλοι θὰ βρεθῇτε ἐνώπιον ἐνὸς καταπληκτικοῦ θεάματος: χιλιάδες τόννοι ἐσπεριδοειδῶν ἐκλεκτῆς ποιότητος, ἀξίας ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων δραχμῶν μεταφέρονται μὲ ἑκατοντάδες γιγαντιαῖα φορτηγά, ἐπὶ ἑβδομάδες, στὶς χαράδρες ἢ τὰ πλατώματα τῶν γύρω βουνῶν καὶ πετιοῦνται ἐκεῖ, ἐνῶ δεκάδες μπουλντόζες καὶ ἄλλα χωματουργικὰ μηχανήματα ἐργάζονται πυρε-

τωδῶς, γιὰ νὰ τὰ λειώσουν ἢ νὰ τὰ θάψουν· ἡ ἀξία τῶν καταστρεφόμενων ἀγαθῶν ἔχει καταβληθῇ στοὺς παραγωγούς· καταβάλλονται μεγάλα ποσὰ ὡς ἀμοιβές στοὺς μεταφορεῖς καὶ καταστροφεῖς· ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ ὄχι μόνον νὰ διατεθοῦν στοὺς κτηνοτρόφους ποὺ τὰ ζητοῦν ὡς ἐκλεκτὴ ζωοτροφή, ἀλλὰ καὶ νὰ φάῃ ἔστω καὶ ἓνα πορτοκάλι κάποιος ἀπὸ τοὺς ὁδηγοὺς φορτηγῶν ἢ μηχανημάτων, ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὴν καταστροφή τους. Ὁ λόγος; Διάφοροι εὐρωκοινοτικοὶ συνδυασμοὶ (combinations) ἐλέγχου τῆς διεθνοῦς ἀγορᾶς.

Τὰ ὅσα συμβαίνουν στὶς μέρες αὐτὲς στοὺς τόπους παραγωγῆς ἐσπεριδοειδῶν τῆς Ἑλλάδος ἀντικατοπτρίζουν πιστὰ ὅχι ἀπλῶς τὴν ἐκτροπὴ ποὺ διέπει τὴν ἀξιολογία τοῦ «πολιτισμοῦ» μας – ἔστω τὴν «οἰκονομικὴ ἀξιολογία», ἀν ἐπιτρέπεται ὁ ὀξύμωρος αὐτὸς ὅρος, ἀφοῦ ἡ ἴδια ἡ φύση τῆς οἰκονομίας, ὅπως κατάντησε στοὺς καιροὺς μας, εἶναι ἀσυμβίβαστη πρὸς κάθε ἀξία– ἀλλὰ τὴν τερατώδη ἔκταση τῆς παράνοιας, ποὺ προσέβαλε τὸν σύγχρονο ἐξουσιαστικὸ «κόσμο» μας, τὴν πλήρη ἀποκοπὴ τῆς σύγχρονης σκέψης ἀπὸ τὴν οὐσία καὶ τὴν ὑποδούλωσή της στὸν σκοπὸ, τὸν σκοπὸ τῆς δυνάμεως, μὴ ἄλλα λόγια τὸν σκοπὸ τῆς ἐξουσίας. Φαίνεται πεντακάθαρα, ὅτι τελικὸς σκοπὸς τῆς ἐξουσιαστικῆς κοινωνίας δὲν εἶναι ἡ παραγωγὴ προϊόντος-ἔργου, ὑλικοῦ ἢ πνευματικοῦ, ἀλλὰ ἡ ἐπιβολὴ τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ, μὲ μία θεότρελλη διαδικασία, ὅπου τὸ ἔργο δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία καθεαυτὸ καὶ πετάγεται στὰ σκουπίδια – παρεκτὸς ἀν χρησιμεύῃ ὡς μέσον τῆς ἐξουσίας, ὡς στοιχεῖο ὑποστηρίξεως τῆς δυνάμεως, τῆς ἀπαραίτητης αὐτῆς προϋποθέσεως γιὰ τὴν ὑπαρξὴ καὶ διαιώνισή τοῦ καθεστώτος – πνευματι-

κοῦ καὶ πολιτικοκοινωνικοῦ– τῆς παρακμῆς.

Στὴν Κλασικὴ Ἑλλάδα δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον μία λέξη, γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὑλικὴ ἢ πνευματικὴ ἀξία καὶ παραγωγὴ, ἡ λέξη *ἔργον*, ἐνῶ ἡ νεώτερη λέξη *ἐργασία*, ἡ οἰκονομικὴ δηλαδὴ δραστηριότητα ποὺ εἶναι ἀδιάφορη πρὸς τὸ ἀποτελέσματὸς της καὶ τὴν ἀξία του, εἶναι γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἀπλῶς *δουλειὰ* (= δουλεία).

Φεβρουάριος 1993

37

ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΟΣ ΤΟΠΟΣ, ὅτι ὁ «ἀπασχολούμενος» σήμερα μὴ ὁτιδήποτε δὲν εἶναι σὲ θέσιν νὰ κάνῃ σωστὰ αὐτὸ ποὺ κάνει. Σὲ χονδρὲς γραμμὲς ὁ λόγος ποὺ γίναμε ἀκαρπιάδες εἶναι πρωτίστως ἰδεολογικὸς – μὲ τὴν εὐρεῖα ἔννοια τοῦ ὅρου: μὲ ἀπλᾶ λόγια δὲν κάνουμε σωστὰ τίποτε, γιατί «δὲν ἀγαπᾶμε τὴν δουλειά μας», γιὰ τὸν λόγο ὅτι ὁ ἰσχύων τρόπος σκέπτεσθαι καὶ πράττειν δὲν μᾶς ὁδηγεῖ στὸ νὰ φτιάξουμε κάτι, ἀλλὰ στὸ νὰ κερδίσουμε χρήματα. Ἔτσι ἀντιμετωπίζει πᾶς ὁ ἄνθρωπος τῆς Ἐποχῆς τοῦ Οἰκονομισμοῦ καὶ τῆς Ἐξουσίας τὴν πραγματικότητα: τὴν βλέπει ἐκτὸς οὐσίας, τὴν νομίζει νόμισμα, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν προσεγγίσῃ στὴν ἀλήθεια της. Καὶ βεβαίως τὸ «κάνω κάτι» καὶ τὸ «κερδίζω χρήματα» εἶναι δραστηριότητες ἀπολύτως ἄσχετες καὶ ἀσυμβίβαστες μεταξύ τους. Ἡ ἰδεολογία τοῦ καιροῦ μας ἐπέφερε ριζικὸ διαχωρισμὸ τοῦ ἔργου ἀπὸ τὴν ἀμοιβή, γιατί οἱ ἐξουσιαστές ποὺ καλλιέργησαν καὶ ἐπέβαλαν αὐτὴν τὴν ἰδεολογία οὐδέποτε ἐδημιούργησαν ἔργο: Πάντοτε ἔδρασαν ἀνὰ τὸν κόσμον ὡς ἔμποροι, τραπεζίτες καὶ τοκογλύφοι, δηλαδὴ ποτὲ δὲν παρήγαν κάτι, ἀλλὰ ὡς οἰκο-

νομιστὲς «ἀεριτζήδες» ἐτρέφοντο ἀπὸ τὸ προϊόν τῆς δραστηριότητος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἢ ἐθνῶν.

Αὐτῆς τῆς παρασιτικῆς ιδεολογίας ἀπόρροια ὑπῆρξε ἡ συγκέντρωση μεγάλων μαζῶν ἀπὸ τὴν ὑπαιθρο σὺς μεγαλουπόλεις καὶ ἡ συντήρηση τῶν μαζῶν αὐτῶν μὲ παροχὰς τῆς Ἑξουσίας, χωρὶς ἀπαίτηση γιὰ ἀντίστοιχη ἀπόδοση ἔργου. Σὺς παροχὰς αὐτὲς συμπεριλαμβάνεται καὶ ἀπονομὴ πτυχίων, ἀδειῶν ἐπαγγέλματος, τίτλων ἢ ἀξιωματῶν καὶ διορισμοὶ σὲ θέσεις ἀνίκανων ἀτόμων, ἀφοῦ σκοπὸς δὲν εἶναι νὰ προσφέρουν κάτι, ἀλλὰ νὰ παραμένουν οἰκονομικὰ (καὶ συνεπῶς πολιτικά) ἐξαρτημένοι ἀπὸ τοὺς ἐξουσιαστὲς.

Εἶναι δεινὴ ἡ ἐπίπτωση τῆς ἐσκεμμένης οἰκονομιστικῆς στρεβλώσεως τοῦ ἀνθρώπινου ἐγκεφάλου στὴν ποιότητα τῆς ζωῆς μας καὶ στὴν εὐτυχία μας. Ἡ ἀβεβαιότητα στὴν συνεργασία, ἀκόμη καὶ στὴν ἀπλούστερη μορφὴ συνεργασίας, ὅπως εἶναι π.χ. ἡ ἐπισκευὴ κάποιας ἡλεκτρικῆς ἐγκαταστάσεως, προκαλεῖ αἰσθήματα ἀνασφάλειας καὶ ἄγχος στὸν ἐργοδότη καὶ στὸν ἐκτελεστὴ πὺ τὴν ἀναλαμβάνει καί, τὸ χειρότερο, δὲν ὑπάρχει καμμιά σιγουριά, ὅτι «ἡ δουλειὰ θὰ γίνῃ σωστὰ» οὔτε ὅτι ἡ ἀμοιβαία συνέπεια σὺς ὑποχρεώσεις τῆς «συνεργασίας» αὐτῆς θὰ τηρηθῇ. Ὁ οἰκονομίστικος ἐγκέφαλος εἶναι τελείως ἀδιάφορος πρὸς ὅποιον ἀδήποτε ἀξία ἢ κανόνα κοινωνικὸ καὶ κυριαρχεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν δίψα τῆς ἀρπαγῆς. Καὶ οἱ νεοαστικὲς μᾶζες, οἱ ὅποιες σήμερα ἔχουν «χρυσθῇ» ἀπὸ τὸν Ἑξουσιασμὸ ὑπεύθυνες στοὺς διάφορους τομεῖς μὲ τὴν ἀνάθεση σ' αὐτὲς διαφόρων ρόλων, γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἐπαρκοῦν, εἶναι ἀνδραποδώδεις, ὥστε ἐξ ὀρισμοῦ νὰ εἶναι καὶ ἀνεύ-

θυνες γιὰ ὅτιδήποτε.

Εἶναι πιθανόν, ὅτι ὁ Ἑξουσιασμὸς ἔχει ἀντιληφθῇ, ὅτι ἡ κατάσταση, πὺ ὁ ἴδιος ἔχει δημιουργήσει, εἶναι θνησιγενὴς καὶ κυρίως ἐγκυμονεῖ κινδύνους καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴν ἐξουσιαστικὴ τάξη πραγμάτων. Γι' αὐτὸ βλέπουμε τελευταῖα νὰ λαμβάνονται μέτρα, πὺ σκοπεύουν στὴν σταδιακὴ ἐξουδετέρωση τῆς ἰσχύος τοῦ Τέρατος τῆς Μάζας, πὺ ὁ ἴδιος ὁ Ἑξουσιασμὸς ἐξέθρεψε μὲ τὺς πλουσιοπάροχες παραχωρήσεις, πὺ σὰν σκοπὸ εἶχαν τὴν ἐκμηδένιση τοῦ ἱκανοῦ ἀνθρώπου - μὴ ὑποχειρίου τῆς Ἑξουσίας ἀπὸ τὸν μαζάνθρωπο.

Ὀκτώβριος 1992

38

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΤΥΡΑΝΝΙΑ (Ἑξουσία) μεγιστοποιήθηκε τοὺς τελευταίους αἰῶνες μὲ τὴν βοήθεια κυρίως τῆς οἰκονομικῆς δουλείας. Ἀφοῦ πρῶτα ἡ οἰκονομικὴ ἐλευθερία καὶ ἀνεξαρτησία τοῦ ἀτόμου συκοφαντήθηκε χυδαιότατα (μαρξισμός), στὴν συνέχεια ἐφευρέθηκαν πλεῖστοι ὅσοι τρόποι οἰκονομικῆς ὑπουδουλώσεως τοῦ ἀτόμου στὴν ἐξουσία. Σήμερα στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀπολύτως οἰκονομικὴ ἢ ἐπαγγελματικὴ δραστηριότητα, πὺ νὰ μὴν εἶναι ἐξαρτημένη ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ τὴν Διεθνῇ Ἑξουσία καθ' ὅλοκληρίαν ἢ σὲ βαθμὸ καθοριστικὸ γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς. Βεβαίως δὲν ἐννοοῦνται ἐδῶ μόνον οἱ καθ' οἰονδήποτε τρόπο ἀμειβόμενοι ἀπὸ τὸ Κράτος (ὑπάλληλοι, συνταξιούχοι, ἐργολήπτες κ.λπ.) ἢ οἱ παντὸς εἶδους τρόφιμοι τοῦ Δημοσίου Ταμείου. Ἑμμεσα ἢ ἄμεσα μὲ τὰ «πρίμ» ἢ τοὺς φόρους, μὲ τὺς ἐπιχορηγήσεις ἢ τὺς νομικὲς ἐπεμβά-

σεις καὶ ἀπαγορεύσεις, μὲ τὰ «ἀναπτυξιακὰ προγράμματα» ἢ τοὺς «δασμούς» καὶ τὰ «τέλη», ὅποιοσδήποτε ἀναπτύσσει κάποια δραστηριότητα εἶναι οἰκονομικὰ δεσμώτης τῆς ἐξ-ουσίας, ὅσο «ἐλεύθερος» ἐπαγγελματίας, ἐπιχειρηματίας ἢ εἰσοδηματίας κι ἂν φαντάζεται ὅτι εἶναι... Σήμερα ἡ οἰκονομικὴ τυραννία τῆς ἐξ-ουσίας εἶναι ἀπόλυτη καὶ ἡ οἰκονομικὴ δουλεία τοῦ ἀτόμου εἶναι ἐπίσης ἀπόλυτη – ὅσο ποτὲ ἄλλοτε σ' ὅλες τὶς φάσεις τῆς Ἱστορίας, ἀκόμη καὶ τὶς πρὶν σκοτεινές.

Θὰ καταστοῦν, πιστεύω, πρόδηλα καὶ ἡ αἰτία καὶ ὁ σκοπὸς ποὺ ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία ἐπεδίωξε καὶ ἐπέτυχε τὴν οἰκονομικὴ ἐκμηδένιση τοῦ ἀνθρώπου, ἂν ἀναφέρω ἓνα ἱστορικὸ γεγονός: Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, τὴν μὴ-ἐξουσιαστικὴ, οἱ πολῖτες ποὺ ἔχαναν τὴν οἰκονομικὴ τους ὑπόσταση (ἔχαναν δηλαδὴ τὴν κτηματικὴ ἢ ἀστικὴ τους περιουσία ἢ ἐπὶ τῷ χρεὼν ὥς ἔμποροι, βιοτέχνες ἢ ἐπαγγελματίες), ἔχαναν ταυτόχρονα καὶ τὰ πολιτικὰ τους δικαιώματα, ἔπαιναν δηλαδὴ νομικὰ νὰ θεωροῦνται πολῖτες. Ἡ λογικὴ τῶν σχετικῶν νόμων τῶν διαφόρων ἀρχαιοελληνικῶν πόλεων-κρατῶν εἶναι διαφανής. Ἄτομα οἰκονομικῶς ἐκμηδενισμένα δὲν εἶναι ἐλεύθερα ἄτομα καὶ εἶναι ἀδιάφορα ἢ ἐχθρικὰ ἔναντι τοῦ κοινοῦ συμφέροντος. Θέλουν τὴν καταστροφὴ τῆς πολιτείας.

Θέλησε τοὺς ἀνθρώπους οἰκονομικὰ δούλους ἢ σύγχρονη τυραννία, ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία (καὶ τοὺς ἔφτιαξε πράγματι οἰκονομικὰ δούλους). Ἡ ἀπόλυτη οἰκονομικὴ δουλεία τοῦ σημερινοῦ «πολίτη» εἶναι ἡ βαθύτερη αἰτία ὅχι μόνο τῆς συνεχοῦς πτώσεως τῆς παραγωγικότητος τῶν λαῶν τῆς γῆς ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπόλυτης ἀδιαφορίας τους ἢ ἐχθρότητάς τους

πρὸς τὰ κοινά.

Τοῦλιος 1991

39

Ἡ ΒΑΘΕΙΑ ΕΧΘΡΑ, ποὺ αἰσθάνονται ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἀστοκαπιταλιστικὰ καὶ τὰ μαρξιστικὰ καθεστῶτα κατὰ τῆς ἀκίνητης περιουσίας, μπορεῖ εὐκολὰ νὰ ἐξηγηθῇ: ὁ κάτοχός της ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ διατηρήσῃ κάποιο βαθμὸ ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας ἔναντι τῆς ἐξουσίας, μὴ καὶ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δηλώσῃ ὑποταγὴ στοὺς κρατοῦντες, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ μία εὖνοια, ἓνα μισθό, μὴ παροχή, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ τῆς πείνας, πράγμα ποὺ μπορεῖ νὰ πάθῃ ὅπωςδήποτε ὁ στερούμενος ιδιοκτησίας, ὁ ἐπιχειρηματίας, ὁ ἔμπορος, ὁ διανοοῦμενος, ὁ ἐργατοῦπάλληλος, ἂν ἡ «τάξις πραγμάτων» ἀποφασίσῃ νὰ «τοῦ φράξῃ τὸν δρόμο».

Φεβρουάριος 1982

40

Ο ΛΟΓΟΣ ΛΟΙΠΟΝ, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Ναυτιλία μας κατέχει σταθερὰ τὴν κορυφὴ εἶναι ἓνας καὶ μοναδικός: Τὸ γεγονός ὅτι ὁ ποντοπόρος Ἑλλήν ἐπιχειρηματίας δρᾷ ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ρωμαίου κρατιδίου. Ἄν τεθῇ κάτω ἀπὸ τὸν (νομικὸ, γραφειοκρατικὸ, πολιτικὸ καὶ οἰκονομικὸ) ἔλεγχον τοῦ Ρωμαίου, σὲ ἐλάχιστα χρόνια θὰ ἔχῃ καταστραφῇ.

Ὁ ρόλος τοῦ Ρωμαίου κρατιδίου στὴν πορεία καὶ τὴν ζωὴ τοῦ Ἑλλήνα εἶναι ὀλέθριος σ' ἓναν τοῦλάχιστον ἀκόμη σημαντικὸ τομέα, τὸν ἐπιστημονικόν. Ἀπόδημοι Ἑλληνες ἐπιστήμονες μὲ ἐπικεφαλὴς ἓνα Χιώτη καθηγητὴ σ' ἓναν

«έλληνοκρατούμενο» χώρο ένδς ἀμερικανικοῦ ἰδρύματος, τὸν Τομέα τῆς Διαστημικῆς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Βαλτιμόρης, εἶναι ἡ παγκόσμια πρωτοπορία τῶν ἐρευνῶν γιὰ τὶς ἀποστολὲς στὸ Διάστημα καὶ ταυτόχρονα οἱ κορυφαῖοι ἐγκέφαλοι τῶν πλανητικῶν προγραμμάτων τῆς ΝΑΣΑ ἐδῶ καὶ δεκαετίες.

Καὶ ταυτόχρονα ὑπάρχει μιὰ τέτοια σαπίλα καὶ ἐπιστημονικὴ ἀνυπαρξία ὅλων τῶν κορυφαίων ἐπιστημονικῶν ἰδρυμάτων τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἂν δὲν κλείσετε τὴν μύτη σας ἀπὸ τὶς λοιμώδεις ἀναθυμιάσεις της, θὰ αἰσθανθῆτε θλίψη, ἴσως καὶ ντροπὴ.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς κράτους εἰκόνας τοῦ στίβου, ὅπου οἱ Ἕλληνες ἀγωνίζονται στοὺς προμνησθέντες τομεῖς, εἶναι τόσο ἀβυσσαλέα καὶ κραυγαλέα, ὥστε ἡ ἐπίκληση καὶ ἄλλων ἀναλόγων συγκρίσεων –καὶ μποροῦν νὰ γίνουν πολλές– εἶναι περιττή. Εἶναι προφανές, ὅτι κάποια ἀόρατη δύναμη ἐπενεργεῖ ἐντὸς τῶν ἐλλαδικῶν συνόρων καὶ παραλύει τὶς ζωτικὲς καὶ δημιουργικὲς δυνάμεις τοῦ Ἑλλήνα, αὐτὲς ἀκριβῶς ποὺ ἀπελευθερώνονται καὶ ἐνεργοποιοῦνται μὲ τόσο σπουδαῖα ἀποτελέσματα, μόλις ἀναπτυχθοῦν σὲ ἄλλα περιβάλλοντα – καὶ μάλιστα ξένα, ἐπομένως δυσμενῆ.

Φεβρουάριος 1999

Κοινωνία

41

ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΜΑ ἐξ ὀρισμοῦ ἀποτελεῖ προσφορά στὸ σύνολο κι ὄχι ἀπολαυή. Ὁ «ἐπαγγελματίας λειτουργός», ὁ καρπούμενος δηλαδὴ προσωπικὰ ὀφέλη καὶ ἀποζῶν ἀπὸ τὴν συμμετοχὴ του στὰ κοινά, ἀντιπροσωπεύει εἶδος ἀφ' ἑαυτοῦ ἀντινομικὸ, ἀντιφατικὸ καὶ αὐτοαναρνούμενο. Συνεπῶς ἡ ἐπαγγελματοποίηση τῶν λειτουργημάτων ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν αὐτοκατάργησή τους.

Σήμερα ἡ ἐπ' ἀμοιβῇ δημόσια δράση, ἡ «νομὴ τῆς ἐξουσίας» ὅπως ὠμότατα ὁμολογεῖται ἀπὸ τοὺς φορεῖς της, εἶναι γενικὸς κανόνας. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας ἄνθρωπος ἀσχολούμενος μὲ τὰ δημόσια πράγματα, ποὺ νὰ εἶναι ἄμισθος. [Παραλείπω ἐδῶ τὴν διὰ παντὸς ἄλλου τρόπου, πλὴν τῆς μισθοληψίας, τεράστια λεηλασία τοῦ δημόσιου χρήματος.] Ἡ κατάσταση αὐτὴ φέρει δύο ἀποτελέσματα: 1) Δὲν ὑπάρχουν στὴν πραγματικότητα δημόσιοι *λειτουργοί*, ἀφοῦ οἱ ἀπολαμβάνοντες ἀγαθὰ ἐκ τοῦ ἀξιώματός τους δὲν εἶναι λειτουργοί. Καὶ 2) δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα Δημόσιο, Κράτος, Πολιτεία, ἢ ὅπως θέλετε πέστε το, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν ταγοί, θεματοφύλακες, φορεῖς, ἢ, ὅπως θέλετε πέστε τους, τῆς ὁμαδικῆς ζωῆς, τοῦ συνόλου. Οἱ σημερινοὶ ἐπαγγελματίες «λειτουργοί» εἶναι θνησιγενεῖς. «Ἀσχοῦν λειτουργήματα», χωρὶς νὰ τὰ ἀσχοῦν, «κυβερνοῦν», χωρὶς νὰ κυβερνοῦν, «πολιτεύονται», χωρὶς νὰ πολιτεύονται, «ἡγοῦνται», χωρὶς νὰ ἡγοῦνται. Δὲν διαφέρουν ἀπὸ ὅποιοδήποτε ἄλλο συνδικάτο ἐπαγγελματιῶν, παρὰ μόνον ὡς πρὸς τὶς μεθόδους.

Ὁ συνδικαλισμὸς δηλώνει τὸν σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς του (τὴν ἐπιδίωξη τῶν προσωπικῶν καὶ ταξικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν του), ἐνῶ τὸ «συνδικατο τῶν πολιτευόμενων» τὸν κρύβει. Στὴ διαφορὰ αὐτὴ ὀφείλεται τὸ γεγονὸς τῆς «διγλωσσίας», ὅπως ὠμότατα ἐπίσης ὁμολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐπαγγελματίες «λειτουργοὺς», δηλαδὴ τὸ γεγονός ὅτι, ἐνῶ παρουσιάζουν διάφορα «δημόσια πρόσωπα», ἐν κρυπτῷ συνεργάζονται, συνομολογοῦν καὶ συνωμοτοῦν ἐν πλήρει ὁμοφωνίᾳ.

Ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει στὴν ἀπόλυτη ἀναξιόπιστία τοῦ εἶδους αὐτοῦ τῶν «λειτουργῶν» ἔναντι τῶν ὑπολοίπων μελῶν τοῦ συνόλου. Σήμερα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας συνειδητὸς πολίτης, ποὺ νὰ μὴν εἶναι ὀριστικὰ πεπεισμένος, ὅτι ἡ «πολιτικὴ» αὐτὴ εἶναι ἀπλῶς θέατρο, καὶ μάλιστα θέατρο στηριζόμενο ἀποκλειστικὰ στὸ δόλο καὶ τὴν ἀπάτη. Ἡ ἐξ ὀρισμοῦ θνησιγένεια τοῦ ἐπαγγελματία «ταγοῦ», γιὰ τὴν ὁποία μίλησα, θὰ ἐπιφραγισθῇ μὲ τὴν τυπικὴ ἐξαφάνιση τοῦ εἶδους αὐτοῦ τοῦ «ἡγέτου». Σύντομα ἐπίσης θὰ ἀποθάνῃ καὶ τυπικὰ καὶ τὸ «Δημόσιο», «Κράτος», «Πολιτεία», τοῦ ὁποίου φορεῖς εἶναι οἱ «ἡγέτες» τοῦ παραδόξου αὐτοῦ εἶδους, ποὺ σήμερα μᾶς «κυβεροῦν».

Μάρτιος 1990

42

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΑΝΔΡΑΣ δὲν εἶναι ὑπάλληλος τοῦ Δημοσίου. Ἐξ ὀρισμοῦ προσφέρει στὸ σύνολο. Δὲν λαμβάνει παρὰ μόνον ἠθικὰς ἀμοιβές. Ὁ ἐπαγγελματίας «δημόσιος ἄνδρας», ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ ποὺ ἀποζητᾷ ἀπὸ τὴν ἐνασχόλησή του μὲ τὰ κοινά, δὲν εἶναι δημόσιος ἄνδρας. Ἐπαγγελματισμὸς καὶ

δημόσιο λειτούργημα εἶναι πράγματα ἀσυμβίβαστα.

Παρακολούθησα τοὺς «ἀγῶνες» ποὺ διεξήχθησαν πρόσφατα (καὶ συνεχίζονται) μεταξὺ «διακεκριμένων», «ἐντίμων» καὶ «σεμνῶν» ἐκπροσώπων τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Ἀνωτάτης Ἐκπαιδεύσεως, τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, τῆς Τέχνης κ.λπ. γιὰ τὴν κατάληψη διαφορῶν θέσεων (γενικῶν γραμματέων, διευθυντῶν, διοικητῶν καὶ ὑποδιοικητῶν ὀργανισμῶν, τραπεζῶν κ.λπ., μελῶν διοικητικῶν συμβουλίων κ.λπ.). Εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, ποὺ κατὰ κανόνα εἶναι ἔμμισθοι ὑπάλληλοι τοῦ Δημοσίου (καθηγητὲς Ἀνωτάτων Σχολῶν, συνταξιῶχοι στρατιωτικοί, δικαστικοί κ.λπ.), θὰ ἐφιλοτιμοῦντο νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὰ κοινὰ ἀμισθί. Δυστυχῶς οὔτε μία περίπτωση τέτοια ἔγινε σ' ἐμένα τοῦλάχιστον γνωστή.

Καὶ εἶδα σὲ μιὰ μεγάλη ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν τὴν ὠραία πρόκληση ἑνὸς ἄξιου καὶ ἐπιτυχημένου ἐπιχειρηματία, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἀμφισβητοῦσε τὴ δυνατότητα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων νὰ προσφέρουν κάτι τὸ ἀξιόλογο στὴν Ἑλλάδα, πρόσφερε τὸν κατὰ τεκμήριον ἰκανώτατο ἑαυτό του, γιὰ νὰ ἀναλάβῃ ἀπολύτως ἀνυστερόβουλα, χωρὶς καμμιὰ ἀμοιβὴ ἢ ἄλλο πλεονέκτημα, ἓνα οἰοδήποτε δημόσιο λειτούργημα, σημαντικὸ ἢ ἀσήμαντο.

Θὰ σταθῶ στὴν ἀμφισβήτηση ἀπὸ τὸν ἐν λόγῳ Ἕλληνα τῆς δυνατότητας τῶν ἐμίσθων αὐτῶν «λειτουργῶν» νὰ προσφέρουν σοβαρὰς ὑπηρεσίες στὰ κοινά. Ἡ ἀμφισβήτηση αὐτὴ εἶναι ὄχι μόνον ἀπολύτως εὐλογη, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀκριβέστατη ὡς ἐκτίμησις: Ἄνθρωποι ποὺ ἀναμειγνύονται στὸν δημόσιο βίον ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν ἀφετηρίαν τοῦ «νὰ

πάρουν» είναι λογικῶς καὶ ψυχολογικῶς ἀδύνατο «νὰ δώσουν». Ἄς μὴν εἴμεθα ἀφελεῖς ἢ ἐπεικεῖς στὸ σημεῖο αὐτό: Δὲν ὑπάρχει περίπτωσις ὁ χρηματιζόμενος, «νομίμως» ἢ παρὰ νόμους (αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασίαν), νὰ θέτῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσωπικοῦ του συμφέροντος ὁ,τιδήποτε ἄλλο – οὔτε συνελπνιστικὸν τὸ δημόσιον συμφέρον. Οἱ «ἀρετές» τοῦ ἐπαγγελματισμοῦ, ποὺ τόσο διαφημίζονται στὴν ἔκτροπὴ καὶ παρακμιακὴ ἐποχὴ μας, ἀποτελοῦν χονδροειδῆ μῦθο καὶ συμβάλλουν στὴν παραπληροφόρησιν ὡς πρὸς τὸ πῶς ἀκριβῶς λειτουργεῖ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ.

Στὸ Ρωμαϊκὸ –καὶ γενικὰ στὰ καθεστῶτα τῆς σύγχρονης ἐκτροπῆς-ἐξ-ουσίας– ἔχει ἐξαφανισθῇ ἐδῶ καὶ αἰῶνες ἡ πολιτικὴ κατάκτησις τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος, ἡ καθαρὴ ἔννοια τοῦ δημοσίου λειτουργήματος («λειτουργία» τὴν ἔλεγον τότε). Ὁ δημόσιος λειτουργὸς (ἄμισθος πολιτικός, ἄμισθος δικαστής, ἄμισθος στρατιωτικός, ἄμισθος πρέσβυς, ἄμισθος «χορηγός» καὶ ἡγήτωρ στὴν Τέχνη, στίς δημοσίας ἐορτές, στὰ δημόσια ἔργα, στὸν ἐξοπλισμὸν κ.λπ., ὅπως ἦταν στὴν ἀρχαιότητα ὅλοι οἱ δημόσιοι ἄνδρες) ἔχει ἀπὸ αἰῶνες ταυτισθῇ μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ τρεφόμενου ἀπὸ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ὑπαλλήλου, ποὺ στὴν ἀρχαιότητα πάντοτε ἦταν χυδαία καὶ εὐτελέστατη (δοῦλοι ἀστυνομικοί, δήμιοι καὶ πολιτοφύλακες, γραμματοδιδάσκαλοι, ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, πρακτικογράφοι, γραφειοκράτες καὶ ἀρχαιοθέτες κ.λπ.).

Σεπτέμβριος 1989

ΜΠΟΡΕΙΤΕ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ στὴν ὑποθετικὴ ἐρώτησι:

– Ἄν ὁ Σωκράτης... ἐμισθοδοτεῖτο ἀπὸ τὴν Ἐξουσίαν, τί θὰ εἶχε προσφέρει στὴν ἀνθρωπότητα;

Ἡ ἐρώτησι φαίνεται σίγουρα «ἐξεζητημένη», ἀλλ' ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψιν μας τὸν σημερινὸ διανοούμενον, «ταγόν», κορυφαῖο τοῦ Πνεύματος, τῆς Παιδείας, τῆς Ἑρευνας, τῆς Ἐπιστήμης, μὲ μιὰ φράσι τῆς εὐθύνης γιὰ τὴν πορεία καὶ πρόοδον τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἐρώτησις τῷ ὄντι «σπάζει κόκκαλα». Διότι πράγματι σήμερον ὅλες αὐτὲς οἱ κατηγορίαι «ὑπευθύνων» ποὺ προανέφερα, ἂν δὲν μισθοδοτοῦνται ἅμεσα, ὅμως ἐξαρθρῶνται καθ' οἷονδήποτε τρόπο καὶ «τρέφονται» ἔτσι καὶ ἀλλιῶς ἀπὸ τὴν Ἐξουσίαν.

Ἐκκρεμεῖ λοιπὸν μιὰ ζωτικὴ σημασία ἀπάντησις στὴν ἐρώτησίν μας. Τὸ κρίσιμον σημεῖον τοῦ ζητουμένου ἐντοπίζεται στὴν ἀφετηρίαν ἀπὸ τὴν ὁποία ξεκινᾷ ὁ ταγός: Τί ἐπιδιώκει, νὰ δώσῃ ἢ νὰ πάρῃ;

Ἐδῶ ἀπαντοῦν τὰ γεγονότα: Ὁ Σωκράτης, δὲν πῆρε ποτὲ τίποτα καὶ ἀπὸ κανένα, οὔτε καὶ τὰ δικά του ἐκμεταλλευόταν, ἀφοῦ εἶχε ἐγκαταλείψει ἀκόμη καὶ τὴ διαχείρισιν τῆς κάποιας μικρῆς περιουσίας ποὺ διέθετε – μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὴν δυσαρέσκεια καὶ τοὺς ὀνειδισμοὺς τῆς οἰκογένειάς του. Μόνον ἔδινε. Πρόθυμα πάντοτε, ὡς ἄμισθος καὶ γενναῖος πολεμιστὴς στὴν Χαλκιδικὴ ἢ τὴν Κόρινθον ἢ ἄμισθος βουλευτὴς τῆς Ἀθηναϊκῆς Πολιτείας (ὅπου ἄλλωστε ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ δημόσια ἀξιώματα ἦταν ἄμισθα). Καὶ βεβαίως ποτὲ δὲν ἀμείφθηκε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δράσεώς του ὡς διδάσκων, ὡς διανοούμενος, ὡς στοχαστοῦ. Τελειώνω: Ὁ Σωκράτης μόνον ἔδινε, δὲν ἔπαιρνε ποτὲ τίποτα.

Οἱ σύγχρονοι «ταγοί», πνευματικοί, εκπαιδευτικοί, πολι-

τικοί, στρατιωτικοί κ.λπ., είναι άδιανόητο νὰ μὴν ἀμείβωνται. Δὲν ὑπάρχει κανένα λειτούργημα ἄμισθο. Καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἐπαγγέλματος ἔχει καθ' ὁλοκληρίαν ἀλώσει, διαστρεβλώσει καὶ ἐξαφανίσει τὴν ἔννοια τοῦ λειτουργήματος (ποὺ στὴν ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα δὲν εἶχε καμμὶὰ σχέση μετὰ τὸ ἐπάγγελμα). Σήμερα ὅλοι οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ ἀνθρώπου «τὰ παίρνουν» σίγουρα. Καὶ στὸ ἐρώτημα, ἂν αὐτὸς ποὺ ξεκινᾷ μετ' ἀφετηρία «νὰ τὰ πάρῃ», αὐτὸς δίνει, σὰς ἀφήνω νὰ ἀπαντήσετε σεῖς.

Ὅμως τὰ γεγονότα ποὺ συνιστοῦν τὴν περίπτωσι τοῦ Σωκράτη ὁλοκληρώνουν τὸ θέμα μας: Στὸν Σωκράτη ἡ Ἐξουσία ὄχι μόνον δὲν ἀνταπέδωσε ποτε τίποτε, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐξώντωσε βιολογικά. Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ συμβοῦν τὰ πράγματα διαφορετικά: Ὁ Νικολὸ Μακιαβέλλι τὸ ἐξηγεῖ ἐπιγραμματικά: «Σ' ὅποιον δίνεις, γίνεται ἐχθρὸς σου». Ὁ Σωκράτης, ποὺ μόνον ἔδωσε καὶ ποτὲ δὲν ζήτησε καὶ δὲν πῆρε, τὸ ἤξερε πολὺ καλὰ αὐτὸ καὶ τὸ διετύπωσε μετὰ τὴν τελευταία καὶ κορυφαία ἔκφρασι τῆς περίφημης «σωκρατικῆς εἰρωνίας». Ζήτησε πρὸ τῆς ἐξοντώσεώς του, ποὺ τὴν ἤξερε μετὰ βεβαιότητα, τὴν «ἐν πρυτανείῳ σίτησιν»! Εἶναι ἡ μεγαλύτερη γελοιοποίηση ποὺ κληροδότησε στοὺς «σιτιζομένους ἐν τῷ πρυτανείῳ» τῆς Ἐξουσίας μεταγενέστερους ψευδοταγούς. Τοὺς εἶπε δηλαδή, ὅτι ἡ σίτισις αὐτὴ ταιριάζει μόνον στοὺς νεκρούς...

Νοέμβριος 1991

Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ἔξ ἀντικειμένου ἀρνεῖται τὶς διαφορὰς ποὺ ὑπάρχουν μετὰ τῶν ἀτόμων σὲ σχέση μετὰ τὴν ἰκα-

νότητά τους νὰ παράγουν ἔργο –καὶ κατὰ λογικὴν ἀναγκαιότητα ἀρνεῖται τὴν ἀξιοκρατία– καὶ θεωρεῖ ὅλους τοὺς συνδικαλισμένους σὰν παραγωγικὰ ἰσοδύναμους. Μαζοποιεῖ τὰ αἰτήματά τους ἐπιδιώκοντας τὴν ἐξίσωσι τῶν ἀπολαυτῶν τους (συλλογικὲς συμβάσεις). Γιὰ τὴν «συνδικαλιστικὴ φιλοσοφία» ὁ ἐργαζόμενος, ποὺ εἶναι ἱκανός, φιλόπρονος, παραγωγικός, πρέπει νὰ ἀμείβεται τὸ ἴδιο μετὰ τὸν ἀνίκανο, τεμπέλη, ἀντιπαραγωγικὸ συνάδελφό του. Ἡ μόνη διάκρισι ποὺ ἀποδέχεται στηρίζεται καθαρῶς σὲ τυποκρατικὰ κριτήρια: ἔτη ἐργασίας, ὥράριο ἐργασίας, τίτλους σπουδῶν καὶ ἄλλα παρόμοια. Κοινωνικὴ ἔκφρασι τοῦ συνδικαλισμοῦ εἶναι στὴν πράξι ἡ ἀναξιοκρατία.

Στὴν πράξι ἐπίσης τὸ δόγμα τῆς ἰσότητος μεταφράζεται πολιτικὰ σὲ ἐξουσιαστικὸ πολιτικὸ καθεστῶς καὶ κοινωνικὰ σὲ λογοκρατικὸ οἰκονομισμό. Στὰ ἐξουσιαστικὰ καθεστῶτα τῆς πολιτικῆς ἰσοπεδώσεως (ὅπως π.χ. ὁ Κοινοβουλευτισμός) ἡ ἱεράρχηση τῆς ὁλότητος στηρίζεται στὴν ἔννοια τῆς πλειοψηφίας. Ὅλα τὰ ἄτομα ψηφίζουν καὶ ὅλες οἱ ψῆφοι ἔχουν τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀξία. Ἡ πολιτικὴ ἰσοδυναμία τῶν ἀτόμων εἶναι ἀπόλυτη. Ἡ ψῆφος τοῦ βλακὸς ἔχει τὴν ἴδια ἀξία μετὰ τὴν ψῆφο τοῦ εὐφυοῦς καὶ τοῦ σοφοῦ, ἡ ψῆφος τοῦ διεφθαρμένου ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὴν ψῆφο τοῦ ἔντιμου, ἡ ψῆφος τοῦ παράλογου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ψῆφο τοῦ λογικοῦ. Δύο βλάκες ἐξουδετερώνουν ἕναν εὐφυῆ ἢ σοφόν, δύο διεφθαρμένοι ὑποτάσσουν ἕναν ἔντιμο, δύο παράλογοι κυβερνοῦν ἕναν λογικό...

Ιούλιος 1982

45

Η ΑΠΟΧΑΛΙΝΩΣΗ της άνδραποδώδους μάζας και η γιγάντωση της ολοκληρωτικής εξουσίας –τυπικές αποκλίσεις και οί δύο από την έλευθερία– αποτελούν την πιο χειροπιαστή μορφή άρσεως της ελευθερωτικής διαδικασίας (που λειτουργούσα εξασφαλίζει την επιβίωση και προαγωγή της ανθρώπινης κοινότητας) και επενεργεί ως δηλητηριώδης ιός, που παραλύει την αυτοδυναμία και αυτοτέλεια του προσώπου. Αν χαθῇ τὸ πρόσωπο μέσα στον πολύ του ἀπρόσωπου και μαζικού, δὲν μένει πια τίποτε ἀπολύτως, γιὰ νὰ ἐπωμισθῇ τὴν εὐθύνη τῆς συνεχίσεως τῆς Ἱστορίας και τοῦ Πολιτισμοῦ.

Μάιος 1985

46

ΑΥΤΗ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ της παρακμῆς καταπολεμεί μ' ὅλα τὰ μέσα τὸ ἰδανικὸ τοῦ ἥρωα, τὸ κατασυκοφαντεῖ και τὸ γελοιοποιεῖ συνεχῶς. Τέχνη, θρησκεία, λογοτεχνία, πολιτικὴ προπαγάνδα δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σπιλῶνουν και νὰ μειῶνουν κάθε εὐγενῆ και φωτισμένη φύση, που χάρη στον δικό της τρόπο σκέπτεσθαι και πράττειν διαφέρει, ὑπερέχει τοῦ κατεστημένου μαζικοῦ τρόπου σκέπτεσθαι και ζῆν. Λὲς κι ἕνας «ὑποχθόνιος» φόβος καταλαμβάνει τὴν κοινωνία τῆς ἰσότητας μπροστὰ στον ἀληθινὸ ἥρωα, και ἐναντίον του συνενώνονται τὰ δύο συστατικὰ στοιχεῖα της –ἡ ἐξουσία και ἡ μᾶζα, ἀφοῦ τὰ δύο αὐτὰ συννοοῦνται και συννυπάρχουν ἀπαραίτητα, και πουθενὰ δὲν συναντᾶται ἐξουσία χωρὶς μᾶζα οὔτε μᾶζα χωρὶς ἐξουσία– σὲ μία συμμαχία, μὲ σκοπὸ

τὴν ἠθικὴ και βιολογικὴ ἐκμηδένισή του. Τὸ ἐξουσιαστικὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως τῆς Παρακμῆς ἀντιλαμβάνεται, ὅτι τὸ ὑγιές, τὸ φυσικὸ, τὸ ἀληθινὸ, τὸ ὑψηλόφρων, τὸ γνήσιο, τὸ ἀνυστερόβουλο, τὸ ἰδεαλιστικὸ, ὅ,τι τέλος πάντων ἐνσαρκώνεται στον ἥρωα, ἀποτελεῖ θανάσιμο κίνδυνο.

Σκιάδεις, ἀβέβαιες, μεσοβέζικες, ἀμφίβολες, μισοσκότεινες «προσωπικότητες»-φορεῖς μιᾶς δέσμης «ἀξιών» και δρᾶστες πράξεων που δὲν ἀφίστανται τῆς ἐξουσιαστικῆς σκοπιμότητας, που κάθε ἄλλο παρὰ διακρίνονται γιὰ τὴ φυσικότητά τους και τὴν ἀνωτερότητά τους, «γόητρα» που δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ φτειαχτὲς φιγουρατζήδικες κατασκευὲς τῆς κατεστημένης προπαγάνδας, προοριζόμενες νὰ ἐνταχθοῦν στὴν ὑπηρεσία τῆς ὁποιασδήποτε ἐπιδιώξεως, ἥρωες-θύματα μὲ πολὺ ἀμφίβολης ποιότητας και καθαρότητας ἔργο, που γίνονται ἐν ζῳῇ ἢ μετὰ θάνατον λάβαρα τῆς μαζοεξουσιαστικῆς τάξεως πραγμάτων ἀντικατοπτρίζουν πιστὰ κι αὐθεντικὰ τὴν ποιότητα τοῦ «πολιτισμοῦ» μας – που δὲν μπορεί παρὰ νὰ εἶναι ἀνάλογη τῆς ποιότητας τῶν ἰνδαλμάτων του.

Ἰούnius 1983

47

«ΥΒΡΙΣ» διττὴ ἡ ἰσοπέδωση, ὕβρις γιὰ τὸν ἄξιο και ἐκλεκτό, ἀλλὰ και ὕβρις γιὰ τὸν ἀνάξιο και ἀσθενῆ. Καὶ κοινωνία-ὕβριδιον αὐτὴ που ἀπαρτίζουν, κοινωνία ὅπου διασταυρῶνται βίαια τὰ ἄνισα και ἀνόμοια, γιὰ νὰ ἀναπαραχθῇ μὲ τὴν παρὰ φύσιν συνεύρεσή τους ὁ ἄγονος και στεῖρος σύγχρονος ἐξουσιαστικὸς σχηματισμός, τὸ πολιτικοκοινωνικὸ αὐτὸ πολτῶδες τερατογέννημα τοῦ καιροῦ μας.

Θεωρώ, ότι οι αρχιτέκτονες του Ιστορικού Υβριδισμού, που φαντάστηκαν ότι με την πολτοποίηση της μοναδικότητας του Προσώπου και την ισοπέδωση αξιών και άναξιών θα κυβερνοῦσαν και θα ἐκμεταλλεύονταν πιδ εὐκολα και βολικά την ἀνθρωπότητα –γιατί αὐτή την σκοτεινὴ ἐπιδίωξη κρύβει κατὰ βάθος τὸ παραμῦθι τῆς ισότητος–, κατάλαβαν ἢ ἔστω ὑποψιάζονται ὅτι μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς Ὑβρεως ποὺ διέπραξαν θὰ εἶναι πρῶτα οἱ ἴδιοι.

Μάιος 1986

48

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΦΑΝΤΑΣΘΟΥΜΕ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ λειτουργῇ ἓνας τηλεοπτικὸς σταθμὸς χωρὶς τηλεθεατὲς ἢ ἓνα ἔντυπο χωρὶς ἀναγνώστες; Φυσικά, ἂν συνέβαινε κάτι τέτοιο, ὁ σταθμὸς ἢ τὸ ἔντυπο θὰ ἔπαυαν νὰ ἀντιπροσωπεύουν ὅ,τι ἐννοοῦμε μὲ τοὺς ὄρους αὐτοῦς.

Δὲν ὑπάρχει ψεύτης, ἂν δὲν ὑπάρχει αὐτὸς ποὺ πιστεύει στὸ ψεῦδος. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι τὸ «θέμα», τὸ «περιεχόμενο» τοῦ ψευδοῦς εἶναι τὸ «σημεῖο ἐπαφῆς», ὅτι εἶναι κοινό, ὅτι εἶναι τὸ ἴδιο καὶ στοὺς δύο, ὅτι αὐτὸ τοὺς συνδέει, ὅτι αὐτὸ τοὺς ταυτίζει ἢ ὅτι αὐτὸ τοὺς «ἐκφράζει» καὶ τοὺς δύο. Εἶναι φανερό, ὅτι τὸ θεωρούμενο ὡς «θῦμα» τοῦ ψεύτη εὐθύνεται ἐξ ἴσου μὲ τὸν θεωρούμενο ὡς «δράστη» στὴν κυριαρχία τῆς ἀναλήθειας στὸν Κόσμο μας.

Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἀλήθεια, ἂν τὸ ἓνα μόνο ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ «συστήματος» τὴν γνωρίζη καὶ τὴ λέη. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὴ θέλουν καὶ νὰ μποροῦν νὰ τὴ βρῶσκει ἀμφότερα τὰ μέρη. Ἄν π.χ. μιὰ ἐξουσία ἀποφασίσῃ

νὰ λέη ἀλήθειες πρὸς μιὰ μᾶζα ποὺ δὲν τὶς κατανοεῖ, παύει αὐτόματα νὰ ὑπάρχη. Ἀκριβῶς, ὅπως ἀντίστοιχα –γιὰ τοὺς λαΐκιστὲς αὐτό–, ἂν ἡ μᾶζα μπορῇ νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀλήθεια, παύει νᾶναι ἐξουσιαζόμενη μᾶζα, παύει κι αὐτὴ νὰ ὑπάρχη. Παραμένει καὶ θὰ παραμένη τέτοια, γιατί «τῶχει μέσα της» νᾶναι τέτοια. Ἡ μᾶζα γεννᾷ τὴν ἐξουσία, ὅπως ἀκριβῶς ἡ ἐξουσία γεννᾷ τὴ μᾶζα. Κανένα ἀπὸ τὰ δύο μέρη δὲν εἶναι λιγώτερο ἢ περισσότερο ὑπεύθυνο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Εἶναι ἀπλῶς ἐξ ἴσου ὑπεύθυνα, ὡς ἀπαραίτητα συστατικὰ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ συστήματος.

Απρίλιος 1984

49

ΣΗΜΕΡΑ Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ λέγεται «κοινωνικὴ πολιτική». Ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ προέκυψε ὡς ἐκδήλωση τῆς πολιτικῆς ιδεολογίας τῆς ἀκτημοσύνης (ἢ τῆς «κοινοκτημοσύνης», ὅπως ψευδεπίγραφα ὀνομάζεται). Ἡ ιδεολογία αὐτὴ καταστρέφει τὴν ὑπάρχουσα ιδιοκτησία καὶ τὶς ὀργανωμένες οἰκονομικὲς ἐπιδόσεις γενικὰ ἢ ἀποτρέπει τὴν ἀπόκτηση ἢ ὀργάνωση νέων, καὶ στὴ συνέχεια σπεύδει εἰς βοήθειαν τῶν θυμάτων της. Μισθοί, συντάξεις, ἐπιδόματα, βοηθήματα, ἐπιδοτήσεις, ἀσφαλίσεις, στέγη, δάνεια κ.λπ. εἶναι οἱ σύγχρονοι μορφὲς ἀσκήσεως τῆς φιλανθρωπίας ἀπὸ ἐκείνους ἀκριβῶς ποὺ δημιουργοῦν τὴν ἀνάγκη ἀσκήσεώς της. Ἡ ιδεολογία τῆς ἀκτημοσύνης, εἴτε στὴν ἀνοιχτὴ καὶ ὠμὴ μορφὴ της (κομμουνιστικὴ) εἴτε στὴν συγκαλυμμένη καὶ δόλια ἐκδήλωσή της (σοσιαλιστικὴ), δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἓνας κινητῆρας ποὺ κατευθύνεται πάνω σὲ δύο τροχιές: τὴν οἰκονομικὴ ἐξαθλίωση τῶν ἀτόμων καὶ τὴν παράλληλη

«σωτηρία», την διάσωσή τους από την άθλιότητα. Θύτης και σωτήρ είναι έννοιες ταυτόσημες ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Διερωτᾶται κανείς, ἂν ἡ σχιζοφρενική αὐτὴ διπλὴ δραστηριότητα εἶναι ἐκδήλωση τῆς ἀνθρώπινης τρέλλας ἀπλῶς ἢ ὑποκρύπτει κάτι βαθύτερο. Πρέπει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ παρατηρήσουμε, ὅτι παρὰ τὴν ἐπιφανειακὴ ἀντίθεση τῶν δύο ἄξιμουθίων τῆς ἀκτημονικῆς ιδεολογίας ὑπάρχει στὸ βάθος ἐνότητα: Εὐεργετῶντας αὐτὸν ποὺ καθιστῶ ἐνδεὴ τῆς εὐεργεσίας μου, τὸν ὑποτάσσω μὲ δύο τρόπους: μὲ τὴν ἀνάγκη (τὴ μέγιστη αὐτὴ μέθοδο ὑποδουλώσεως, ἀπ' ὅσες ἔχουν ἀνακαλυφθῆ ἕως τώρα, ἀφοῦ σ' αὐτὴν «καὶ θεοὶ πείθονται») καὶ μὲ τὴν εὐγνωμοσύνη. Ἡ μέθοδος τοῦ θηριοδαστη (μαστίγιο καὶ ζάχαρη) εἶναι σὲ τελευταία ἀνάλυση ὅ,τι ὀνομάζουμε «κοινωνικὸ κράτος». Στὰ μάτια τῶν ἐξελιγμένων σύγχρονων μορφῶν ἐξουσίας τὰ ἔθνη δὲν εἶναι παρὰ θηρία, ποὺ πρέπει νὰ σπάσῃ τὸ ἠθικὸ τους μὲ τὴν ἐνδεῖα καὶ νὰ συρθοῦν ἰκέτες στὰ πόδια της, γιὰ νὰ λάβουν τὸ μισθὸ τῆς ὑποτέλειάς τους. Ἔτσι ἐν τέλει ἡ ἀδίστακτη καὶ σατανικὴ αὐτὴ μορφὴ ἐξουσίας μπορεῖ νὰ φορῇ ἄνετα καὶ τὸ καπέλο τοῦ «ἀνθρωπισμοῦ», τῆς ἀνθρωπιστικῆς ιδεολογίας. Καὶ ἔτσι ἡ «ἰσότης», ἡ ἀναγκαία αὐτὴ ιδεολογικὴ ἀφετηρία τῶν «ἀνθρωπιστῶν» τοῦ τύπου ποὺ περιγράφουμε, μπορεῖ νὰ πάρῃ τὴ θέση τῆς ἀπολύτως ἀσυμβίβαστης καὶ ἀπολύτως ἀντίθετης πρὸς αὐτὴν ιδέας τῆς δικαιοσύνης.

Ἔχουμε νὰ κάνουμε λοιπὸν μὲ πολιτικὴ τρέλλα ἢ μὲ πολιτικὴ σοφία; Ἀλλὰ σήμερα, τὴν ἐποχὴ τῆς γενικῆς διαταραχῆς τοῦ ἀνθρώπινου ἐγκεφάλου, τῆς τρικυμίας αὐτῆς τῶν κρανίων, πῶς νὰ διακριθοῦν τὰ ὄρια μεταξὺ τρέλλας καὶ σοφίας; Τί ἄλλο εἶναι αὐτὸ ποὺ οἱ σύγχρονοι στοχαστὲς

ὀνομάζουν «ἐξουσιαστικὴ παράνοια» παρὰ ἓνας τερατώδης τραγέλαφος σκοποθετικῆς ιδιοφυΐας καὶ οὐσιαστικοῦ παραλογισμοῦ – τραγέλαφος, ποὺ θέτει τὴ σφραγίδα του σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς σύγχρονης ὁμαδικῆς καὶ ἀτομικῆς σκέψεως καὶ ζωῆς, μικρὸ μόνο μέρος τῆς ὁποίας εἶναι ἡ «φιλανθρωπικὴ» ιδεολογία καὶ ἡ «φιλανθρωπικὴ» πολιτική;

Μάιος 1987

Στρατός

50

ΑΣ ΔΟΥΜΕ, τί ἀποδίδει ἐν πολέμῳ μέσα στὶς σημερινὲς συνθήκες τὸ ἰσχύον καθεστῶς στὴν ἄμυνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἄς ξεκινήσουμε μὲ τὴν ἀνάλυση τοῦ χρονικὰ τελευταίου πολεμικοῦ ἐπεισοδίου τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δηλαδὴ τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς στὴν Κύπρο τὸ καλοκαίρι τοῦ Ἑβδομήντα Τέσσερα.

Τὸ Ἑβδομήντα Τέσσερα –ὅπως καὶ σήμερα– ἡ στρατιωτικὴ εὐθύνη τῆς ἄμυνας τῶν δύο ἑλληνικῶν κρατῶν, τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ἀνῆκε στὶς ἑλλαδικὲς Ἑνοπλές Δυνάμεις καὶ στὴν κυπριακὴ Ἑθνοφρουρά, ὁ στρατιωτικὸς ἔλεγχος τῶν ὁποίων βρισκόταν καθ' ὅλοκληρίαν στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνοκυπρίων ἐπαγγελματιῶν ἀξιωματικῶν, πλαισιωμένων ἀπὸ τοὺς ἐφέδρους ὡς ἐκτελεστικὰ ὄργανα. Ὁ ὑπόλοιπος Ἑλληνισμὸς ἦταν ἀπὸ ἄποψη ἐθνικῆς ἄμυνας τυπικὰ ἀνεύθυνος.

Ἴδου χονδρικὰ πῶς λειτούργησε ἡ ἐλληνικὴ ἄμυνα κατὰ τὴν διάρκειά αὐτοῦ τοῦ ἐθνικοῦ ἀκρωτηριασμοῦ:

Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Κύπρου, δηλαδή ἓνας πληθυσμὸς ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες Ἑλληνες – ἄρα ἱκανὸς νὰ ἐνεργοποιήσῃ γύρω στὶς ὀγδόντα χιλιάδες μαχητές–, δέχεται στρατιωτικὴ ἐπίθεση ξένου ἔθνους, καὶ ὄντας ἄοπλος καὶ ἐστερημένος κάθε ἀμυντικῆς εὐθύνης μένει αὐτόπτης μάρτυρας ἀπέναντι στὴν εἰσβολή, «ἡττᾶται», ὑποδουλώνεται, χάνει τὶς ἐστίες του καὶ καταντᾷ κατὰ μεγάλο ποσοστὸ «σκηνίτης», χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπισθῇ ἔνοπλα τὸν ἑαυτό του, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴ δυνατότητα νὰ ρίξῃ ἔστω μιὰ ντουφεκιὰ ἐναντίον τοῦ εἰσβολέα, ποὺ τὸν σκοτώνει, τὸν ἀτιμᾶζει καὶ τὸν ἐξοντώνει ἡθικὰ καὶ ὕλικά.

Ἡ ἐπαγγελματικὴ ἡγεσία τῆς Ἐθνοφρουρᾶς, συντασσόμενη πρὸς τὶς διαταγὲς τῆς καστικῆς ἐξουσίας, διατάσσει ὠρισμένες κινήσεις μονάδων – ἐντελῶς ἀσκοπες–, ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα ἐπαγγελματικὰ στελέχη τῆς ὑποτάσσονται στὴν ἡγεσία τους, ὅπως καὶ οἱ ὑπὸ τὸν ἔλεγχό τους ἔφεδροι ἐν ὑπηρεσίᾳ (δέκα χιλιάδες ἄνδρες περίπου).

Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς ἐλλαδικῆς Ἑλλάδας, δηλαδή ἐννιάμισυ ἑκατομμύρια Ἑλληνες, ποὺ μποροῦν νὰ ρίξουν στὴν μάχη κατὰ τοῦ ἐπιτιθέμενου ἐθνικοῦ ἐχθροῦ τοῦλάχιστον ἐνάμισυ ἑκατομμύριο μαχητές, ὄντας ἐστερημένος κάθε εὐθύνης στὴν ἄμυνα, παρακολουθεῖ ἄπραγος ἀπὸ τὶς ἐφῆ μερίδες καὶ τὰ μέσα ἐνημερώσεως – ὅπως ἀκριβῶς δηλαδὴ παρακολουθοῦν τὴν ἐθνικὴ μας τραγωδία καὶ τὰ ὑπόλοιπα, ἄσχετα πρὸς τὰ συμβαίνοντα, ἔθνη τῆς Γῆς–, χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυνατότητα νὰ ἀντιδράσῃ.

Ἡ ὑπεύθυνη γιὰ τὴν ἄμυνα ἐπαγγελματικὴ ἡγεσία των

ἐλλαδικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων διατάσσει μιὰ ἐπιστράτευση, στὴν ὁποία δὲν δίνει καμμιά συνέχεια οὔτε σκοπὸ, ἐνῶ ἓνας ἐπαγγελματίας ναύαρχος ἀπαγορεύει στὰ κυβερνώμενα ἀπὸ ἐπαγγελματίες ἐλληνικὰ ὑποβρύχια, ποὺ εἶχαν στὸ στόχαστρο τῶν τορπιλλοβλητικῶν σωλήνων τους τὰ τουρκικὰ πολεμικά, νὰ πυροδοτήσουν τὶς τορπίλλες τους· καὶ ἓνας ἄλλος ἐπαγγελματίας, πτέραρχος αὐτός, ἀπαγορεύει τὴν ἐπανδρωμένη μὲ ἐπαγγελματίες μοῖρα τῶν ἐλληνικῶν βομβαρδιστικῶν, ποὺ στάθμευε στὴν Κρήτη, νὰ ἐξορμήσῃ καὶ νὰ πλῆξῃ τὶς ἀποβιβαζόμενες τουρκικὲς δυνάμεις, ἐπικαλούμενος ἀργότερα τὸ πρόστιχο ἐπιχείρημα, ὅτι τὰ ἀεροσκάφη λόγω καυσίμων θὰ ἔμεναν λίγο χρόνον στὸν κυπριακὸ ἐναέριο χῶρον. Τὰ ὑπόλοιπα ἐπαγγελματικὰ στελέχη συντάσσονται πρὸς τὴν ἡγεσία τους, δηλαδὴ δὲν πράττουν ἀπολύτως τίποτε κατὰ τοῦ ἐπιτιθέμενου ἐχθροῦ, ὅπως καὶ οἱ ὑπὸ τὸν ἔλεγχό τους ἔφεδροι.

Ἐκτοτε, ἕως σήμερα, τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀξιοπόλεμων Ἑλλήνων – Κυπρίων καὶ Ἑλλαδιτῶν– δὲν προβάλλουν καμμιά ἔνοπλη ἀντίσταση: θεωρητικὰ εἶναι ἡττημένοι, ταπεινωμένοι χωρὶς ἀγῶνα καὶ ἔχουν χάσει τὸ σαράντα τοῖς ἑκατὸ τῆς Κύπρου, χωρὶς καὶ πάλι νὰ μποροῦν νὰ πολεμήσουν, γιὰ νὰ τὸ ἀνακτήσουν.

Ἄς καταγράψουμε τὰ ἀναγκαῖα συμπεράσματα, ποὺ λογικὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτό, ποὺ εἶναι, ὅπως τὸ ἔχουν χαρακτηρίσει ἄλλοι, τὸ καταπληκτικώτερο τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, δεδομένου ὅτι δὲν ἔχουμε ἄλλη περίπτωσις ἀπόλεμης κατακτῆσεως ἐλληνικῶν ἐδαφῶν ἀπὸ ξένους (μὲ ἐξαίρεση τὸ ἐπεισόδιο τῆς ἐκούσιας παραδόσεως ἀπὸ τὸ διεθνιστικὸ Κατεστημένο μας τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονί-

ας και ταυτόχρονης εκούσιας παραδόσεως του εκεί έδρευοντος έλληνικού Σώματος Στρατού στους Γερμανοβουλγάρους τὸ 1917).

Πρώτο συμπέρασμα: Καθὼς ὁ Ἑλληνισμὸς δέχεται ἐπίθεση καὶ χάνει ἐδάφη ἀνήκοντα σ' αὐτόν, τὸ σύνολο τῶν ἐθνικῶν ἀμυντικῶν δυνάμεών του μένει ἀναξιοποίητο καὶ ἐκτὸς ἀγῶνος.

Δεύτερο συμπέρασμα: Τὰ ἐπαγγελματικὰ στελέχη τῶν Ἑνόπλων Δυνάμεων, καθὼς εἶναι ὑποτεταγμένα στὴν διοικοῦσα κᾶστα, παρακολουθοῦν ἀδρανῆ τὴν ἐπίθεση, χωρὶς νὰ πράττουν τίποτε ἀπολύτως γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἄμυνα.

Τρίτο συμπέρασμα: Ἡ ἐπαγγελματικὴ ἡγεσία τῶν Ἑνόπλων Δυνάμεων, δέσμια καὶ ὑποχείριο τοῦ καστικού (μὴ ἐθνικοῦ) Κράτους, τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ ὀργανικὸ τμῆμα, ἀποδεικνύεται ἀπολύτως ἐχθρικὴ –ὄχι μόνο ὡς πρὸς τὴν πράξη, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν σκέψη της– πρὸς τὴν ἰδέα Ἑλληνικὸ Ἔθνος, ἀπαγορεύει τὴν ὑπηρεσία τῆς ἐθνικῆς ἄμυνας καὶ ταυτόχρονα ὑπηρετεῖ ἡ ἴδια, ἐκμεταλλευόμενη τὴν «εὐκαιρία», τὰ συμφέροντα τοῦ κονφὸρμ τῆς ἐξουσίας (ἐπαναφορὰ στὴν ἐνέργεια καὶ ἀνάληψη τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς πατροπαράδοτους ἐκπροσώπους τῆς πολιτικῆς κᾶστας).

Τέταρτο συμπέρασμα: Ἡ καστικὴ (μὴ ἐθνικὴ) «Πολιτεία», συνειδητὸ ὄργανο τοῦ Διεθνισμοῦ, πλῆττει σκόπιμα ἐν ὥρᾳ ξένης ἐπιθέσεως τὰ συμφέροντα τοῦ Ἑλληνισμοῦ (ἄμυνα καὶ διατήρηση τῶν ἀπειλουμένων ἐδαφῶν), ὑπηρετεῖ ἔμπρακτα (μὲ τὴν ἀδρανοποίηση τῶν ἐλληνικῶν δυνάμεων) τὸν σκοπὸ τῆς Διεθνοῦς Ἐξουσίας (νέος χάρτης στὴν Ἀνατολικὴ Μεσόγειο) καὶ συνεργεῖ ταυτόχρονα στὴν κατο-

χύρωση τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων τοῦ ἀντιπάλου ἔθνους (τοῦ τουρκικοῦ).

Πέμπτο συμπέρασμα: Τὸ ἐπιτιθέμενο ἀντίπαλο ἔθνος καταλαμβάνει (καὶ διατηρεῖ ἕως σήμερα) τὸν ἀντικειμενικὸ του σκοπὸ ἀνενόχλητο καὶ μὲ πολεμικὲς δυνάμεις ὑποπλλαπλάσιες τῶν ὅσων θὰ ἀπαιτοῦντο, ἂν ἡ ἄμυνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν εἶχε καστικὴ, ἀλλὰ πανεθνικὴ ἀφετηρία. (Θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι ἀνεξαρτήτως τῆς ἐλλαδικῆς ἀντιδράσεως, ἂν ἡ ἄμυνα τῆς Κύπρου στηριζόταν στὴν ἀρχὴ τῶν πολιτῶν-μαχητῶν, ἡ ἀπόβαση καὶ ἡ προέλαση στὴν Κύπρο θὰ ἦταν στρατιωτικῶς ἀδύνατη, ἀκόμα κι ἂν ἡ Τουρκία διέθετε ἑξαπλάσιες ἕως ἐπταπλάσιες ἀποβατικὲς δυνάμεις ὑποστηρίξεως σὲ σύγκριση πρὸς αὐτές, ποὺ χρησιμοποίησε τὸ Ἑβδομηντατέσσερα – μ' ἄλλα λόγια ἡ Τουρκία σὰν στρατιωτικὴ δύναμη θὰ ἦταν ἀνίσχυρη, ἔστω κι ἂν ἐξαντλοῦσε ὅλες τὶς πολεμικὲς τῆς δυνατότητες, γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τῆς ἀποβάσεως καὶ καταλήψεως τῆς Κύπρου).

Τελικὸ συμπέρασμα: Κατὰ τὴν ἐνοπλὴ ἐπίθεση ποὺ δέχθηκε τὸ Ἑβδομηντατέσσερα ὁ Ἑλληνισμὸς α) ἡ κυβερνώσα κᾶστα ἀπέτρεψε τὴν ἄμυνα, β) τὰ ἐπαγγελματικὰ στελέχη συνταχθέντα πρὸς τὴν κυβερνώσα κᾶστα ἀδράνησαν καὶ γ) τὸ σύνολο τοῦ ἐθνικοῦ δυναμικοῦ ἀποκλείσθηκε ἀπὸ τὸν ἀγῶνα.

Αὕτῃ ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια ἀποτελεῖ τὴν πειστικώτερη καὶ τραγικώτερη ἀπόδειξη, ὅτι κάτω ἀπὸ τὶς συνθήκες τῆς σημερινῆς ἐθνικῆς μας πραγματικότητος τὸ ἰσχύον ἀμυντικὸ καθεστὼς ὄχι μόνο δὲν ἐξυπηρετεῖ καὶ δὲν προάγει τὴν ἐλληνικὴ ἄμυνα, ἀλλὰ ἀντίθετα τὴν καθιστᾷ ἀδύνατη. Μὲ

μιὰ καστική ἐξουσία, πὺ εἶναι ἔρμαιο τοῦ Διεθνισμοῦ, μιὰ στρατιωτική ἡγετική κᾶστα, πὺ εἶναι ὑπόδουλη στὸ Κατεστημένο, μὲ ἕναν κεντρικὸ σκελετὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων ἀποτελούμενο ἀπὸ ἐπαγγελματίες ἀξιωματικούς, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιβίωση ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κᾶστα καὶ τέλος μὲ τὸ ὑπόλοιπο ἔθνος ἀμυντικὰ ἀνεύθυνο, ἀνενεργὸ καὶ ἀναξιοποίητο, ὃ Ἑλληνισμὸς εἶναι αὐτὴ τὴν στιγμή στρατιωτικὰ ἐκμηδενισμένος, ἀνίκανος νὰ προτάξῃ οἰαδῆποτε σοβαρὴ ἀντίσταση ἀπέναντι στὸν οἰοδῆποτε ἐθνικὸ ἐχθρό, ἐκτὸς ἂν συμπέσῃ ὃ ἐθνικὸς ἐχθρὸς νὰ εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἐχθρὸς τοῦ Διεθνισμοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὠμὴ ὅσο καὶ πικρὴ ἀλήθεια, καὶ ὅσοι δὲν τὴν ἀντιλαμβάνονται, βρῖσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν «ἐθνική» πραγματικότητα, πὺ ἰσχύει στὴν σημερινὴ Ἑλλάδα¹.

Λοῖνα 1981

Πολιτικὴ

51

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΘΝΟΣ ἔχει σὰν «καταστατικό» θεμέλιό του τὸ λαμπρότερο καὶ μεγαλοπρεπέστερο παρελθόν, σὲ σύγκριση μὲ ὅλα τὰ ἄλλα Ἔθνη τῆς Γῆς. Ἡ ἐλληνικὴ παράδοση, ἡ ἐλληνικὴ καὶ ὃ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς δὲν εἶναι

1. Πανεθνικὴ ἄμυνα στοὺς σύγχρονους πολέμους ἀντέταξαν οἱ Βιετναμέζοι, πὺ συνέτριψαν τὸν ἐπαγγελματικὸ στρατὸ τῶν ΗΠΑ καὶ οἱ Ἀφγανοί, πὺ συνέτριψαν τὸν κρατικὸ στρατὸ τῆς ΕΣΣΔ ἀρχικὰ καὶ τῶν ΗΠΑ σήμερα.

μόνον ἡ πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ ἐγγύηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ [μπορεῖ πολιτικὰ νὰ ἀποτελέσῃ] καὶ τὸν μόνιμο διαρκὴ πρακτικὸ κανόνα τῆς ἐθνικῆς του ζωῆς γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. Οἱ φορεῖς τῆς παραδόσεως αὐτῆς εἶναι σὰν μέλη τοῦ συνόλου πολιτικὰ καὶ ἰδεολογικὰ αὐτεξούσιοι, δὲν ἔχουν ἀνάγκη τῆς γραπτῆς ἔννομης συνταγματικῆς θελήσεως τῆς ἐξουσίας, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ζωὴ, τὴ λειτουργία καὶ τὴν ἐπιβίωση τοῦ ἐθνικοῦ τους συνόλου. Ἡ ἱστορικὴ ἀπόδειξη τῆς ἀλήθειας αὐτῆς εἶναι τὸ γεγονὸς, ὅτι ὃ Ἑλληνισμὸς «λειτουργεῖ» σὰν σύνολο ὅχι μόνον στὶς περιόδους ἰσχύος ἐνὸς οἰουδῆποτε Καταστατικοῦ Χάρτη, ἐξ ὧν ἔχουν ἐφαρμοσθῇ ἕως τώρα στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ σὲ περιόδους πὺ δὲν διέθετε κᾶν δικό του Ἐθνικὸ κράτος (Ρωμαιοκρατία, Τουρκοκρατία). Θὰ λέγαμε μάλιστα, ὅτι ἴσα-ἴσα ὃ Ἑλληνισμὸς λειτουργεῖ σὰν σύνολο πολὺ καλύτε-ρα χωρὶς δικό του κράτος παρὰ μὲ κράτος (σὰν τὸ αἰσχρὸ Νεοελληνικὸ).

Αὐτὸ τὸ ἔθνος, πὺ ὅχι ἀπλῶς ἐφάρμοσε, ἀλλὰ ἀνακάλυψε τὰ πολιτικὰ συστήματα πὺ δημιούργησε ἕως τώρα ἡ πολιτικὴ σκέψη τοῦ ἀνθρώπου, ποτὲ δὲν διανοήθηκε νὰ ὑποτάξῃ τὴν δημόσια ζωὴ του στὶς ἐπιταγὲς ἐνὸς γραπτοῦ καταστατικοῦ κειμένου - προϊόντος τῆς ἔννομης θελήσεως μιᾶς οἰασδῆποτε ἐξουσίας. Ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκὴ Πολιτεία ἕως τὶς ἄλλες πόλεις-κράτη ἡ συμπολιτεῖες τῆς Κλασικῆς Ἑλλάδας καὶ ἀπὸ τὸ Μακεδονικὸ Βασίλειο τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἕως τὸ πολιτικοδιοικητικὸ πρότυπο τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος ἐπὶ Τουρκοκρατίας οἱ Ἕλληνες ἔζησαν καὶ ἔδρασαν σὰν πολιτικὰ σύνολα μὲ βάση τὶς ἀρχὲς καὶ ἰδέες, πὺ παρήγαν καὶ δημιουργοῦσαν, χωρὶς ποτὲ νὰ

τις «παγώνουν» μέσα στο κείμενο ενός Συντάγματος².

Ο έντελως ξένος πρὸς τὴν ἑλληνικὴ πολιτικὴ παράδοση θεσμὸς τοῦ Συντάγματος εἰσήχθη στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ Κατεστημένο, ποὺ σχηματίσθηκε ἀπὸ διάφορα ξενοκρατικά στοιχεῖα, ποὺ κατέφθασαν στὸν ἑλληνικὸ χῶρο ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκρηξη τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Πρόκειται γιὰ καθαρὴ ἀπομίμηση θεσμοῦ ποὺ ἴσχυε σὲ διάφορα κράτη τῆς Εὐρώπης, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει μὲ τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν θεσμῶν τοῦ Νεοελληνικοῦ κράτους ἕως σήμε-
ρα. Ἄλλωστε ὅλα σχεδὸν τὰ Συντάγματα, ποὺ καταρτίσθηκαν ἕως σήμερα στὴν Ἑλλάδα, ἀποτελοῦν ἀπλὲς παραλλαγές ἢ καὶ πιστὲς ἐνίστε μεταφράσεις ξένων Συνταγμάτων. Οἱ γνήσιοι φορεῖς τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως ὅχι μόνο δὲν κατάλαβαν ποτε τὴν ἀνάγκη τοῦ Συντάγματος, ἀλλὰ ἔλαβαν καὶ ἔχθρική θέση ἐναντίον του.

Ἀθήνα 1981

2 Ὁ Κολοκοτρώνης γράφει: «ἄκουεν ὁ κόσμος τὸ Σύνταγμα καὶ δὲν ἤξε-
ραν ὅτι εἶναι σύντριμμα». («Διήγησις συμβάντων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς»,
ἐκδ. Πάπυρος Πρῆξς, σ. 188.) Ὁ Μακρυγιάννης, ποὺ παρασύρθηκε ἀπὸ
τοὺς Α. Μαυροκορδάτο, Ι. Κωλέττη καὶ Α. Μεταξά καὶ πρωτοστάτησε
στὴν ἐπανάσταση τῆς 3ης Σεπτεμβρίου μὲ αἶτημα τὴν χορήγηση Συντάγ-
ματος, ὅταν κατάλαβε ὅτι τὸ περιπόθητο Σύνταγμα δὲν ἦταν ἡ πανά-
κεια τῶν ἐθνικῶν δεινῶν ἀλλὰ ἀντίθετα ἡ ἀπαρχὴ νέας κακοδομιονί-
ας, ἔγραψε τὰ ἑξῆς: «Βγαίνουν οἱ ἄλλοι πάλι: “νόμους συνταματικούς
πρέπει ν᾿ἄχωμεν νὰ πᾶμε μπρός.” Φθάνει πλέον ὁ δόλος καὶ ἡ ἀπάτη!
Καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι μᾶς καταντήσατε μ’ αὐτὰ σὰν τὴν καλαμίδα στὸν κάμ-
πο. Χορτάσαμε πλέον λευτερίᾳ συνταματικὴ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καὶ
Γάλλους (...). Ἀπ’ αὐτὰ ὅλα ἡ πατρίδα κλονίζεται, ἀπὸ τὴς ὁδηγίες τὴς
πατρικῆς τῶν πρέσβων καὶ τῶν δικῶν μας ξενολατρῶν.» («Ἀπομνημο-
νεύματα», ἐκδ. Ι. Βλαχογιάννη, σ. 356-357.) Παρόμοιες θέσεις ἐξέφρασαν
καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἡγέτες τοῦ ἐπαναστατημένου ἔθνους (Καραϊσκάκης,
Ἀνδρoῦτσος κ.λπ.).

52

ΙΣΤΟΡΙΚΑ Ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ ἐμφανίζεται στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη σὰν πολιτικὸ προϊόν τῶν «ἀστικῶν» ἐπα-
ναστάσεων στὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Γαλλία καὶ ὁλοκληρώνε-
ται σὰν σύστημα ἀναπτύσσοντας θεσμοὺς καὶ τύπους
ποὺ ἴσχυαν ἤδη στὰ φεουδαρχικὰ μεσαιωνικὰ καθεστῶτα
(Παρλαμέντα). Ὅταν οἱ δύο αὐτὲς χῶρες ἔγιναν παγκόσμιες
ἰμπεριαλιστικὲς δυνάμεις, «ἐξήγαγαν» τὸν Παρλαμενταρι-
σμὸ μέσῳ τῶν τοπικῶν ὁργάνων τους στὶς χῶρες ποὺ ἤλεγ-
χαν, μετὰξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἄθλιο Νεοελληνικὸ κράτος,
ποὺ συγκροτήθηκε κάτω ἀπὸ καθεστῶς Προστασίας μετὰ
τὴν Ἐπανάσταση τοῦ Εἰκοσιένα.

Κύρια ἰδεολογικὴ βάση τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ εἶναι ἡ
ἀρχὴ τῆς *ισότητος* (égalité). Οἱ πολῖτες τοῦ κοινοβουλευτι-
κοῦ καθεστώτος ἔχουν ψῆφο τῆς ἴδιας ἀξίας. Ἡ ψήφος τοῦ
βλακὸς ἔχει τὸ ἴδιο βάρος μὲ τὴν ψήφο τοῦ σοφοῦ, ἡ ψήφος
τοῦ ἀπατεῶνα μετρᾷ τὸ ἴδιο μὲ τὴν ψήφο τοῦ ἔντιμου, ἡ
ψήφος τοῦ προδότη ἢ τοῦ διεφθαρμένου δὲν ἔχει καμμιά
διαφορὰ ἀπὸ τὴν ψήφο τοῦ ἀγνοῦ ἀνθρώπου κ.ο.κ. Στὸν
Κοινοβουλευτισμὸ ἡ ἔννοια τῆς ποιότητος εἶναι ἀπαρά-
δεκτη καὶ «ἀντιδημοκρατικὴ», οἱ ἄνθρωποι ἰσοπεδώνον-
ται ἀπὸ κάποιον δογματικὸ ὁδοστρωτήρα, κυριαρχεῖ ἡ
ἔννοια τῆς ποσότητος, τοῦ ἀριθμοῦ, τῆς πλειοψηφίας. Οἱ
ἐκλεγόμενοι, ἀντιπρόσωποι ἢ κόμματα, στὴν πραγματικό-
τητα δὲν ἀντιπροσωπεύουν τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἓναν ἀριθμό,
ἓνα ἄθροισμα ψήφων ποιοτικὰ καὶ ἠθικὰ ἄχρωτων, οὐδέτε-
ρων, ἀδιάφορων. Αὐτὰ τὰ «ἄθροίσματα-βουλευτές» ἢ τὰ
«ἄθροίσματα-κόμματα» δὲν ἔχουν ἐπίσης ποιοτικὴ ἢ ἠθι-
κὴ διαβάθμιση, εἶναι ἰσοπεδωμένα σὰν τὶς ψήφους, ποὺ τὰ

ανέδειξαν. Δεν χαρακτηρίζονται από τίποτε, έξω από την ικανότητα να συγκεντρώνουν μεγαλύτερο αριθμό ψήφων από τον αριθμό ψήφων που παίρνουν οί μη εκλεγόμενοι, και δεν χρειάζεται καμμία αποδεδειγμένη προσφορά, αξία ή άλλο γνώρισμα, που να τους καθιστά αξίους να κυβερνοῦν εκείνους που τους εκλέγουν. Πρακτικά ή απόρριψη της αρχής της ποιότητας οδηγεί στην εκλογή και παρουσία στο Παρλαμέντο και στην εξουσία ατόμων, που συνήθως δεν έχουν προσφέρει τίποτε στο Έθνος τους σὲ κανέναν τομέα – παραιοιτικών δημοκόπων ψηφοσυλλεκτών, τῶν λεγομένων «ἐπαγγελματιῶν πολιτικῶν».

Ἡ δεύτερη ιδεολογική ἀρχή τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ εἶναι ἡ *ἀντιπροσωπευτικότητα*, ἡ ὑποτιθέμενη δηλαδή ἐκφραση τῆς πολιτικῆς θελήσεως τοῦ πολίτη-ψηφοφόρου ὄχι ἄμεσα, ἀλλὰ μέσω ἑνὸς ἄλλου προσώπου ἢ ομάδας, τοῦ βουλευτῆ ἢ τοῦ κόμματος. Οἱ ὑποτιθέμενοι ἐντολοδόχοι λαμβάνουν πολιτική πληρεξουσιότητα ἀπὸ τὸν πολίτη, πὺν τοὺς ψηφίζει, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση θεμάτων ἐκκρεμούντων ἢ μελλόντων νὰ ἀνακύψουν καὶ γιὰ χρονικὸ διάστημα ἐτῶν, ἀπλῶς διότι ὁ πολίτης ψηφίζει δῆθεν τὸ πρόγραμμα τους καὶ ὄχι τοὺς ἴδιους – πρόγραμμα πὺν εἶναι ἀδύνατον νὰ προβλέπη καὶ νὰ καλύπτῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ θέματα, γιὰ τὰ ὁποῖα «ἔχει πληρεξουσιότητα» νὰ ἀποφασίσῃ ὁ εκλεγόμενος γιὰ λογαριασμὸ τοῦ εκλέγοντος. Καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι, τοὺς ὁποῖους «εκλέγει» ὁ πολίτης, εἶναι ἤδη εκλεγμένοι ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ τὸ Κατεστημένο, ἀπλῶς ὁ ψηφοφόρος καλεῖται νὰ ἐγκρίνῃ ἐκείνους, πὺν ἔχουν ἤδη ἐγκριθῇ καὶ μπῆ στοὺς συνδυασμούς. Πρακτικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀρχῆς

τῆς ἀντιπροσωπευτικότητος εἶναι ἡ ἀσυδοσία καὶ ἡ ἀποδέσμευση τῶν ἀντιπροσώπων ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσωπευόμενους, ἡ ἀδυναμία ἀσκήσεως τῆς Ἀρχῆς ἐκ μέρους τοῦ δήμου, μ' ἄλλα λόγια ἡ κατάργηση τῆς ἴδιας τῆς οὐσίας τῆς Δημοκρατίας.

Ἡ τρίτη καὶ πὺν χαρακτηριστικὴ ἀρχὴ τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ εἶναι ὁ «*πλουραλισμός*», ἡ ὑπαρξὴ δηλαδὴ περισσοτέρων τοῦ ἑνὸς κομμάτων μέσα στὰ πλαίσια τοῦ καθεστώτος. Διάφοροι ἀπολογητὲς τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ, στρατευμένοι στὴν κοινοβουλευτικὴ σκοπιμότητα, βρίσκουν στὸν «πλουραλισμό» τὴν ἀσφαλέστερη ἐγγύηση τῆς Δημοκρατίας, διότι τάχα τὸ ἓνα κόμμα ἐξουδετερώνει τὸ ἄλλο καὶ ἔτσι τὸ κοινοβουλευτικὸ σύστημα λειτουργεῖ ὡς ἓνα «σύστημα ἀντιβάρων», ἐξασφαλίζοντας τὴν ἰσορροπία του. Ἀλλὰ ἡ «ἰσορροπία» ἑνὸς συγκεκριμένου συστήματος δὲν ἐνδιαφέρει παρὰ μόνον ἐκείνους πὺν τὸ ἀποτελοῦν καὶ ὄχι τὸν δῆμο, καὶ ἡ ἀλληλοεξουδετέρωση τῶν κομμάτων πρακτικὰ μεταφράζεται σὲ συναλλαγὴ καὶ διαφθορὰ ἢ σὲ ἀνυπαρξία ἀρχῆς καὶ ἡγεσίας. Ὁ ἀνομολόγητος σκοπὸς τοῦ πλουραλισμοῦ δὲν εἶναι ἡ ἐπίτευξη δημοκρατικότητος ἀλλὰ ἡ διάσπαση τοῦ συνόλου, ὁ κατατεμαχισμὸς τῶν ἐθνῶν σὲ ἀλληλοτρωγόμενα κομμάτια (κόμματα), ἡ ὑπονόμευση καὶ κατάργηση τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἐθνικῆς ὁμοψυχίας. Ὅπως συνέβη καὶ μὲ ἄλλα πολιτικοκοινωνικὰ προιόντα τοῦ ἀστικοῦ Διεθνισμοῦ –π.χ. τὲς «κοινωνικὲς τάξεις» ἢ τὴ «διάκριση τῶν ἐξουσιῶν» ἢ τὸν συνδικαλισμὸ–, ὁ βαθύτερος σκοπὸς, πὺν ὑπηρετεῖ ὁ πλουραλισμὸς, εἶναι ἡ ἀποδυνάμωση καὶ ἐξαφάνιση τῶν ἐθνῶν, ἡ ἀποσύνθεση τῆς γενικῆς θελήσεως καὶ ἡ ὑποταγὴ τους στὴ Διεθνή Ἐξου-

σία. Ὁ νεώτερος Ἑλληνισμός, ποὺ γνώρισε ἐπανελημμένα καὶ πλήρωσε ἀκριβὰ τὸν πλουραλισμὸ τοῦ Παρλαμενταρισμοῦ, ἀλληλοτρωγόμενος καὶ ἀλληλοσφαζόμενος ὥστε ἀπὸ ὑποδαύλιση τῶν κομμάτων, ἢ ἀλληλοσυγκρουόμενος σὲ ἀνόητες κομματικὲς διαμάχες καὶ ἀλληλοεξουδετερωόμενος, ὥστε νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἐπιδιώξῃ ἐθνικοὺς στόχους, πρέπει νὰ ἀντιλαμβάνεται τί σημαίνουν στὴν πραγματικότητα αὐτὰ τὰ λόγια περὶ «συστήματος ἀντιβάρων». Ἡ ἀρχὴ τοῦ «πλουραλισμοῦ» δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία «ἐκδοσὴ» τῆς γνωστῆς τακτικῆς τοῦ «διαίρει καὶ βασίλευε» τῶν ἐξουσιαστῶν τοῦ Κόσμου.

Ἀθήνα 1981

53

ΣΤΟ ΝΟΣΗΡΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ τῆς ἐξουσιαστικῆς πολιτικῆς ἢ ἡγεσία δὲν ἀναδεικνύεται ἐλεύθερα, ἀξιοκρατικὰ καὶ «αὐτόματα» ἀπὸ τὰ ἀξιώτερα καὶ ἱκανώτερα μέλη τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ «κατασκευάζεται» καὶ προωθεῖται ἀπὸ παντοειδῆς ἐξουσιαστικοὺς μηχανισμοὺς ἀναδείξεως καὶ ἐπιβολῆς, ὠρισμένοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐλέγχονται ἀπὸ ἄλλες ὁλότητες, δηλαδὴ ἀπὸ ξένα κράτη. Ἐξ ἀντικειμένου οἱ «κατασκευασμένες» αὐτὲς ἡγεσίαι δὲν εἶναι ἀξιοκρατικὲς καὶ ἐθνικὲς, ἀλλὰ καστικὲς καὶ διεθνιστικὲς καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐξασφαλίσουν κατὰ ἀποτελεσματικὸ τρόπο τὴν ἐπιβίωση καὶ προκοπὴ τοῦ συνόλου. Αὐτοὶ ποὺ τὶς ἀποτελοῦν ὑπηρετοῦν ὅχι τὰ συμφέροντα τῆς ὁλότητος, ἀλλὰ ἄλλα συμφέροντα, ποὺ μποροῦν νὰ εἶναι τὰ προσωπικά τους, τὰ συμφέροντα μεμονωμένων ἀτόμων, τῆς κλίμας, τοῦ κόμματος καὶ ἄλλων ἐξουσιαστικῶν ὑποομάδων ἢ ἀκόμη

τὰ «ἀντίπαλα» συμφέροντα κάποιας ξένης ἐξουσιαστικῆς κοινότητος. Σὲ περίπτωσι ἰδεολογικῆς, πολιτικῆς ἢ ἔνοπλης ἀπειλῆς κατὰ τοῦ συνόλου καὶ ἐν ὧσιν ἐπικείμενης καταστροφῆς δὲν προκινδυνεύουν, ἀλλὰ «λουφάζουν» στὰ μετόπισθεν ἢ ἐγκαταλείπουν πρῶτοι ὅπως οἱ ποντικοὶ τὸ βυθιζόμενο σκάφος.

Ἀθήνα 1981

54

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΠΙΣΗΜΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, κοινωνικὴ, ἐκπαιδευτικὴ καὶ γενικὰ δημόσια ἐκδήλωση, ποὺ νὰ μὴν «καπελώνεται» ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα κόμμα οὔτε ἓνας δημόσιος ἄνδρας οὔτε ἓνας ταγὸς τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἐκπαίδευσης, ποὺ νὰ καταγγεῖλῃ τὸ τραγικὸ αὐτὸ φαινόμενο, τὸ σταμάτημα τῆς πολιτικοπολιτιστικῆς ἐξέλιξης τοῦ τόπου αὐτοῦ στὸν 40-60 μ. Χ. αἰῶνα, ὅταν τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος γενοκτονήθηκε ὡς πολιτικὴ καὶ πολιτισμικὴ ὄντοτητα καὶ ἐκμηδενίσθηκε ἠθικά, ἀκριβῶς μόλις ἐκχριστιανίσθηκε ὥστε ἀπὸ ἄγριο καὶ αἱματηρὸ ἐξαναγκασμὸ ἀπὸ τὸ θεοκρατικὸ βυζαντινὸ καθεστῶς. Τὸ σκοτάδι τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ ἐγγυητὴ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐκτελεστὲς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ δυστυχῶς σύσσωμὴ τὴν πολιτικο-κοινωνικο-εκπαιδευτικὴ ἡγεσία τῆς χώρας ἐξακολουθεῖ νὰ καλύπτῃ τὴν Ἑλλάδα κάτω ἀπὸ τὸ πέπλο ἐνὸς κράματος βυζαντινοῦ μεσαιωνισμοῦ, βυζαντινῆς ἀπολιτισιᾶς, βυζαντινῆς δεισιδαιμονίας καὶ βυζαντινῆς διαφθορᾶς.

Αὕτῃ ἡ κατάσταση μεσαιωνισμοῦ, καισαροπαπισμοῦ καὶ θρησκοληψίας δὲν ὑπάρχει προφανῶς σὲ κανένα ἄλλο

κράτος τῆς Εὐρώπης. Ἀπολογητὲς τοῦ σκότους ἀπέδιδαν καὶ ἀποδίδουν τὴν κατάσταση τῆς Ρωμιοσύνης στοὺς τέσσερες αἰῶνες τῆς Τουρκοκρατίας. Ἡ Τουρκοκρατία ὅμως ἔχει τελειώσει πρὶν ἀπὸ δύο αἰῶνες. Ἡ Βυζαντινοκρατία ἀντίθετα δὲν τελείωσε ποτέ, εἶναι πανίσχυρη καὶ πανταχοῦ παροῦσα καὶ σήμερα. Καὶ τὰ δεινὰ τῶν Ἑλλήνων στὸ Βυζάντιο, δεινὰ ποὺ τοὺς προκαλοῦσε ἡ Ὁρθοδοξία ὡς πολιτικοθησκευτικὴ τυραννία, εἶναι καὶ σημερινά μας δεινὰ, ποὺ μᾶς προκαλεῖ ἡ ἴδια τυραννία, ποὺ ἐπιβιώνει ἀλώβητη καὶ στὶς μέρες μας.

Ὅταν θέτῃ κανεῖς τὸ ἐρώτημα: Γιατί ἔχομε κατακτήσει –καὶ μὲ μεγάλη διαφορὰ– τὸ Παγκόσμιο Πρωτάθλημα τῆς Διαθορᾶς, τὸ Παγκόσμιο Πρωτάθλημα τῆς Ντόπας, τὸ Παγκόσμιο Πρωτάθλημα τῆς Δεισιδαιμονίας καὶ ἄλλες ἐπίζηλες πρωτιές, καί, βάσει τοῦ σκεπτικοῦ ποὺ ἀνέπτυξα, ὁδηγεῖται σιγὰ-σιγὰ στὴν ἀνακάλυψη τῆς μὴ εὐκόλα ὄρα-τῆς, τῆς κρυφῆς αἰτίας, εἶναι πιθανὸν νὰ κλονισθῇ, ἂν σκεφθῇ, ὅτι καὶ ἡ λοιπὴ Εὐρώπη εἶναι χριστιανικὴ, ἀλλὰ δὲν ἔχει καταστήσει σ’ αὐτὸ τὸ χάλι. Ὅμως ἡ Εὐρώπη δὲν βυζαντινοκρατεῖται. Ἡ Εὐρώπη δὲν εἶναι ὀρθόδοξη. Ἡ Εὐρώπη δὲν κυβερνᾶται ἀπὸ πολιτικοθησκευτικὰ καισαροπαπικὰ καθεστῶτα. Ἡ Εὐρώπη δὲν ἔχει πολίτες, ποὺ προσκυνοῦν πτώματα καλογέρων ἢ συμπαρίστανται στοὺς ἱεροὺς παιδοφίλους. Γι’ αὐτὸ ἡ Εὐρώπη δὲν θὰ μᾶς ἀνταγωνισθῇ ποτὲ στὰ πρωταθλήματα ποὺ προανέφερα, ἐξαιρουμένων ἴσως κάποιων ὀρθόδοξων κρατῶν τῆς, ὅπως ἡ Βουλγαρία, ἡ Οὐκρανία, ἡ Ρωσσία κ.ἄ., πού, ὅπως ἀποδείχθηκε στοὺς πρόσφατους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ Πεκίνου, μᾶς ἀνταγωνίζονται πολὺ «ὀρθόδοξα» στὸ Παγκόσμιο Πρωτάθλημα

τῆς Ντόπας.

Ὑπερρόγραφο:

Τηλεοπτικὸς σταθμὸς: “MEGA”. Ἐκπομπή: «Κοινωνία Ὡρα Μηδέν» (Δημ. Καμπουράκης-Γ. Οἰκονομέας).

Ἡμερομηνία: Πέμπτη, 11 Σεπτεμβρίου 2008.

Ὡρα: 8:45-9.10 π.μ.

Συμμετέχουν: Σταῦρος Νταηλάκης (βουλευτὴς Ν.Δ. Νομοῦ Δράμας), Νίκος Σηφουνάκης (βουλευτὴς ΠΑΣΟΚ Νομοῦ Λέσβου) καὶ ἓνας ἱερομόναχος τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἐρώτηση: *Γιατί ἡ Μονὴ Βατοπεδίου ἔχει τόση δύναμη;*

Ἱερομόναχος: *Γιατὶ ἐκεῖ κοιμᾶται ὁ κορυφαῖος τῆς Ἐξουσίας, στὸ κελλὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς (Ἐφραίμ).*

Ἐρώτηση: *Στὸ δικό σας μοναστήρι (Μεγίστη Λαύρα) δὲν κοιμήθηκε ποτε;*

Ἱερομόναχος: *Δὲν κοιμήθηκε ποτὲ σ’ ἐμᾶς ὁ κ. Καραμανλῆς. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Θ. Ρουσσοπούλος στὸ Βατοπέδι κοιμᾶται, κάθε φορὰ ποὺ ἔρχεται στὸ Ἅγιο Ὅρος.*

Σχόλιο; Κανένα.

Ὁκτώβριος 2008

55

ΑΝ ΘΕΛΗ ΝΑ ΔΗΙ ΚΑΝΕΙΣ τὴν πολιτικὴν κατάσταση τοῦ καιροῦ μας, ὅπως πραγματικὰ εἶναι, καὶ νὰ τὴν ὀνομάσῃ μὲ τὸ ὄνομά της, δὲν θὰ εὕρισκε, νομίζω, καταλληλότερο χαρακτηρισμὸ ἀπὸ τὴν (ἀδόκιμη βέβαια) λέξη *Κρυπτοδυναστεία*. Διότι πραγματικὰ ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς [κληρονομικῆς] Δυναστείας ἀλλὰ ὑπὸ συγκεκαλυμμένη μορφή: Εἶναι μία χωρὶς διακοπὴ συνεχῆς σειρὰ ὁμοίων

καταστάσεων, δηλ. όμοίων πολιτικών, οικονομικών, ιδεολογικών αυθεντών και όμοίων πολιτικών, οικονομικών, ιδεολογικών υπηκόων. Δυνατότητες πολιτικής διακοπής της συνέχειας αυτής δεν υπάρχουν, παρὰ μόνον ίσως δυνατότητες κάποιων «προσωπικών» διακοπών (διὰ της αντικατάστασής ανὰ τετραετία παλαιών προσώπων ἀπὸ νέα στοὺς βασικούς ρόλους τοῦ αὐθέντη καὶ τοῦ ὑπηκόου, ὅπως στὶς Βυζαντινὲς δυναστείες), οἱ ὁποῖες προφανῶς δὲν ἀναιροῦν τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς πολιτικῆς ἢ κοινωνικῆς διαδοχῆς.

Ὀκτώβριος 2006

56

ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ ΔΗΛΩΝΕΤΑΙ πανταχόθεν, ὅτι τώρα «ἐκδημοκρατίζουμε τὴν ισχύουσα Δημοκρατία μας», περιφέρονται οἱ ὑποψήφιοι μὲ δίσκους κουραμπιέδων στὰ χέρια ἢ στὶς λαϊκὲς ἀγορὲς κρατῶντας τὸ «καλάθι τῆς νοικοκυρᾶς», ἀσπάζονται καὶ στὰ δύο μάγουλα ἀνυποψίαστους διαβάτες στὸ δρόμο κ.λπ., κ.λπ. – κι ὅλα αὐτά, ὅταν οἱ «πολιτικοὶ λειτουργοί» (ὑπουργοὶ ἢ βουλευτές) ὑπογράφουν τροπολογίες, χωρὶς νὰ τίς διαβάσουν, γιὰτὶ τοὺς διατάσσει τὸ κόμμα (οἱ ἀρχηγοὶ ἀναδεικνύονται προτοῦ ἐκλεγοῦν, ἕως ὅτου «ἐκλεγοῦν», ἢ χρίονται ἀπὸ ἐπουράνιους Πατέρες, Πάππους ἢ Θεῖους), γιὰ νὰ κάνουν τὴν προσεχῆ τετραετία εὐτυχισμένη τὴ χώρα αὐτή, ποὺ λέγεται Ἑλλάς.

Τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἀπλῶς μία εἰκόνα τῆς τραγωδίας, ποὺ ζῇ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ὡς ἄτομο καὶ ὡς ομάδα (κράτος ἢ ἀνθρωπότητα). Εἰδικώτερα τὰ ἀνωτέρω συνιστοῦν μιὰ «τραγικὴ εἰρωνεία» τοῦ γεγονότος, ὅτι στὴν παροῦσα φάση ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον ἕρμαιο τοῦ πολιτικοῦ φόβου,

ὅπως ὑπῆρξε γιὰ πολλοὺς αἰῶνες, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ ξαναβρίσκη τὴν «δρασὴ» του, νὰ ξαναβλέπη δηλαδὴ τὸν Κόσμο κάπως πιδ ἄφοβα, λιγώτερο ἀλλοιωμένον ἀπὸ τὴν παρὰ νοϊκὴ «εἰκόνα» ποὺ τοῦ προσέδιδε, ὅταν διακατείχετο ἀπὸ τὴ μεταφυσικὴ φοβία ποὺ τοῦ εἶχε ἐμφυτεύσει ὁ πατροπαράδοτος Ἑξουσιασμός. Αὐτοὶ ποὺ χρίονται σήμερα, ἀλλὰ καὶ οἱ ὁπαδοὶ τῶν κεχρισμένων («χριστῶν»), γοητεύονται ἀπὸ ἐθισμὸ ἀκόμη μὲ τὴν ἰδέα ὅτι γεννήθηκαν ἀπὸ τὸν κρίνο, ἀλλὰ οἱ σημερινοὶ Υἱοὶ καὶ Πατέρες δὲν ἔμαθαν ἀκόμη, πῶς γεννιοῦνται στὴν πραγματικότητα οἱ θεοὶ καὶ ἐννοῶ βέβαια μὲ τὴ λέξη αὐτὴ τοὺς θεοὺς «πλουτο-δότας», ὅπως θὰ τοὺς χαρακτήριζαν οἱ προκλασικοὶ Ἑλληνες, δηλαδὴ τοὺς ἡγέτες ποὺ δὲν κρατοῦν τὸν «πλοῦτο» (=εὐτυχία τῆς ομάδος τῆς ὁποίας ἡγοῦνται), ἀλλὰ τὸν δίδουν («διδόναι τὰ ἐμὰ τοῖς πολλοῖς»). Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἡγέτες τότε δὲν ἀμεῖβονταν κἄν, προσέφεραν ἀμισθὶ στὸ κοινόν, ἀπὸ τὸν κορυφαῖο λειτουργὸ (π.χ. τὸν Μιλτιάδη, τὸν Θεμιστοκλῆ, τὸν Ἀριστείδη, τὸν Κίμωνα, τὸν Περικλῆ) μέχρι τὸν τελευταῖο ἀξιωματικό, δικαστή, ἱερέα, πρύτανη, βουλευτὴ κ.λπ. Κι ὁ «πλοῦτος» ποὺ «ἔδιδον» δὲν ἦταν βέβαια κουραμπιέδες ἢ ἄδειες καταστροφῆς τοῦ περιβάλλοντος, ἀλλὰ λαμπρὲς νίκες στὰ πεδία τῶν μαχῶν, εὐτυχία στὴν «πόλιν» καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἐλευθερία καὶ δικαιοσύνη στοὺς πολῖτες.

Ἡ κατάργηση τῶν θεῶν αὐτῶν καὶ ἡ ἀντικατάστασή τους ἀπὸ ἐπουράνιους μὲ ἐπίγειους ἐπαγγελματίες «λειτουργοὺς» τοὺς ἔγινε πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες, ὅταν μὲ βίαιους καὶ αἱματηροὺς τρόπους ἐγκαθιδρύθηκε παγκοσμίως τὸ καθεστῶς τοῦ «Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος» (ποὺ ἦταν, ὡς γνωστόν, ναὸς τοῦ Γιαχβὲ ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα «Κορβανᾶς»-

«Θησαυροφυλάκειον») καὶ ἴσχυσε τὸ περίφημο «ἐν τῷ ναῷ δουλεύετε, ἐν τῷ ναῷ τραφήσεσθε» – αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ἔκανε ὅλα τὰ λειτουργήματα ἐπαγγέλματα κι ὅλους τοὺς θεοὺς ἀπὸ πλουτοδότες πλουτολήπτες. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ σημερινὴ δημόσια ζωὴ παρουσιάζει ἓνα κωμικοτραγικὸ θέαμα, ὅπου οἱ ἐπαγγελματίες αὐτοὶ τῆς πολιτικῆς μεταμορφώνονται ἐν μιᾷ νυκτὶ κομματικῶς καὶ ιδεολογικῶς ἔτσι, ποὺ νὰ διερωτᾶται κανεὶς, ποῦ ὀφείλονται οἱ μεταμορφώσεις αὐτές; σὲ πολιτικὸ κυνισμὸ ἀπλῶς ἢ στὸ ἄγγιγμα ἐνδὸς μαγικοῦ ραβδιοῦ μιᾶς ἀόρατης (ὑπερατλαντικῆς) Κίρκης.

Μάρτιος 2004

57

ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΕΞΕΛΙΧΘΗΚΕ Η ΡΩΣΣΙΑ ὡς ἐνιαία καὶ ἰσχυρὴ πολιτικὴ ὄντοτητα, πρὶν ἀπὸ 500 χρόνια περίπου, μιὰ γεωπολιτικὴ διεκυστίνδα ἄρχισε νὰ παίζεται στὴν «καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή», δηλαδή στὸν γεωγραφικὸ ὥρο Βαλκανικὴ-Μικρὰ Ἀσία, ἀνεξάρτητα πρὸς τὴν ἐκάστοτε κρατικὴ σύνθεσή της. Εἴτε ὑπῆρχε ἡ Ὄθωμανικὴ Αὐτοκρατορία εἴτε τὰ κράτη ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὴ διάλυσή της (Τουρκία, Ἑλλάδα, Βουλγαρία, Ρουμανία, πρώην Γιουγκοσλαβία, Ἀλβανία), ἡ Ρωσσία προσπαθοῦσε νὰ φέρῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροή της τὴν περιοχὴ αὐτή, ἐνῶ ἡ Δύση (Εὐρωπαϊκὲς Δυνάμεις καὶ μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον καὶ οἱ ΗΠΑ) προσπαθοῦσε νὰ τὴν κρατήσῃ γιὰ λογαριασμὸ της. Ἀπειρα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ γεγονότα ἔχουν ἀπορρεύσει ἀπὸ τὴ διαμάχη αὐτὴ (Ρωσοτουρκικοὶ Πόλεμοι – ὅσο χρονικὸ διάστημα οἱ Ὄθωμανοὶ ἦταν ἰσχυροὶ – καὶ στὴ συνέχεια Σερβικὴ καὶ Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση ὡς ἀρχὴ τῆς

διάλυσης τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας – ὅταν ἡ Ὑψηλὴ Πύλη εἶχε παρακμάσει καὶ δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς Ρώσσους– Βαλκανικοὶ Πόλεμοι, δημιουργία βαλκανικῶν κρατῶν καὶ πολλὰ ἄλλα). Ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα, ὅλα τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τὴν πρὸ καὶ κατὰ τὸ 1821 ἐποχὴ μέχρι τὸν Α', τὸν Β' Παγκόσμιον ἀλλὰ καὶ τὸν Ἐμφύλιον Πόλεμον ἀποτελοῦν καθαρὰ ἀπλῶς ἱστορικὰ «συμπτώματα» τῆς βαθύτερης αἰτίας ποὺ τὰ παράγει, δηλαδή τῆς διεκυστίνδας ποὺ προαναφέραμε, ὅπως καὶ ἡ συγκρότηση τῆς Γιουγκοσλαβίας ὡς ὑπερκράτους στὸ τέλος τοῦ Α' Παγκόσμιου Πολέμου τὸ 1918.

Παρατηροῦμε ὅτι:

α. Τὸ «Ἀνατολικὸ Ζήτημα», ὅπως ὠνομάσθηκε τὸ διαχρονικὸ αὐτὸ ἱστορικὸ φαινόμενο, «φουντώνει» στὶς ἐποχὲς ποὺ ἡ Ρωσσία ἰσχυροποιεῖται, π.χ. μετὰ τὴ νίκη τῆς ἐπὶ τοῦ Ναπολέοντος τὸ 1812, ὅποτε ἀκολούθησε ἡ Σερβικὴ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση, ἢ μετὰ τὴν νίκη τῆς στὸν Β' Π.Π. ἐπὶ τοῦ Χίτλερ, ὅποτε ἐγίνε ὁ Ἐμφύλιος στὴν Ἑλλάδα κ.ο.κ.

β. Ἡ Ρωσσία πάντοτε χάνει τὸ παιχνίδι καὶ ποτὲ δὲν κατορθώνει νὰ κερδίσῃ ἀπὸ τοὺς Δυτικοὺς σταθερὴ ἐπιρροὴ στὴν περιοχὴ ἐκτὸς ἀπὸ μικρὰ χρονικὰ διαλείμματα.

Θεωρῶ πολὺ σημαντικὸ νὰ παρατηρήσουμε ἐδῶ, ὅτι, μετὰ τὴν δεκαετία τοῦ 1980, ὅποτε μὲ τὴν πτώση καὶ τὸν ἀκρωτηριασμὸ τῆς ΕΣΣΔ ἡ Μόσχα περιέπεσε σὲ κατάστασι πλήρους πολιτικῆς ἀδυναμίας, συνέβη ἡ περιοχὴ Βαλκανικὴ-Μ. Ἀσία νὰ γίνῃ μῆλο τῆς ἔριδος μεταξὺ Εὐρώπης καὶ ΗΠΑ. Ἀποτέλεσμα τῆς πρόσκαιρης αὐτῆς ἀλλαγῆς ἰσορροπιῶν ἦταν ἡ διάλυσι καὶ ἡ «μοιρασιά» τῆς Γιουγκοσλαβίας ἐρήμην τῆς Μόσχας σὲ ζῶνες ἐπιρροῆς τῶν Βρυξελλῶν καὶ

τῆς Οὐάσιγκτων καὶ ἡ ἐκκρεμὴς ὑπόθεση τῆς ἔνταξης τῆς Τουρκίας καὶ κάποιων βαλκανικῶν κρατῶν στὴν Ε.Ε., στὴν ὁποία ὑπόθεση τὸ παιχνίδι ἄλλοτε «ξεσταίνεται» κι ἄλλοτε «παγώνει».

Σήμερα δὲν συμβαίνει τίποτε διαφορετικὸ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ συνέβησαν στὰ προηγούμενα 500 χρόνια. Ἡ Ρωσσία τοῦ Πούτιν ἔχει πάλι ἰσχυροποιηθῇ καὶ προσπαθεῖ μὲ κύριους μοχλοὺς τῆς τὴν Σερβία (Ζήτημα Κοσσόβου) καὶ τὴν σημερινὴ ἑλληνικὴ κυβέρνησις [Καραμανλῆ], τὶς δύο «ὁμόδοξες» τῆς χώρας, ὅπως καὶ πρὶν ἀποκαλοῦνταν, νὰ «βάλλῃ χέρι», ὅπως ἀκριβῶς ἔκανε, ὅποτε ἦταν ἰσχυρὴ. Ἡ Ἀθήνα «τσίμπησε» κατὰ τὸ κοινολεκτούμενο (ἀγωγὸς Μπουργκάς-Ἀλεξανδρούπολη, ἀγορὰ 450 ρωσικῶν ἀρμάτων καὶ πολλὰ ἄλλα λιγώτερο ἢ καθόλου γνωστὰ) καὶ ἔδειξε ὅτι πέφτει στὴ σφαῖρα ἐπιρροῆς τῆς Μόσχας. Ἡ ἐπιθετικότητά αὐτὴ τῆς Ρωσσίας ὠδήγησε καὶ πάλι στὴ συμμαχία ΗΠΑ-ΕΕ γιὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπιση τῆς νέας «καθόδου» τῆς Μόσχας στὴν Βαλκανικὴ. Τὰ «περίεργα» συμβαίνοντα σήμερα στὴ χώρα μας ἀποτελοῦν ἀποκλειστικῶς συνέπειες ἢ «συμπτώματα» τοῦ τσιμπήματος αὐτοῦ.

Τὸ μεγάλο ἐρώτημα εἶναι: Γιατί «τσίμπησε» ἡ Ἑλλάδα, ὥστε ἀπὸ τόση ἱστορικὴ πείρα ποὺ ἔχει ἀποκτήσει, καθὼς ἦταν πάντοτε στὸ «κέντρο» τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος; Ἡ ἀπάντησις εἶναι μία: Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἄλλιως. Καὶ δὲν ἐννοοῦμε ἐδῶ, ὅτι σύρθηκε ἀπὸ κάποια διεθνὴ ἢ σκοτεινὴ δύναμις, ποὺ λόγῳ τῆς ἰσχύος τῆς τὴν ἀνάγκασε νὰ πάρῃ τὸν «Δρόμο τῆς Μόσχας». Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἀποκλείσουμε ὡς παντελῶς ἀδύνατο γιὰ ἕναν πολὺ ἀπλὸ λόγο: Ἡ «δύναμις» αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ὅποια κι ἂν εἶναι, δὲν εἶναι

σίγουρα ἡ Μόσχα! Ὁ Ἐπίκτητος λέει: «ιδιώτου ἴδιον τοῖς ἄλλοις ἀποδιδόναι τὰ ἑαυτοῦ δεινὰ» (εἶναι γνώρισμα τοῦ βλάκα νὰ φορτώνῃ τὰ παθήματά του στοὺς ἄλλους). Τὰ παθήματά μας λοιπὸν πρέπει νὰ τὰ φορτώσουμε σ' ἐμᾶς τοὺς ἴδιους, καὶ τότε ἴσως μᾶς γίνουν μαθήματα.

Ἡ Ἑλλάδα ἔχει καταστήσῃ ὡς χώρα ἡ τελευταία θεοκρατία στὴν Εὐρώπη. Ἡ θεοκρατία (πιδ συγκεκριμένα ἡ «Ὄρθοδοξοκρατία») εἶναι γενικὴ. Ἀπὸ τὴν Ἄκρα Ἀριστερὰ μέχρι τὴν Ἄκρα Δεξιὰ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε σήμερα ἕνας ἔστω β' κατηγορίας «παράγων» τῆς Πολιτικῆς, τῆς Διανόησης, τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Διοίκησης, τῆς Παιδείας, τῆς Δημοσιογραφίας κ.λπ., ποὺ νὰ καταγγεῖλῃ τὴ μεσαιωνικὴ αὐτὴ κατάστασις. Κι ἂν κάποιος πῇ ἢ πράξῃ κάτι, ποὺ νὰ τὴν ἀμφισβητῇ, ἡ Ρωμιοσύνη θὰ τὸν ἀπομονώσῃ καὶ θὰ τὸν ἐξαφανίσῃ πολιτικά. (Θυμηθῆτε, τί ἔπαθε ὁ κ. Γ. Τζανετάκος, ὅταν κατέβηκε στὶς ἐκλογὰς γιὰ τὴν ὑπερνομαρχία Ἀττικῆς –εἶχε διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα νὰ πῇ τὸ ἐπώνυμο τοῦ Χριστόδουλου: «Παρασκευαΐδης»–, καὶ ἡ κ. Μαριέττα Γιαννάκου –ποὺ δὲν εἶχε δεχθῇ νὰ πολτοποιήσῃ τὸ σχολικὸ βιβλίον ποὺ ἀνέφερε, ὅτι δὲν ὑπῆρξαν «κρυφὸ σχολειὸν» καὶ «λάβαρα» τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ.) Ἡ σημερινὴ ἡγεσία τῆς Ρωμιοσύνης υἱοθετεῖ ὡς πολιτικὴ τῆς ταυτότητα... τὰ (φαρισαϊκά) χριστιανικὰ συνθήματα τῆς «ταπεινότητος» καὶ τῆς «σεμνότητος» μὲ τὸν πρωθυπουργὸ νὰ χαρίζῃ «φυλαχτά» στὸν θεοκράτη ταγὸ τῆς καὶ τοὺς λοιποὺς ἀρχηγοὺς ν' ἀνάβουν κερία καὶ καντήλια μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία, ἔχοντας καταστήσῃ πολιτικοὶ ὄμηροι τῆς Ὄρθοδοξίας, πού, ἂν τολμήσουν νὰ ἀδιαφορήσουν γιὰ τὴν ἱερὴ εὐλογία ἢ ἔστω γιὰ τὴν ἱερὴ ἀνοχή, εἶναι καταδι-

κασμένοι στὸν πολιτικὸ ἐκμηδενισμό.

Μὲ τὴν βοήθεια τῆς ἱστορικῆς προοπτικῆς τῶν τελευταίων 500 χρόνων ἡ σημερινὴ Ρωμιοσύνη δὲν μποροῦσε νὰ πράξῃ ἄλλιῶς ἀπὸ τὸ νὰ μπῇ στὸ «Δρόμο τῆς ὁμόδοξης Ρωσσίας». Δυστυχῶς ἡ σκοτεινὴ δύναμη βρίσκεται μέσα στὰ κρανία μας, αὐτὴ μᾶς ἄγει καὶ μᾶς φέρει, αὐτὸς ὁ βυζαντινισμός, ποὺ εἶχε γίνῃ θρησκευτικὰ ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ (κάτω ἀπὸ ἓναν κοινὸ πατριάρχη) μὲ τὸ «ὁμόδοξον ξανθὸν γένος τοῦ Βορρᾶ» καὶ στὴν Τουρκοκρατία προσδοκοῦσε, «πότε θάρθῃ ὁ Μόσκοβος νὰ κἀνῃ τὸ σεφέρι». «Σεφέρια» ἔκανε πολλὰ ὁ ὁμόδοξος Μόσκοβος, ἀλλὰ πάντοτε αὐτὰ ὠδηγοῦσαν ἀπλᾶ στὴν σφαγὴ τῶν ὁμοδόξων Ρωμιῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Τί θὰ συμβῇ στὴν Ἑλλάδα αὔριο; Τὸ Χθὲς χαράζει τὸ Σήμερα καὶ μαζὶ τὸ Χθὲς μὲ τὸ Σήμερα χαράζουν τὸ Αὔριο.

Υ.Γ. 1: Στὶς 17 Ἰανουαρίου πῆγε στὴ Σόφια ὁ πρόεδρος τῆς Ρωσσίας κ. Βλαντιμίρ Πούτιν, ὅπου μαζὶ μὲ τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Βουλγαρίας κ. Σεργκέι Στανίσεφ υπέγραψαν τὴν τελικὴ συμφωνία γιὰ τὸν πετρελαιοαγωγὸ Μπουργκάς-Ἀλεξανδρούπολης. Ὁ κ. Καραμανλῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε συμμετάσχει αὐτοπροσώπως σ' ὅλες τὶς προηγούμενες προκαταρκτικὲς συναντήσεις τῶν τριῶν ἡγετῶν γιὰ τὴν προετοιμασία τῆς Συμφωνίας, αὐτὴ τὴν φορὰ ἀπουσίασε... «προκλητικά» ἀποστελλόντας στὴ Σόφια ἀντ' αὐτοῦ κάποιον ὑπουργό του. Ἴσως νὰ ἐπεδίωκε μὲ τὴν ἀπουσία του αὐτὴ νὰ φανῇ, ὅτι ἔστω ἄργα ἀντελήφθη ὅτι εἶχε «παίξει μὲ τὴν φωτιὰ» κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενο καὶ ὅτι τώρα θέλει νὰ «δηλώσῃ ἄρμοδιως» ὅτι ἔχει πιά «συνετισθῇ» καὶ «σωφρονισθῇ» καὶ ὅτι θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ ὡς ἄσωτος υἱὸς στὴν ἀγκαλιὰ τῆς

ἀδυσώπητης Δύσης. Ἴσως ἡ ἀπουσία αὐτὴ νὰ ἀποτελέσει καὶ ἓνα ἔμμεσο μήνυμα τῆς Δύσης πρὸς τὸν κ. Πούτιν, ὅτι καὶ ὁ ἀντίστροφος «Δρόμος τῆς Μόσχας πρὸς τὰ Βαλκάνια» δὲν θὰ εἶναι ἀνθόσπαρτος.

Υ.Γ. 2: Στὶς 16 Ἰανουαρίου, σχεδὸν ταυτόχρονα μὲ τὴ «μὴ μετάβαση» τοῦ κ. Καραμανλῆ στὴ Σόφια ἀνακοινώθηκε «ἄρμοδιως», ὅτι ἡ ὑπόθεση τῶν τηλεφωνικῶν ὑποκλοπῶν εἰς βάρος τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὑπουργῶν, στρατηγῶν κ.ἄ. ἀξιωματοῦχων (γιὰ τὶς ὁποῖες τρεῖς ὑπουργοί, οἱ κ.κ. Ρουσόπουλος, Βουλγαράκης καὶ Παπαληγούρας, σὲ μιὰ θεατρικὴ παρουσίαση στὰ Μ.Μ.Ε. εἶχαν «φωτογραφίσει» ὡς ἔνοχη τὴν ἀμερικανικὴ πρεσβεΐα καὶ τὴ Σὶ - Ἄι - Ἐι) τίθεται ἀπὸ τὴν Δικαιοσύνη ὀριστικὰ στὸ ἀρχεῖο. Ὁ πρωθυπουργὸς πρὶν ἀπὸ ἓνα χρόνο δήλωνε κατηγορηματικά, ὅτι οἱ ἐνεχόμενοι στὶς ὑποκλοπές, ὅποιοι κι ἂν εἶναι, θὰ διωχθοῦν καὶ θὰ τιμωρηθοῦν παραδειγματικά.

Υ.Γ. 3: Στὸ παιχνίδι ἐπιρροῆς στὴν «καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴ» καὶ τῆς ἀναχαίτισης τῆς πορείας τοῦ κ. Πούτιν πρὸς τὴ Μεσόγειο μπῆκε ταυτόχρονα μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ ἡ Γερμανία, «φρεσκάροντας» τὸ σκάνδαλο Ζήμενς (ὑστερα ἀπὸ δύο ἐτῶν «παροπλισμό» του στὰ συρτάκια τῆς εἰσαγωγελίας τοῦ Μονάχου) καὶ ἐπιστρατεύοντας ὡς «συμμάχους» ἀμερικανικὲς ἐταιρεῖες καὶ δικηγόρους τῆς Ν. Ὑόρκης. Οἱ ἐνεχόμενοι στὸ σκάνδαλο ὑπέρμαχοι τοῦ «Δρόμου τῆς Μόσχας» προειδοποιήθηκαν νὰ συνετισθοῦν, καὶ φαίνεται, ὅτι, συνηγορούντων καὶ τῶν συνενόχων τους τῆς Ἀντιπολίτευσης,... σωφρονίσθηκαν ἅπαντες.

Ἀπρίλιος 2008

Η ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ σὲ ἔμμισθους ὑπαλλήλους, ἀποζώντες ἀπὸ τὸ λειτούργημα ποὺ ἀσκοῦν, προκαλεῖ μέσῳ μιᾶς αὐτόματα λειτουργούσης ἐξελιξέως τὶς ἀκόλουθες συνέπειες:

Πρῶτον, διαφθορὰ τῆς Πολιτείας. Ἡ πρακτικὴ τῆς χρησιμοποίησεως τῆς δημόσιας θέσεως ὡς μέσου βιοπορισμοῦ ὁδηγεῖ τὸν κάτοχο τῆς θέσεως στὴν ἀπόκτηση τῆς κοινῆς καὶ χαρακτηριστικῆς γιὰ ὅλους τοὺς ἐπαγγελματίες νοοτροπίας τοῦ ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος. Ἔτσι ὁ λειτουργὸς ὄχι μόνον ἐπιδιώκει μὲ κάθε θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο τρόπο τὴν ἐξασφάλιση καὶ αὔξησιν τῶν νομιμοποιημένων ἀπολαυῶν του (μισθός, ἐπιδόματα, «ἔξοδα παραστάσεως» κ.λπ.), ἀλλὰ, δέσμιος τῶν κινήτρων του ὡς ἐπαγγελματία, προσπαθεῖ νὰ ἐξεύρῃ, μέσῳ τῆς δημόσιας θέσεως ποὺ κατέχει, καὶ ἄλλους πόρους, ποὺ δὲν ἀντλοῦνται ἀπὸ τὸ Δημόσιο Ταμεῖο ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλες πηγές. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἐμφάνιση τῶν φαινομένων τῆς δωροληψίας, τῆς συναλλαγῆς, τῆς «προμήθειας» καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν ὑπαλλήλων. Ἡ διαφθορὰ κατὰ μοιραίαν προέκτασιν ἐξαπλώνεται καὶ στοὺς μὴ ὑπαλλήλους πολίτες, οἱ ὅποιοι μεταβάλλονται σὲ δωροδοκοῦντες, «πριμοδότες» κ.λπ.

Δεύτερον, ὑποδούλωση τοῦ λειτουργοῦ. Ὁ ἔμμισθος ὑπάλληλος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιβίωση ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ Δημόσιο Ταμεῖο, ὑποτάσσεται καὶ ἐξανδραποδίζεται ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ κρατοῦν τὰ κλειδιά του, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἐκάστοτε ἢ τὸ μόνιμο πολιτικὸ κατεστημένο. Ὁ «ἐπαγγελματίας λειτουργὸς» δὲν ὑπόκειται πιά ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον στὴν ἀρχὴ τῆς ἀπρόσωπης Πολιτείας, τῆς ὁποίας ὑποτίθεται ὅτι εἶναι

ὕπηρετης, ἀλλὰ ὑποκύπτει στὴν τυραννίαν διαφόρων ἀτόμων, κλικῶν καὶ φατριῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ μισθολογικὴ καὶ βαθμολογικὴ του πορεία.

Τρίτον, ποιοτικὴ κατάπτωση, φθορὰ καὶ ἀποδυνάμωση τῶν λειτουργημάτων καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῶν θεσμῶν τῆς Πολιτείας. Τὸ ἐπαγγελματοποιημένο λειτούργημα, καθὼς ἐξαλλάσσεται ὁ ἀρχικὸς του χαρακτήρας καὶ μετατρέπεται ἀπὸ δραστηριότητα γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συνόλου σὲ δραστηριότητα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν ἀσκούντων αὐτό, χάνει τὸ κῦρος του, ὑποβιβάζεται στὴ συνείδηση τοῦ συνόλου. Οἱ ἱκανοί, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ δημόσιο χρήμα, διότι μποροῦν νὰ ζήσουν ἀπὸ οἰοδήποτε ἄλλο ἰδιωτικὸ ἐπάγγελμα, δὲν προσφέρονται γιὰ ὑπάλληλοι οὔτε γιὰ ἡγήτορες τῆς Πολιτείας. Ἔτσι ὑποβιβάζεται τὸ ἐπίπεδο τῶν προσφερομένων δημοσίων ὑπηρεσιῶν, δυσχεραίνεται ἡ ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ, γιὰ τὸν ὁποῖο θεσπίστηκε τὸ λειτούργημα, καὶ τελικὰ γίνεται προβληματικὴ ἡ καλὴ λειτουργία τῶν θεσμῶν ἀλλὰ καὶ τῶν διαφόρων τομέων τοῦ μηχανισμοῦ τῆς Πολιτείας.

Τέταρτον, ἀνάπτυξη τῆς κλίκας καὶ τῆς κάστας. Καθὼς ὁ ἔμμισθος λειτουργὸς ὑπηρετεῖ τὸ ἐπαγγελματικὸ του συμφέρον, «συμμαχεῖ» μὲ ἄλλους ποὺ ἔχουν τὰ ἴδια μ' αὐτὸν συμφέροντα, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ τὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ προωθήσῃ εὐχερέστερα. Ἔτσι ἀρχίζει ἡ ὁμαδοποίηση τῶν λειτουργῶν, ποὺ ὁδηγεῖ στὴ συγκρότηση μικρῶν καὶ εὐρύτερων κλικῶν. Σταδιακὰ ἡ κλίκα ποὺ δημιουργεῖται μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων μιᾶς ὑπηρεσίας, ἐπεκτείνεται στὴν κάστα τῆς κατηγορίας τους ἢ τοῦ τομέως ποὺ ἐπανδρώνουν. Τελικὴ κατάληξη τῆς ὁμαδοποιήσεως τῶν λειτουργῶν εἶναι ἡ

ανάπτυξη κοινού καστικού πνεύματος μεταξύ όλων όσοι αποζούν από το Δημόσιο Ταμείο, δηλαδή όλων των ἐμμίσθων υπαλλήλων του Κράτους. Ἔτσι ἡ Πολιτεία ἀπὸ σχῆμα πὺν ἐξ ὀρισμοῦ δημιουργεῖται γιὰ νὰ ὑπηρετῇ, γίνεται σχῆμα πὺν ὑπάρχει, γιὰ νὰ ὑπηρετῇται ἀπὸ τὰ ἐκτὸς αὐτῆς εὐρισκόμενα μέλη τοῦ συνόλου, καταντᾷ δηλαδή αὐτὸ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐποχῆς μας πὺν ὀνομάζουμε «ληστρικὸ κράτος», δηλαδή ἐξουσιαστικὸ ὑποσύνολο, πὺν ἀπομυζᾷ τοὺς πολίτες, γιὰ νὰ τρέφῃ ἐκείνους πὺν τὸ ἀποτελοῦν (πολιτικούς ἡγέτες, βουλευτές, στρατιωτικούς, διπλωμάτες, δικαστές, ὑπηρεσιακοὺς παράγοντες, υπαλλήλους πάσης κατηγορίας).

Πέμπτον, οἰκονομικὴ ἀφαίμαξη τῆς Πολιτείας. Ἡ δαπάνη τοῦ δημοσίου χρήματος πολλαπλασιάζεται μὲ τὴν παροχὴ μισθῶν, ἐπιδομάτων καὶ συντάξεων, πὺν σὰν κονδύλια συχνὰ καλύπτουν ποσὰ πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ ὅσα χρειάζεται ἓνα ἔθνος γιὰ νὰ «λειτουργήσῃ» σὰν σύνολο. Ἔτσι ἡ οἰκονομικὰ ἀπομυζούμενη Πολιτεία καθίσταται ἀνίκανη νὰ ἀντιμετωπίξῃ μὲ ἄνεση ἄλλες δαπάνες, ἀπαραιτήτες γιὰ τὴν ἐπιβίωση καὶ προκοπὴ τοῦ συνόλου.

Μάρτιος 2004

Πολιτισμός

59

«ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ» (= ἐξουσιαστικὸς ἔλεγχος τοῦ Πολιτισμοῦ) δὲν ὑπῆρχαν πούθεν ἀ μέχρῃ τὰ μέσα τοῦ περα-

σμένου αἰῶνα. Καὶ δὲν ὑπῆρχαν, γιὰτὶ ἡ πολιτικὴ ἰσχὺς δὲν εἶχε ἀκόμη ἀντιληφθῇ, ὅτι ὁ Πολιτισμὸς ἀποτελεῖ πολιτικὰ ἀνεξέλεγκτο καὶ ἰσχυρὸ μοχλὸ τοῦ κοινωνικοῦ γίνεσθαι. Δυστυχῶς μὲ τὴν βοήθεια τῆς Τεχνολογίας ἡ πολιτικὴ ἰσχὺς ἔφθασε πῖα στὸ ὕψιστο ἀπὸ χιλιετιῶν σημεῖο παντοδυναμίας τῆς, καὶ ἔτσι τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα ἀτομικῆς (καλλιτεχνικῆς καὶ πνευματικῆς) ἐλεύθερης δραστηριότητος ἔχουν τώρα καὶ αὐτὰ τὴν τύχη ὅλων τῶν ἄλλων δραστηριοτήτων. Ἐγιναν ἐξαρτήματα τῆς πολιτικῆς μηχανῆς. Καὶ βλέπομε σήμερα τὴ Διανόηση, τὴν Τέχνη καὶ γενικὰ ὅ,τι ἀποτελεῖ σὲ ἀτομικὸ ἐπίπεδο ἔκφραση τῆς ἐλευθερίας καὶ σὲ ἱστορικὸ ἐπίπεδο σταθμὸ στὴν πορεία ἐξανθρωπισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔχουν μετατραπῇ σὲ ἀπλὲς «Διευθύνσεις» τῆς ὀργανωτικῆς δομῆς τῆς κρατικῆς μηχανῆς.

Τὸ ΥΠ.ΠΟ. διαθέτει... Μυστικὸ Λογαριασμό, μέσῳ τοῦ ὁποίου διοχετεύει ἓναν ἀσύλληπτο πακτωλὸ χρημάτων, διατιθέμενων ἀπὸ χέρι σὲ χέρι νομίμως χωρὶς κανέναν ἀπολύτως ἔλεγχο, μὲ τὰ ὁποῖα χρήματα:

α) πληρώνονται ἑκατοντάδες ἀγνώστων «δημιουργῶν» ἢ «φορέων πολιτισμοῦ» (δηλαδή ἐκείνων πὺν ἡ δὲν δημιουργοῦν ποτὲ τίποτε ἢ τὰ ἔργα τοὺς τὰ γνωρίζουν μόνον οἱ ἴδιοι), παραγωγῶν πορνό, «σκηνοθετῶν», ἐκδοτῶν βιβλίων καὶ περιοδικῶν «τῆς κακίας ὥρας» καὶ ἄλλων παρόμοιων παράσιτων τοῦ δημοσίου χρήματος.

β) στὸ ζήτημα τῆς διατήρησης τῶν ἔργων τοῦ παρελθόντος (πολιτιστικὴ κληρονομιά) ἡ Ἐξουσία πληρώνει τὴν ἀνάδειξη ἀσήμαντων λειψάνων ἢ γελοίων φολκλορικῶν ἀπολιθωμάτων καὶ καταστρέφει συχνὰ μὲ τὴ μέθοδο τοῦ «ἀποχαρκτηρισμοῦ» ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει ὡς μνημεῖο τοῦ

παγκόσμιου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ

γ) διατρέφει μία μυριάδα «εἰδικῶν»-ἀνειδίκευτων ὑπαλλήλων, ποὺ δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν καμμιά πολιτισμικὴ συνείδηση καὶ χρησιμοποιοῦνται ἀπλῶς ἀπὸ τοὺς ἐξουσιαστές ὡς «ἄλλοθι» γιὰ τὶς πράξεις τους ἢ τὶς παραλείψεις τους.

Φεβρουάριος 2008

60

ΑΥΤΟΑΠΟΚΑΛΕΙΤΑΙ «Ἀνώτατο Πνευματικὸ Ἰδρυμα τῆς Χώρας». Ἐξ ὀρισμοῦ ἀλλὰ καὶ βάσει τοῦ ἰδρυτικοῦ νόμου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (περὶ αὐτῆς ὁ λόγος) οἱ δύο «Τάξεις» τῆς (Γραμμάτων - Τεχνῶν καὶ Ἐπιστημῶν) παράγουν τὰ κορυφαῖα ἔργα Πολιτισμοῦ, Τέχνης καὶ Ἐπιστήμης τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τὰ παραγόμενα πνευματικὰ προϊόντα τοῦ Ἀνωτάτου Πνευματικοῦ Ἰδρυματός μας ἀδυνατοῦμε νὰ καταγράψουμε κάποια, ποὺ βρίσκονται ὄχι στὴν πρωτοπορία ἢ στὴν κορυφὴ τῆς κλίμακας τῶν παραγομένων ἀπὸ τοὺς ἀποκλεισθέντες ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἑλληνες πνευματικούς καὶ ἐπιστημονικούς δημιουργοὺς (π.χ. Σεφέρη, Ἐλύτη, Νακόπουλο, Θεοδωράκη καὶ πολλοὺς ἄλλους), ἀλλ' οὕτε κἂν στὴ μέση ἢ στὴν βάση τῆς κλίμακας αὐτῆς. Ὅμως ἐπειδὴ ἔτσι τὸ θέμα ἐτέθη γενικά, ἃς τὸ κάνουμε συγκεκριμένο: Ἔχουμε μιὰ ἀδιαμφισβήτητη περίπτωση ἀπολύτως συγκεκριμένης δημιουργικῆς ἀποστολῆς καὶ ἀνειλημμένης ἀπὸ τὸ Καταστατικὸ τῆς Ἀκαδημίας μας ὑποχρεώσεως: τὴ σύνταξη τοῦ «Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας».

Πράγματι ἡ Ἀκαδημία, συμμορφούμενη πρὸς τὴν ὑπο-

χρέωσή της αὐτῇ, προγραμματίσει ἀπὸ τὴν ἰδρυσὴ της (1926) καὶ ἐργάζεται ἔκτοτε γιὰ τὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς της. Μέχρι σήμερα (2003), ὕστερα δηλαδὴ ἀπὸ 79 χρόνια ἐργασίας, ἔχει φθάσει στὸ γράμμα Δ. Πότε θὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν πνευματικὴ αὐτὴ παραγωγὴ της;

Τὸ ζητούμενο («πότε») εὐρίσκεται μὲ μαθηματικὴ βεβαιότητα, διότι τὸ συνιστοῦν ἀκριβῆ ἀριθμητικὰ δεδομένα-συντελεστές: 24 εἶναι τὰ γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, καὶ ἂν συνυπολογίσουμε καὶ τὰ «ἐκπεσόντα» (F) Δίγαμμα, (C) Στίγμα, (h) Κόππα καὶ (Z) Σαμπι, ποὺ σ' ἓνα «ἱστορικὸ λεξικὸ» συμπεριλαμβάνονται ἀπαραιτήτως, ἔχομε σύνολον 28. Τέσσαρα ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν ὁλοκληρώσει οἱ «Ἀθάνατοί» μας μέσα σὲ 79 χρόνια, ἄρα ὑπολείπονται 24 γράμματα. Συνεπῶς ἔχουμε ἐδῶ ἓνα πρόβλημα Πρακτικῆς Ἀριθμητικῆς καὶ εἰδικώτερα ἓνα πρόβλημα τῆς «Ἀπλῆς Μεθόδου τῶν Τριῶν»:

Κατάταξη:

(Γιὰ τὰ πρῶτα) 4 (γράμματα) ► 79 (χρόνια χρειάσθηκαν)

(Γιὰ τὰ ὑπολειπόμενα) 24 (γράμματα) ► X (χρόνια θὰ χρειασθοῦν);

Λύση:

Τὰ ποσὰ εἶναι «εὐθέως ἀνάλογα» καὶ συνεπῶς τὸν ἄγνωστο X ἀποτελεῖ τὸ γινόμενο τοῦ ἄνω αὐτοῦ (τοῦ X) ἀριθμοῦ ἐπὶ τὸ κλάσμα ἀνεστραμμένο, δηλαδή:

$$X = 79 \cdot 24/4 = 79 \cdot 6 = 474 \text{ χρόνια ἀκριβῶς.}$$

Συνεπῶς μὲ μαθηματικὴ βεβαιότητα θὰ ἀποκτήσουμε τὸ «Ἱστορικὸ Λεξικὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν» αἰσίως τὸ (2003 + 474 =) 2477 μετὰ Χριστόν.

Φεβρουάριος 2003

» ΕΜΕΙΣ, ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΤΑΓΟΙ, έχουμε μία υποχρέωση απέναντί σας και εσείς έχετε ένα χρέος στο γένος μας και στην Ιστορία. Η Εκκλησία πρέπει να ξαναβρῇ τους τρόπους να κεντρίζῃ και να ἐμπνέῃ τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα. Ὅπως τότε ποὺ γονιμοποίησε τὶς τέχνες καὶ τὶς ἐπιστῆμες καὶ γέννησαν πολιτισμό. Τότε ποὺ καὶ οἱ πέτρες μαρτυροῦσαν τὸ μεγαλεῖο τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας, καθὼς αὕτῃ ἐκφραζόταν μέσω τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν ναῶν καὶ τῶν μοναστηριῶν. Τότε ποὺ ἡ Ἁγία Σοφία ἢ τὰ μοναστήρια τοῦ Ὁσίου Λουκά καὶ τοῦ Δαφνιοῦ μαρτυροῦσαν μὲ τὴν ἄρρητη γλῶσσα τοῦ πολιτισμικοῦ ἐπιτεύγματος περὶ τῆς ἀναστημένης ἐλπίδας τοῦ ἀνθρώπου.

» Τότε ποὺ ὁ πεζὸς καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος γέννησαν ὑψιστῆς πολιτισμικῆς ἀξίας ἐκφράσεις τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, ὅπως ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος ἢ τὰ κείμενα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀνθρώπινης εὐαισθησίας ἀναδύθηκε τὸ κάλλος τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς. Σπεύδω νὰ διευκρινίσω:

» Δὲν σᾶς καλῶ νὰ κατασκευάσετε στρατευμένη χριστιανικὴ τέχνη. Σᾶς προσκαλῶ καὶ σᾶς προκαλῶ νὰ ξαναανακαλύψουμε μαζί τοὺς χυμούς, ποὺ ἔθρεψαν τὶς ψυχὲς τῶν προγόνων μας καὶ γέννησαν τὸν πολιτισμὸ ποὺ κληρονομήσαμε...

» Σᾶς παραλέπω ἐνδεικτικὰ στὴ νεοελληνικὴ Ζωγραφικὴ, ποὺ κρύβει μέσα της τὴν βυζαντινὴ ἀγιογραφικὴ παράδοση, στὴν Ποίηση, ποὺ ἀντλεῖ ἀφανῶς χυμούς ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ὑμνογραφία, ἢ στὴ σύγχρονη ἐλληνικὴ Μουσικὴ, λαϊκὴ ἢ ἔντεχνη, ποὺ κρύβει μέσα της τοὺς δρό-

μους τοῦ βυζαντινοῦ μέλους.

» Ἀκόμη καὶ στὸν ὑπερρεαλισμὸ τῶν νεώτερων ζωγράφων διακρίνει κανεῖς τὶς ἐπιρροὲς τῶν ἀγιογράφων δασκάλων τους. Ὅλα αὐτὰ κραυγάζουν γιὰ τὴν κοινὴ μας εὐθύνη νὰ συναντηθοῦμε ξανά, Ἐκκλησία καὶ ἀνθρώπινη δημιουργικότητα, γιὰ νὰ οἰκοδομήσουμε καὶ πάλι πολιτισμὸ καὶ νὰ ἐγγράψουμε πολιτιστικὲς παρακαταθῆκες γιὰ τὸ αὐριο τῶν παιδιῶν μας καὶ τοῦ τόπου μας.»

(*Ἐπίσημο κείμενο τοῦ Ἐπιβατηρίου Λόγου τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Γερῶννου, §§ 28-36, 16.2.08.*)

Εἶναι ἀπίστευτο· καὶ ὅμως ὁ τρόπος ἀντίληψης τῆς Ἱστορίας, ποὺ χειροπιαστὰ ἀναδεικνύεται στὸ κείμενο αὐτό, ἂν δὲν ὑπηρετῇ μία ὠμὴ καὶ μακιαβελλικὴ σκοπιμότητα, θὰ μπορούσε νὰ ἐκληφθῇ ὡς πρωτότυπα παράλογος ἂν ὄχι παρανοϊκός. Οὔτε μιὰ μικρὴ λεξούλα γιὰ τοὺς Ἕλληνες ἀληθινούς γεννήτορες τοῦ Πολιτισμοῦ, οὔτε μιὰ λεξούλα γιὰ τοὺς Ἕλληνες ἀληθινούς γεννήτορες τῆς Ἐπιστῆμης, οὔτε μιὰ λεξούλα γιὰ τὴ μεγάλη Κλασικὴ Ἑλληνικὴ Τέχνη. Αὐτὰ εἶναι ἀνύπαρκτα καὶ παντελῶς ἀνάξια λόγου γιὰ τὸν νέο πνευματικὸ ἡγέτη τῶν Ἑλλήνων, ὅταν τοὺς μιλάῃ γιὰ τὸν Πολιτισμὸ τους, τὶς Ἐπιστῆμες καὶ τὶς Τέχνες. Γι' αὐτὸν ὀλόκληρη ἡ προσέγγισή του στὸ πρόβλημα πῶς θὰ ὑπάρξῃ πολιτισμικὴ πρόοδος τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων, εἶναι: «ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ξαναβρῇ τοὺς τρόπους νὰ κεντρίζῃ καὶ νὰ ἐμπνέῃ τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα, ὅπως τότε ποὺ (ἡ Ἐκκλησία) γονιμοποίησε τὶς τέχνες καὶ τὶς ἐπιστῆμες καὶ γέννησαν πολιτισμό». Πρόκειται γιὰ μιὰ φράση, ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν τόλμησε ἕως τώρα νὰ ἐκστομίση ἓνας προκαθή-

μενος χριστιανικής Ἐκκλησίας, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι καὶ οἱ τρεῖς κεντρικὲς τῆς λέξεις «τέχνη», «ἐπιστήμες», «πολιτισμός» εἶναι ἔννοιες ποὺ στὴ χριστιανικὴ ἀντίληψη καὶ γλῶσσα ἀνάγουν σαφῶς στὸν ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Κόσμο καὶ γι' αὐτὸ ἀποτελοῦσαν ἀκριβῶς τὸν θανάσιμο ἐχθρό, τὸ ἀντίπαλο δέος τοῦ δόγματος. Ἄν ἐξαιρέσωμε τὴν πρώτη ἔννοια, «τέχνη», ἡ ὁποία ἐννοήθηκε ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό πάντοτε ὡς στρατευμένη ὑπηρετρία τοῦ δόγματος (ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ, ἀγιογραφικὴ ζωγραφικὴ, ἐκκλησιαστικὴ ποίηση, ἐκκλησιαστικὴ ἀρχιτεκτονικὴ) καὶ ποτὲ ὡς ἐλεύθερη δημιουργία, οἰαδήποτε ἄλλη καλλιτεχνικὴ δραστηριότητα ἀντιμετωπίσθηκε καὶ ἀντιμετωπίζεται ὡς ἐχθρὸς –καὶ εἶναι πράγματι ἐχθρὸς κάθε δογματισμοῦ.

Ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος λοιπὸν κάνει τὴν «ἐπίθεσή» του:

α) ἐγκαταλείπει τὴν «ἰερά» ἀνάμιξη στὴν πολιτικὴ ἐξουσία, ποὺ πάση δυνάμει ἐπεδίωξε καὶ σχεδὸν πέτυχε ὁ προκάτοχός του Χριστόδουλος μετατρέποντας τὰ κόμματα σὲ ὑποχείριά του,

β) εἰσβάλλει δυναμικὰ σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ Πολιτισμοῦ, τῆς Τέχνης καὶ τῆς Ἐπιστήμης μὲ προφανῆ σκοπὸ ἐπίσης νὰ τοὺς στρατεύσῃ στὴ θεοκρατία,

γ) διαγράφει ὁλόκληρο τὸν προχριστιανικὸ Πολιτισμὸ ἀπὸ τὴν Ἱστορία καὶ

δ) «καπαρώνει» ὡς «ἐκκλησιαστικὸ» ὅτι πολιτισμικὸ ὑπάρχει καὶ πιθανῶς νὰ ὑπάρξῃ στὴν Ἑλλάδα.

Ἔτσι, ὅπως δύο φορὲς τονίζεται, ἡ Ἐκκλησία «γέννησε τὸν πολιτισμὸ ποὺ κληρονομήσαμε». Κι αὐτὸς ὁ ἐκκλησιαστικὸς πολιτισμὸς, πρὶν ἀπὸ τὸν ὁποῖο οἱ Ἕλληνες ἄνθρωποι προφανῶς ἦταν πολιτισμικὰ στεῖροι κι ἄγονοι, δὲν εἶναι

ἄλλος ἀπὸ τὰ μοναστήρια καὶ τὶς ἐκκλησίες στὴν (Ἀσιατικὴ) Ἀρχιτεκτονικὴ, τὰ (ὑβριστικὰ κατὰ τῶν ἀρχαίων ἐπιστημόνων, μαθηματικῶν, φιλοσόφων, καλλιτεχνῶν, λογοτεχνῶν κ.λπ.) κείμενα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς «Χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου» στὴν Λογοτεχνία, τὴν (ἀνατολίτικη) βυζαντινὴ ρινοφωνία στὴν Μουσικὴ καὶ τὶς ἀγιογραφίες στὴν Ζωγραφικὴ.

Αὐτὰ «ἔθρεψαν τὶς ψυχὲς τῶν προγόνων μας καὶ γέννησαν τὸν πολιτισμὸ ποὺ κληρονομήσαμε». Κι ὅλα αὐτὰ λέγονται ἀπὸ τὸν πνευματικὸ ἡγέτη μιᾶς χώρας μὲ ἓναν Πολιτισμὸ, τοῦ ὁποῖου ἡ προχριστιανικὴ Ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ προχριστιανικὴ Λογοτεχνία, ἡ προχριστιανικὴ Μουσικὴ καὶ ἡ προχριστιανικὴ ἀνάγλυφη Ζωγραφικὴ (ἀρχαιοελληνικοὶ ζωγραφικοὶ πίνακες δὲν διασώθηκαν λόγῳ τῶν φθαρτῶν ὑλικῶν τους) παραμένουν ἐσαεὶ τὰ αἰώνια πρότυπα καὶ πρωτότυπα, ποὺ τὰ μιμοῦνται οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι ὅπου Γῆς.

Ἀπρίλιος 2008

62

Ο ΑΘΛΗΤΗΣ, ποὺ ἀποφασίζει νὰ προετοιμασθῇ γιὰ τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἴδιος προσέβλεπε ἰδεαλιστικὰ στὴν μοναδικὴ ἀμοιβὴ τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἀπέριττου κότινου τῆς νίκης, στὸ στεφάνωμα μὲ τὸ κλαδὶ τῆς Ὀλυμπιακῆς ἀγριελιάς, ἡ ὑλιστικὴ συμμορία καὶ τὰ κατὰ τόπους παρακλάδια τῆς, ποὺ κυβερνοῦν σὰν Διεθνὴς Ἐξουσία τὴν ἀνθρωπότητα καὶ σὰν τοπικὲς ἐξουσίες τὰ ἔθνη, θὰ τὸν διαφθείρουν μὲ τὰ πρόστυχα «κίνητρα», ποὺ θὰ τοῦ προσφέρουν, μὲ τὸν μισθό, τὴν ἀποζημίωση, τὰ πρῖμ, τὴν τοποθέτηση σὲ προ-

σοδοφόρους θέσεις και τὰ ἄλλα παρεμφερῆ, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκπορνεύουν κάθε ἀξία καὶ κάθε ἄτομο.

Ὁ ἐκβαρβαρισμὸς καὶ ὁ εὐτελισμὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Πνεύματος, ὄντας μοιραία καὶ ἀναγκαστικὴ συνέπεια τῆς ἀποβολῆς ἀπὸ τὸν Κόσμο μας τοῦ ἐλληνικοῦ ἰδεαλισμοῦ καὶ τῆς κατισχύσεως τοῦ ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ ὕλισμοῦ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σταματήσῃ ἐν ὧσιν ἐπικρατεῖ τὸ ἰσχύον παγκόσμιον ἰδεολογικὸ καὶ ἠθικὸ καθεστῶς. Ὁ θεσμὸς τῶν νεωτέρων Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, θλιβερὴ ἀπομίμηση τοῦ μεγαλειώδους ἐλληνικοῦ θεσμοῦ, δὲν βρίσκει τὸ κατάλληλον ἔδαφος, γιὰ νὰ ριζώσῃ καὶ νὰ ἀνθίσῃ – καὶ γι' αὐτὸ εἶναι καταδικασμένος, ἀργὰ ἢ γρήγορα, νὰ ἐκλείψῃ, νὰ πεθάνῃ. Ὅπως δὲν φύονται πορτοκαλιές στὴ Σιβηρία, οὔτε ἔλατα στὸν Ἰσημερινό, ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἡ ἀγνότης, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ὑψηλοφροσύνη μέσα σ' ἓνα περιβάλλον προστυχιᾶς, δόγματος καὶ χαμέρπειας.

Μάιος 2008

63

«ΟΙ ΙΕΡΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ἀπαγορεύουν τοὺς μίμους καὶ τὰ θέατρα καὶ τὶς μουσικὰς (βλ. ΚΑ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του εἰς τοὺς ἐγκαταλείψαντας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀσχολουμένους μὲ βιοτικὰς μερίμνας, κύβους, θέατρα, μὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας κ.λπ. τονίζει καθαρά, ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι στρατηγὸς αὐτῶν, καὶ δὲν δέχεται εἰς τοὺς ἀγῶνας του εἰμὴ μόνον ἀρνησιθρήσκους: “Ὁ Διάβολος”, γράφει, “οὐ δέχεται δούλους ἄλλων εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἑαυτοῦ Ὀλυμπιακοὺς κ.λπ.”».

Αὐτὰ ὑπενθύμιζε στὸ 33ο τεῦχος του (Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2002) τὸ περιοδικὸ τῆς «Ἀγωνιζομένης Ὀρθοδοξίας τῶν Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν», ὅπως αὐτοχαρακτηρίζεται. Λένε τὴν «ἀληθινὴ ἀλήθεια» γιὰ τὸ ποῖα εἶναι ἡ πραγματικὴ θέση τῆς Ὀρθοδοξίας ἐναντὶ τῶν δύο αὐτῶν βασικῶν θεσμῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἰανουάριος 2004

64

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΗΜΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ τοῦ Νεοελληνικοῦ Κράτους, δηλ. τὸν «Ἑλληνοχριστιανικὸ Πολιτισμὸς», ἡ δημοσίευση τῶν εὐρημάτων τῶν Γερμανῶν ἀρχαιολόγων U. Sinn, J. Ebert, K. Brodersen καὶ P. Siewert, ποὺ διενεργοῦν ἀνασκαφές στὴν Ὀλυμπία, στὰ ὁποῖα καταγράφονται Ὀλυμπιάδες καὶ ὀλυμπιονίκες ἀγώνων, ποὺ οἱ Ἕλληνες τελοῦσαν μέχρι τοῦλάχιστον τὸ 741 μ.Χ. ἐκτὸς νόμου, κατὰ παράβασιν δηλαδὴ τῶν ἀπαγορευόντων τὴν τέλεσή τους ἐπὶ ποινῇ θανάτου καὶ δημεύσεως περιουσίας Διαταγμάτων (392 μ.Χ.) τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα ἀγίου Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου καὶ μετὰ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τούτων ἰσοπέδωση τῆς Ὀλυμπίας (395-396 μ.Χ.), ἡ δημοσίευση τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ἀνακαλύψεως «ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸς».

Καὶ αὐτά, ἐνῶ α) ἔχουν ἤδη δημοσιεύσει τὴν ἀρχαιολογικὴ αὐτὴ ἀνακάλυψή τους οἱ προαναφερθέντες Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι σὲ βιβλία καὶ περιοδικὰ προσφάτως ἐκδοθέντα στὴ Γερμανία καὶ β) ἔχουν ἤδη μεταδώσει ἐδῶ καὶ μῆνες ἐκτενῶς αὐτὴ «τὴν εἵδηση τοῦ αἰῶνος» κατὰ τὸν ἐπικεφαλῆς τῶν ἀνασκαφῶν ἀρχαιολόγο Sinn τὸ Δίκτυο τῆς Κρα-

τικής Τηλεοράσεως της Γερμανίας δύο φορές και μία φορά μέχρι στιγμής το Κρατικό Ραδιόφωνο της Γερμανίας.

Θα υπέθετε κανείς πληροφορούμενος τα άνωτέρω, ότι απλώς ζούμε σ' ένα φρενοκομείο, θα καταλαβαίναμε όμως, ότι η άθλια αυτή πραγματικότητα είναι ιδιαίτερα βαρειάς μορφής, αν ρίξουμε μια ματιά στο Χθές. Θα είχαμε προστά μας τότε ολοζώντανη την εικόνα της συστηματικής ιστορικής δολοφονίας του Έλληνικού Πολιτισμού (βασικός θεσμός του οποίου είναι οι Όλυμπιακοί Αγώνες), που άρχισε από την έκδοση των προμνημονευθέντων Διαταγμάτων και την άμεση, αλλά και συνεχιζόμενη με «άλλα μέσα» ως σήμερα, εφαρμογή τους:

Ο Άθλητισμός ήταν συνεχώς απαγορευμένος για 1.550 τουλάχιστον χρόνια (άρχισε να αναβιώνει στην Ευρώπη περί τα μέσα του 19ου αιώνα), και το Όλυμπιακό Πνεύμα κατεσυκοφαντείτο και κατεδιώκετο άγρια ως «ειδωλολατρία», «έργον του Διαβόλου» και «μανία των μιζρών Ελλήνων» (καί, έννοείται, κατεδιώκοντο και εξαιλείφθηκαν επίσης από προσώπου Γης όλες οι άλλες μορφές του Έλληνικού Πολιτισμού, ή Έπιστήμη, ή Φιλοσοφία, ή Αρχιτεκτονική - Γλυπτική, το Θέατρο κ.λπ., με άμεσο αποτέλεσμα την επιβολή του πνευματικού σκότους για μία τουλάχιστον χιλιετία - τον Μεσαίωνα).

Με τον φακό λοιπόν του Χθές, που χονδρικά περιγράψαμε παραπάνω, βλέπουμε πεντακάθαρα, ότι: Ο «Έλληνικός Πολιτισμός», με τον όποιον «έρχεται σε αντίθεση» κατά την ΕΡΤ Α.Ε. ή τέλεση Όλυμπιάδων από τους Έλληνες και μετά την απαγόρευσή τους και την καταστροφή της Ολυμπίας, είναι ο «πολιτισμός» εκείνων ακριβώς που θέλει να

προστατεύσει ή λογοκρισία, δηλαδή ο «πολιτισμός» των καταστροφών του Έλληνικού Πολιτισμού. Γι' αυτό και εκφράζουν την ανησυχία, ότι με την αναγγελία της είδησης για την τέλεση Όλυμπιάδων μετά την απαγόρευσή τους από τον Θεοδόσιο «μπορεί εύλογα να δημιουργηθούν έντυπώσεις στο τηλεοπτικό κοινό, ότι η διοργάνωση και διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων <του 2004> κινούνται σε πλαίσια εκτός νόμου».

Και η «Έλληνική Ραδιοφωνία - Τηλεόραση Α.Ε.», που χρησιμοποιείται ως εκτελεστής της απόφασής, είναι ή ραδιοφωνία - τηλεόραση που υλοποιεί το «πνεύμα» της ιδεολογίας τους (βάρβαρη λογοκρισία της Ιστορίας και της Έπιστήμης και μεσαιωνικού τύπου έλεγχος της ελευθερίας της έρευνας και του λόγου).

Και το αποκορύφωμα της τραγικής τῷ ὄντι είρωνείας: Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἀναλάβει τὴν τέλεση τῆς Οὐλυμπιάδος τοῦ 2004, τὴν ὁποία καὶ ἐπικαλοῦνται στὴ «γνωμάτευση» τους, μετὰ τὴν ἔννοια ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐγγυητές της - καὶ οἱ διώκτες αὐτῶν ποὺ τὴν ἀπειλοῦν, δηλαδὴ ἐκείνων ποὺ ὁμιλοῦν γιὰ τὴν ἐπιμονὴ τῶν Ἑλλήνων νὰ διατηροῦν τὸν θεσμὸ ἀκόμη καὶ διωκόμενοι.

Τὸ θλιβερὸ συμπέρασμα: Ἐνα κρατίδιο, αὐτὸ τὸ «παράλλαμα, τὸ ψέμα» κατὰ τὸν Παλαμᾶ, εἶναι ὁ ζωντανὸς πρωταγωνιστὴς τῆς Greek Tragedy (προτιμῶ νὰ γράψω τὸν ὄρο στὴν ξενικὴ του μορφὴ, διότι μόνο κάποιοι, λίγοι, ξένοι εἶδαν καὶ μίλησαν γιὰ τὴν διαχρονικὴ καὶ σημερινὴ τραγωδία τοῦ Ἑλληνισμοῦ - ἐμεῖς, ζῶντας σὲ κωματώδη κατάσταση ἀπὸ ἄποψη ιστορικῆς αὐτογνωσίας καὶ πολιτισμικῆς αὐτοσυνειδησίας, δὲν τὴν βλέπουμε, ἀπλῶς τὴν ὑφι-

στάμεθα ἀνυποψίαστοι). Εἶναι ὁ παραφρονήσας τραγικὸς Ὅρεστης, ποὺ βυθίζεται σὲ λήθαργο μπροστὰ στὸν δολοφονημένο πατέρα του Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν δολοφόνου πατέρα του καὶ ταυτόχρονα πατριῶ του Αἰγισθο. Εἶναι ἡ Ἄτη (ἡ γενικὴ ψυχοπνευματικὴ διαταραχή), ποὺ ἀπάγει (= ὧγεῖ ἀναγκαστικὰ) πρὸς τὴν ἐλληνοχριστιανικὴ ἀπάτη.

Μάρτιος 2001

65

ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΤΑΓΟΙ ΜΑΣ «πηγές» καὶ «πηγάδια» στὸν Τόπο μας –παρὰ «λίγες στέρνες, ἄδειες κι αὐτές, ποὺ ἤχοῦν καὶ ποὺ τίς προσκυνᾶμε». Καὶ βέβαια, ὅπου κι ἂν κυττάξουν στὴν ἀπέραντη αὐτὴ ἔρημο, «ἡ Ἑλλάδα τοὺς πληγώνει». Καϋμένη Σεφέρη, πόσο ἔχεις δίκιο – ἀλλὰ καὶ πόσο ἔχεις ἄδικο!

Καὶ βέβαια ἄδειες στέρνες ἀλαλάζουσες εἶναι ὅλοι οἱ τομεῖς δράσεως τοῦ κατ' ἐπίφασιν Ἑλληνισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας, τῆς Ρωμιοσύνης, ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν οἰκονομία μέχρι τὴν ἐπιστήμη καὶ τὸν πολιτισμό. Καὶ μὴ τραγικὴ πορεία εἶναι ἡ ἱστορικὴ ζωὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὶς δύο τελευταῖες χιλιετίες, γεμάτη αἶμα, διωγμούς, συκοφαντίες, ταπεινώσεις, συρρικνώσεις, ἀβεβαιότητα καὶ ἀνασφάλεια, στειρότητα πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ, γραικυλισμούς –καί, τὸ τρισελιγότερο, συνεχῆς «καπέλλωμα» ἀπὸ μισελληνικὲς ἰδεολογικὲς καὶ πολιτικὲς δυνάμεις, πλαστογραφία καὶ παραχάραξη τῶν ἰδίων τῶν ἐννοιῶν «Ἑλλάς», «Ἑλλην» καὶ «Ἑλληνικότητα», ἀπόκρυψη, διαστρέβλωση καὶ διαβολὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρελθόντος καὶ τελικὴ ἀφελήνιση (πολιτικὴ: τεραστίων πληθυσμιακῶν ὁμάδων Ἑλλή-

νων, ἀλλὰ, τὸ αἰσχιστον, πνευματικὴ: τῶν «Ἑλλήνων» ποὺ ἀφήνονται ἀκόμη νὰ θεωροῦν τὸν ἑαυτὸ τους Ἑλληνα). Καὶ ποιόν Ἑλληνα (χωρὶς εἰσαγωγικὰ) δὲν θὰ τραυμάτιζε πράγματι βαθύτατα τὸ θλιβερὸ καὶ ἀξιοθρήνητο αὐτὸ θέαμα;

Ἀλλὰ οἱ πνευματικοὶ ταγοί, ποὺ –ὑποτίθεται– βλέπουν τὸ παρελθὸν σὲ βάθος καὶ τὸ παρὸν μὲ πληρότητα καὶ καθαρότητα, δὲν πρέπει νὰ θεῶνται καὶ τὴν ὅλως ἀντίθετη ὄψη τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἑλλάδος τοῦ Χθὲς ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Σήμερα; Ἄν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐδῶ καὶ 17 περίπου αἰῶνες ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν ἔδωσε τίποτε, ποὺ νὰ γίνῃ παγκόσμιο καὶ πανανθρώπινο, δὲν πρέπει ταυτόχρονα νὰ συνειδητοποιοῦν, ὅτι μέχρι πρὶν ἀπὸ τὸ χρονικὸ αὐτὸ ὁρόσημο, ὅτι ἐκλεκτότερο ἔδωσε ἡ ἀνθρωπότητα στὴν μακροχρόνια ἱστορικὴ τῆς ἐξέλιξη ἦταν ἐλληνικὸ – καὶ μόνον ἐλληνικὸ; Καὶ δὲν καταλαβαίνουν, ὅτι ἡ πηγὴ αὐτὴ δὲν ἐξαντλήθηκε, ἀλλὰ καὶ σήμερα παραμένει ἀείρρηση καὶ ἀέναη καὶ χεμαρῶδης, ἀφοῦ εἶναι ὁλοφάνερο, ὅτι ἂν ἀποβληθῇ ὁ ἐλληνικὸς τρόπος ἀντιλήψεως τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Κόσμου (ὁ ἀδογματισμός, ἔλλογος, μὴ ἐξουσιαστικὸς τρόπος), ἡ ἀνθρωπότητα θὰ κατρακυλίσῃ στὸν γκρεμὸ τοῦ Τίποτα; Δὲν «τῶπιασαν» ἀκόμη, ὅτι, ἂν μία «πηγή», ἓνα «πηγάδι» ὑπάρχῃ στὴ Γῆ, αὐτὸ εἶναι ἡ Ἑλλάς; Καί, τὸ σημαντικώτερο, δὲν διερωτήθηκαν, γιατί ξαφνικὰ καὶ ἀπτόμα οἱ Ἑλληνες ἀπὸ μοναδικοὶ τροφοδότες τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ ἔγιναν οἱ ἐντελῶς στεῖροι οὐραγοὶ του;

Ἡ δισχιλιετὴς νόθευση, ἀλλοίωση καὶ ἐκτροπὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ ἱστορικὴ ἀφασία του, δὲν ἀποτελεῖ ἐλαφρυντικὸ τῶν ταγῶν ποὺ τὸν «ἐκφράζουν». Ὁ χαρακτῆρας

τῆς ἔννοιᾳ τοῦ ταγοῦ εἶναι δυναμικός, περιέχει τὸ στοιχείο τοῦ «μοντέλλου», τοῦ δέοντος, τοῦ δυνάμει ὑπάρχοντος κι ὄχι ἀπλῶς τοῦ στατικοῦ-περιγραφικοῦ τρόπου ἐκτιμῆσεως τῆς καταστάσεως. Ἡ διανόηση τῆς Ρωμιοσύνης, ἀσφυκτικὰ καὶ ἐκούσια (!) φυλακισμένη μέσα στὸ ἰσχύον πνευματικὸ πλαίσιο τοῦ Ἀπολύτου Μηδενός, δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ τὸ Νέο Ἑλληνικὸ Ὅραμα, τὸν Νέον Ἑλληνικὸ Μῦθο στὸν Ἑλληνισμό - τραγικὴ ἀπόδειξη: ἡ συνεχὴς κατὰπτωση, πνευματικὴ ἐξαθλίωση καὶ ἐκφύλισή του. Μοιρολογεῖ μὲ κλειστὰ μάτια τὸν ὑποτιθέμενο νεκρό, γι' αὐτὸ δὲν βλέπει ὅτι ὁ μοιρολογούμενος στὴν πραγματικότητά ἔχει ὑποβληθῇ σὲ τεχνητὴ ἱστορικὴ νάρκωση. Καὶ δὲν θὰ πάψῃ ἡ «διανόηση» αὐτὴ νὰ εἶναι ἄχρηστη, ἀνόητη καὶ ἐν τέλει προδοτικὴ τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἂν δὲν ξεπεταχτῇ ἀπὸ τὸν πνευματικὸ τάφο τῆς Ρωμιοσύνης στὸ ἀνοιχτὸ ξέφωτο τῆς ἑλληνικότητος.

Ὀκτώβριος 1994

Γ λ ῶ σ σ α

66

ΕΩΣ ΣΗΜΕΡΑ (καὶ πάντοτε) οἱ κατακτήσεις τῆς παγκόσμιας Ἐπιστήμης καὶ τοῦ παγκόσμιου Στοχασμοῦ γενικά, ἡ «τελευταία λέξι» τους, καταφεύγουν γιὰ νὰ διατυπωθοῦν συμβολικὰ (ὡς ὅροι) στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, ἀκόμη κι ἂν οἱ γλῶσσες τῶν χωρῶν ἐκείνων, ὅπου ἐπιτυγχάνονται οἱ ἐπιστημονικὲς καὶ πνευματικὲς αὐτὲς κατακτήσεις,

εἶναι ἀπὸ τίς πιὸ «προηγμένες» καὶ «ίκανές» ἀνθρώπινες γλῶσσες (π.χ. ἡ Ἀγγλική, ἡ Γαλλικὴ, ἡ Ἰταλική, ἡ Γερμανικὴ κ.λπ.).

Ἰανουάριος 1989

67

Η ΛΕΞΗ ΒΑΡΒΑΡΟΣ στὴν Ἀρχαία Ἑλληνικὴ εἶχε ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γλωσσολογικὴ σημασία: σήμαινε αὐτὸν ποὺ δὲν ξέρει νὰ μιλήσῃ, ποὺ ἔχει κακὴ προφορά, ποὺ μιλᾷ μιὰ ἀτελὴ γλῶσσα ἢ διάλεκτο - καὶ τίποτε ἄλλο γι' αὐτὸ οἱ Ἕλληνες ἀποκαλοῦσαν «βαρβάρους» καὶ ὠρισμένους ὁμοεθνεῖς, ὁμοθρήσκους καὶ ὁμοφύλους τους, ὅπως π.χ. τοὺς Αἰτωλοὺς, ποὺ μιλοῦσαν «βλάχικα», ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα.

Μάρτιος 2005

68

ΣΤΗΝ ΒΑΡΕΙΑΣ ΜΟΡΦΗΣ «ἀφυδάτωση», ἀποδυνάμωση καὶ «ἀπονοημάτιση» τῆς Ἑλληνικῆς Γλῶσσας συνέβαλαν διάφοροι παράγοντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων δεσπόζουσα θέση κατέχει ὁ Χριστιανισμός, ποὺ ἐξ ἀρχῆς βρέθηκε μπροστὰ στὸ τρομερὸ δίλημμα νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν Ἑλληνικὴ ἢ νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ ἐξ ἀνάγκης, λόγῳ τοῦ γεγονότος ὅτι ἦταν ἡ διεθνὴς γλῶσσα τῆς ἐποχῆς καὶ συνεπῶς ἡ μόνη μὲ τὴν ὁποία θὰ μπορούσε νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ἐξουσιαστικὸ σκοπὸ τῆς παγκόσμιας μονοκρατορίας του. Τελικὰ ἀπέκλινε πρὸς τὸ δεύτερο σκέλος τοῦ διλήμματος, ἀλλὰ... Ἀλλὰ ἡ μανιῶδης ἐπίθεση γιὰ τὴν «ἀπονοημάτισή» της, ποὺ ἀκολούθησε, δὲν ἔχει προηγούμενο στὴν ἱστορία τοῦ Σκοταδισμού.

Μετά την ολοκληρωτική επικράτηση τοῦ Βυζαντινοῦ Μεσαίωνα, τὸ 787 μ.Χ., στὴν ἐπισημότερη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο («Ζ΄ ἐν Νικαίᾳ») τὸ πρόβλημα πάνω ἀπ' ὅλα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας ἀνησυχοῦσε καὶ ἀπασχόλησε τοὺς συνέδρους ἀρχιερεῖς, γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄθλιοι Ἑπτὰ Ἀναθεματισμοὶ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ποὺ ἀποφάσισαν καὶ συνέταξαν, κατὰ τῶν νοημάτων τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρέφονται. Ἴδου κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἀποσπασματικά:

• «Σ' αὐτοὺς ποὺ διαβάζουν τὰ Ἑλληνικὰ μαθήματα καὶ ὄχι γιὰ (γραμματικὴ) ἐκπαίδευση ἐκπαιδευόμενους, ἀλλὰ καὶ δεχόμενους τὶς ἔννοιές τους... ἀνάθεμα τρεῖς φορές.»

• «Σ' αὐτοὺς ποὺ δέχονται καὶ παραδίδουν τὶς μάταιες (= πρωτογενεῖς) ἑλληνικὲς ἔννοιες τῶν λέξεων («ῥήματα»)... ἀνάθεμα τρεῖς φορές.»

• «Σ' αὐτοὺς ποὺ λένε, ὅτι οἱ σοφοὶ τῶν Ἑλλήνων... γιὰ τὰ κίβδηλα καὶ ρυπαρὰ νοήματα ποὺ ὑπάρχουν στοὺς λόγους τους εἶναι κατὰ πολὺ καλύτεροι τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων ἀνδρῶν... ἀνάθεμα τρεῖς φορές.»

[Παρέκβαση: Οἱ ἀποφάσεις αὐτὲς τοῦ Βυζαντινοῦ Μεσαίωνα ἐφαρμόζονται μέχρι σήμερα στὸ ἀκέραιο ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, τὸ ὁποῖο ἐπιβάλλει τὴν «γραμματικὴ» διδασκαλία τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν καὶ ἀδιαφορεῖ τελείως -ἂν δὲν ἀπαγορεύῃ- τὴν ἀνάδειξη τῆς ὑψηλῆς σκέψης, ποὺ ἐμπεριέχεται σ' ὅλα τὰ ἔργα τῶν μεγάλων κλασικῶν μας. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ στὶς Φιλοσοφικὲς Σχολὲς τῶν πανεπιστημίων μας, ἀπὸ τὶς ὁποῖες παρέχεται μία δῆθεν Κλασικὴ Παιδεία, ποὺ παράγει γραματοδιδασκάλους καὶ σὲ καμμία περίπτωση φιλολόγους, μὲ

τὸ τόσο μεγάλο εἰδικὸ βάρος ποὺ φέρει ὁ τίτλος αὐτός...]

Αὐγουστος 2007

Παιδεία

69

ΑΝ Η ΠΑΙΔΕΙΑ ὡς θεσμὸς δημιουργήθηκε, γιὰ νὰ συμβάλῃ στὴν ἐλευθέρωση τοῦ πνεύματος καὶ γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἀλήθεια, τὸν πολιτισμὸ καὶ τὰ Ἔθνη, σήμερα πιά ἔχει ἀποξενωθῇ ἀπ' αὐτὲς τὶς ὑψηλὲς ἀποστολές. Μοναδικὸς σκοπὸς τῆς Παιδείας στὴν σύγχρονη ἐποχὴ εἶναι ἡ στερέωση καὶ διαιώνιση τῆς κατεστημένης τάξεως πραγμάτων.

Ἡ Παιδεία μὲ τὴν στενὴ τῆς ἔννοια, δηλαδὴ ἡ «Ἐκπαίδευση», ὅπως τὴν συνέλαβαν καὶ τὴν ὑλοποίησαν οἱ ἄνθρωποι, ἀποτελοῦσε ἀνεξάρτητο θεσμό, ποὺ λειτουργοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς ἐξουσίας. Οἱ «σχολές» ιδρύονταν ἀπὸ ἰδιῶτες, κορυφαίους τῆς Σκέψεως, τῆς Τέχνης, τῆς Ἐπιστήμης, καὶ μετέδιδαν τὴν ἀλήθεια, ἀναπλάθοντας ταυτόχρονα τὶς ψυχὲς τῶν ἐκπαιδευομένων, χωρὶς τὴν τυραννία τῆς σκοπιμότητος καὶ χωρὶς πολιτικὲς ὑποδείξεις καὶ κηδεμονεύσεις.

Τὸ φαινόμενο τῆς ἐξαλλοτριώσεως τῆς Παιδείας καὶ τῆς συνειδητῆς ὑποταγῆς τῆς στὰ Κατεστημένα πρωτοπαρουσιάσθηκε ταυτόχρονα μὲ τὴν επικράτηση τοῦ θρησκευτικοῦ δογματισμοῦ. Τότε -καὶ ἀφοῦ παράλληλα πᾶρθηκαν κατασταλτικὰ μέτρα, μὲ βάση τὰ ὁποῖα καταστράφηκαν καὶ ἐξαφανίσθηκαν ὅλες οἱ σχολές- ιδρύθηκαν ἀπὸ τὸν

ἴδιο τὸν θρησκευτικὸ δογματισμὸ δικὰ του σχολεῖα, ὅπου αὐθεντικοὶ ἐκπρόσωποι τῶν δογμάτων δίδασκαν στοὺς ἐκπαιδευόμενους μὲ βάση διατεταγμένο πρόγραμμα τὶς δοτὲς «ἀλήθειες» τους, μετέδιδαν σ' αὐτοὺς τὸ πνεῦμα τους καὶ τὸν φανατισμὸ τους καὶ τοὺς μετέτρεπαν σὲ ὑπηρετές καὶ τυφλὰ ὄργανα τοῦ θρησκευτικοῦ Κατεστημένου. Ἡ Παιδεία αὕτη τῆς σκοπιμότητος εἶναι ἡ μοναδικὴ Παιδεία, ποὺ ὑπάρχει ἔκτοτε στὸν Κόσμο, καὶ ἡ ἀρχὴ της συμπύπτει περίπου μὲ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ Ρωμαϊκὸ Κράτος χωρίσθηκε σὲ Ἀνατολικὸ καὶ Δυτικὸ. Ἡ περίοδος αὕτη εἶναι ὁ προσδιοριστικὸς σταθμὸς τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητας, διότι ἀπὸ τότε ἕως σήμερα τὰ σχολεῖα ἀπὸ τὴν κατώτατη ἕως τὴν ἀνώτατη βαθμίδα τους ἐλέγχονται, ἐνῶ Παιδεία ἀνεξάρτητη, ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς ἐξουσίας δὲν ὑπάρχει πιά.

Ἡ νεώτερη ἐξουσία, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς λαοὺς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πανάρχαιο ὄπλο τῆς βίας, χτυπᾷ τὸν ὑπῆκοό της στὴ ρίζα του, δηλαδὴ τὴν ἴδια τὴν ψυχὴ του. Κοντὰ στὸ κράτος, τὴ διοίκηση, τὸν πλοῦτο καὶ τὴν ὑλικὴ ἰσχὺν τοποθετεῖ μέσα στὸ ὄπλοστάσιό της καὶ τὴν Παιδεία. Ὑποῖται ἡ Παιδεία σιγὰ – σιγὰ ἐξελίσσεται σὲ καθαρὰ ἐξουσιαστικὸ μέσον, χάνοντας ἐντελῶς τὸν ἀρχικὸ της χαρακτήρα καὶ ἀνατρέπεται ἐκ βάθρων ἢ ἀποστολὴ της.

Ἀντὶ τῆς ἀλήθειας ὑπηρετεῖ τὸ δόγμα, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἐξουσιαστὲς, ἀντὶ τοῦ πολιτισμοῦ τὴν τεχνοκρατία καὶ ἀντὶ τῆς ἐλευθερώσεως τὴν Διεθνῇ Ἐξουσία.

* * *

Δύο εἶναι τὰ σκέλη τῆς Παιδείας, ποὺ παρέχει σήμερα τὸ Κατεστημένο σ' ὅλο τὸν Κόσμο. Τὸ δογματικὸ καὶ τὸ

τεχνοκρατικὸ. Σκοπὸς τοῦ πρώτου εἶναι ἡ ἄλωση τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σκέψεως. Σκοπὸς τοῦ δεύτερου εἶναι ἡ παραγωγὴ ἀνθρώπων-μηχανῶν γιὰ τὴν ὑλικὴ-ὀργανωτικὴ θεμελίωση τῆς ἐξουσίας.

α) Τὸ δογματικὸ σκέλος μεταδίδει στοὺς λαοὺς τὴν ἐξουσιαστικὴ κοσμοθεωρία. Πρόκειται γιὰ τὴν Λογοκρατία στὶς διάφορες μορφές της, τὸ οἰκονομιστικὸ-ὕλιστικὸ δηλαδὴ πνεῦμα, ποὺ διέπει ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς σύγχρονης ἀτομικῆς καὶ ὁμαδικῆς ζωῆς. Ἡ Λογοκρατία, ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη ἀντίληψη περὶ ζωῆς καὶ περὶ Κόσμου πρὸς τὴν ἰδεαλιστικὴ-ἡρωικὴ ἀντίληψη, δὲν ἀφήνει τίποτε ἔξω ἀπὸ τὴν ἰδεολογικὴ τῆς ἐπιρροή, δὲν ὑπάρχει καμμιά περιοχὴ τῆς γνώσεως καὶ πράξεως, ποὺ νὰ μὴν «χρωματίζεται», ἀλλοιώνεται, κατευθύνεται ἀπ' αὐτήν.

β) Ὁ τεχνοκράτης ἀποτελεῖ ἓνα κολοβωμένο, ἀκρωτηριασμένο τέρας, μέρος μόνον τοῦ ἀνθρώπου, λειψὴ προσωπικότητα. Ἐντελῶς ἀνίκανος γιὰ μιὰ γενικώτερη, καθολικὴ σύλληψη τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ζωῆς, εἰδικευμένος «γνώστης» ἑνὸς μόνον ἀντικειμένου, τοποθετεῖται ἀπὸ τοὺς ἐξουσιαστὲς στὸν τομέα τῆς εἰδικότητάς του καὶ τοὺς ὑπηρετεῖ τυφλὰ, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κρίνῃ, ἂν αὐτὸ ποὺ κάνει εἶναι δίκαιο ἢ ἀδικο, ἀληθινὸ ἢ ψεύτικο, προοδευτικὸ ἢ ἀντιδραστικὸ, καλὸ ἢ κακό, θετικὸ ἢ ἀρνητικὸ. Ὁ τεχνοκράτης, αὐτὸ τὸ θλιβερὸ δημιούργημα τῆς λογοκρατικῆς Παιδείας, ἀποτελεῖ ζωντανὴ ἀπόδειξη τοῦ ξεπεσμοῦ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, τοῦ ὑποβιβασμοῦ του ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τοῦ συνειδητοῦ ὄντος στὴ στάθμη τοῦ κάστορα, τοῦ homo technicus.

Μὲ τὴν τεχνοκρατικὴ Παιδεία τὸ Κατεστημένο ἐξασφα-

λίζει την υλική-τεχνολογική, οργανωτική και οικονομική ισχύ, πού είναι απαραίτητη για την ύπαρξή του. Έκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον Κόσμο δουλεύουν σήμερα, και ο μόχθος της δουλειάς τους είναι και θεμέλιο της πολιτικής δουλείας τους.

1981

ΜΕΡΟΣ Δ'

Από τον Έξουσιασμό στην Πολιτική

1

ΤΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ θα είχε μία κατά 180 μοίρες στροφή της επίσημης ιδεολογίας και της επίσημης έσωτερικής πολιτικής έδω στην Ελλάδα στροφή τέτοια ώστε ή ευθύνη των πολλών, των πλείστων δημοσίων δραστηριοτήτων να αναλαμβάνεται από ιδιωτικούς φορείς; Αντί δηλαδή της παγκυριαρχίας του κρατισμοῦ, τοῦ κοινωνισμοῦ, των κομματικοποιήσεων, των ἐθνικοποιήσεων, των συνεταιριστικοποιήσεων, των κοινωνικοποιήσεων (μ' άλλα λόγια: της ἐξουσιαστικής ἀ-προσωποποιήσεως κάθε προσπάθειας με γενικώτερη για τον τόπο σημασία), πού σήμερα εκφράζουν τὸ ὑποβολιμαῖο βέβαια ιδεῶδες καὶ τὴν «φιλοσοφία» τοῦ Ἑλληνισμοῦ – ἀλλὰ καὶ συνιστοῦν τὴν ἐπίσημη πρακτικὴ σ' ὅλους τοὺς τομείς, ἀπὸ τὴν παιδεία μέχρι τὴν υγεία, ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες «κοινῆς ὠφελείας» μέχρι τὴν βιομηχανία, ἀπὸ τὶς συγκοινωνίες μέχρι τὰ δημόσια ἔργα, ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ ἀσφάλεια μέχρι τὴν μαζικὴ ἐνημέρωση, ἀντί, λέω, ὅλης αὐτῆς τῆς τερατοποιήσεως τῆς ἀπρόσωπης ὁμάδας, τί θὰ μπορούσαμε νὰ προσδοκοῦμε, ἂν κατίσχυε ἡ ἐπιδίωξη καὶ ἡ πρακτικὴ τοῦ ἀντιθέτου: ἂν δηλαδή ἀποκτούσαμε Παιδεία ἰδιωτικὴ (ἀπὸ νηπιαγωγεῖο μέχρι καὶ πανεπιστήμιο), κοινωνικὴ ἀσφάλιση, υγεία, «κοινὴ ὠφέλεια», συγκοινωνίες, μέσα

ἐνημερώσεως, ἐθνική ἀσφάλεια, ἔρευνα κ.λπ., ὅλα ἰδιωτικά, ὅλα δημιουργήματα τῆς πρωτοβουλίας καὶ τῆς εὐφυΐας ἄξιων καὶ προικισμένων ἀπὸ τὴν φύσιν Ἑλλήνων, σὰν προσώπων καὶ ὄχι σὰν ἀπροσώπων, ἀνευθύνων καὶ ἀνωνύμων «ὑπαλλήλων», κομματικῶν ἢ κρατικῶν «ὀργάνων», τεχνοκρατῶν, ὑπηρεσιῶν, ὀργανισμῶν καὶ λοιπῶν φαντασμάτων, ἡμιορατῶν καὶ ἡμιοράτων, ἡμισυγκεκριμένων καὶ ἡμιαφηρημένων, πάνω στὰ ὁποῖα στηρίζεται σήμερον σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἡ ἐπιβίωση, οἱ δυνατότητες δημιουργίας καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ Ἑλλήνου; Τί θὰ συνέβαινε, ἂν, ἀντὶ νὰ εἶναι ὅλα κράτος, ὅλα «κοινωνία», ὅλα ὁμάδα, ὑπῆρχε ἓνας τρόπος νὰ δημιουργηθῇ μιὰ ἐντελῶς ἄλλη κατάσταση μὲ ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο «κράτος», ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερον «κοινωνία», ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερον ἀπροσωπία; Π.χ., γιὰ νὰ ἀπαριθμήσω πρόχειρα λίγες περιπτώσεις, ἡ «Ὀλυμπιακή», ἡ ΔΕΗ, τὸ ΙΚΑ κ.λπ. ταμεῖα, ἡ ΕΡΤ1 καὶ 2, ὁ ΟΣΕ, ὁ ΟΤΕ, τὰ νοσοκομεία, τὰ πανεπιστήμια κ.λπ. σχολεῖα, ἡ ἀσφάλεια τοῦ Ἑθνους, ἡ πολεμικὴ βιομηχανία, οἱ μελέτες καὶ τὰ σχέδια γιὰ τὴν ἄμυνα, θὰ λειτουργοῦσαν καλύτερα ἢ χειρότερα, ἂν πρόσωπα ἢ ἰδιωτικὲς ὁμάδες, ἐπώνυμες, αὐτοτελεῖς, αὐτενεργεῖς ἐπωμίζονταν τὴν εὐθύνην λειτουργίας, ἀναπτύξεως καὶ ἐκτελέσεως τῶν «δημοσίων» αὐτῶν λειτουργημάτων;

Πῶς ἀλήθεια τολμάει κανεὶς νὰ λέῃ τέτοια πράγματα, τῇ στιγμῇ ποὺ ὅλοι πιστεύουμε –ἢ μᾶς κάνανε νὰ πιστεύουμε, δὲν ἔχει σημασία– ὅτι ὅλα τὰ δεινὰ μας ὥς ἀτόμων καὶ ὥς συνόλου προέρχονται ἀπὸ τὴν διαφθορὰ καὶ τὴν ἀρπακτικότητα τῆς ἐπαίσχυντης καὶ ἐπάρατης ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ὅτι Ἑλλάδα καὶ Ἑλληνικὸ Ἔθνος εἶναι μόνο

τὸ κράτος καὶ γενικὰ ὅλες οἱ ἄμεσες καὶ ἔμμεσες μορφές ἐξουσίας καὶ τίποτ' ἄλλο ἔξω ἀπ' αὐτά, καὶ ὅτι ἡ πανάκεια πάσης νόσου καὶ πάσης μαλακίας, ποὺ μόλυναν πὰ τὸν τόπο αὐτὸν μέχρι μυελοῦ τῶν ὀστέων τοῦ εἶναι ἢ συντριβῇ τοῦ «αἰσχροῦ» Ἑλλήνα ὡς προσώπου καὶ ἡ λατρεία ὡς θεοῦ τῆς ἐξουσιαστικῆς ὁμαδοποιήσεως;

Ἡ ὁμαδικὴ ἢ ἀτομικὴ σύγχρονη συνείδηση, ὁ σύγχρονος μαζικὸς τρόπος θεωρεῖν τὰ κοινὰ μας πράγματα, ἐλέγχεται τόσο στενὰ καὶ κατευθύνεται τόσο ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τὸ ἰσχύον πολιτικοκοινωνικὸ δόγμα, ὥστε πράγματα ὀλοφάνερα, ἀληθινὰ, αὐτονόητα, πραγματικά, αὐταπόδεικτα σωστὰ νὰ εἶναι ἄόρατα, ἀκατανόητα καὶ ἀσύλληπτα, ἐνῶ ἀντίθετα πράγματα ὀλοφάνερα ἀποτυχημένα, πραγματικὰ χρεοκοπημένα, αὐταπόδεικτα παράλογα, παρακμιακά, ἀνελεύθερα καὶ ἀντιδραστικὰ νὰ ἐπιβιώνουν τεχνητὰ καὶ νὰ συντηροῦνται σὰν πανίσχυροι θεσμοὶ ἢ ἱερεῖς «ἀρχεῖς» τῆς δημόσιας ζωῆς, σὲ βαθμὸ ποὺ ὅποιαδήποτε ἐνστασις ἢ ἀντίρρηση σ' αὐτὰ νὰ θεωρῆται πὰ σὰν κάτι τὸ κακόβουλο ἢ τοῦλάχιστον σὰν ἐκκεντρικότητα ἢ παραδοξολογία, ὅταν πὰ τὸ πτῶμα τοῦ πολυκέφαλου τέρατος τοῦ κρατισμοῦ, τοῦ κοινωνισμοῦ, τῶν κοινωνικοποιήσεων καὶ ὅλων τῶν παρόμοιων μορφῶν βιασμοῦ τῆς ἀνθρώπινης φύσεως θὰ κεῖται ἄταφο καὶ θὰ μολύνῃ τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τὴν δυσώδη ἀποφορὰ του, δὲν θὰ ὑπάρχῃ, γιὰ νὰ καλύψῃ τὸ κενό, τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπο, τὴν ἐπώνυμη συνείδηση, τὴν ἐπώνυμη εὐθύνην.

Φεβρουάριος 1984

2

ΟΣΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ἢ καὶ τὶς ομάδες— ἔχουν ἐπίγνωση τῆς τραγικῆς κοινωνικῆς πραγματικότητος ποὺ τοὺς περιβάλλει καὶ ταυτόχρονα διαθέτουν, ἔστω ὑποσυνείδητα, τὴν αἴσθηση τοῦ ὀρθοῦ, τῆς κοινωνικῆς ἀλήθειας, μποροῦν νὰ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους, νὰ ὑλοποιοῦν στίς μεταξύ τους σχέσεις τὴν ἀλήθεια, τὴν ἀρετὴν, τὸν ἡρωισμό καὶ τὴν ἀξιοκρατίαν, νὰ ἀποβάλλουν ὅτιδήποτε ἀπορρέει ἀπὸ τὴν θέληση καὶ τὸ δόγμα, νὰ δημιουργοῦν ἔργο, ἀντὶ νὰ ἀσχοιοῦνται μὲ τὴν ἀπασχόληση καὶ τὸν οἰκονομισμό καὶ νὰ καθιερώνουν ὠρισμένους ἁδολοὺς τύπους ὁμαδικῆς συμπεριφορᾶς, ἐναρμονισμένους πρὸς τοὺς ἀληθινούς φυσικοὺς ρόλους, ποὺ συντείνουν στὴν ἐλευθέρωση καὶ προκοπὴ τῆς ἀρχικᾶ μικρῆς ἐναρχῆς κοινωνίας τους καὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ἀνθρώπινου συνόλου. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἐναρχὴ κοινωνία μπορεῖ ν' ἀρχίσῃ τὴ ζωὴ τῆς σὰν «κοινωνία ἐν κοινωνία», σὰν ἐλευθερωμένος, ἀληθινός, δίκαιος ὁμιλος συγκροτημένος μέσα σ' ἓνα ἀνελεύθερο, βουλευσιοκρατικό, δόλιο, ψεύτικο καὶ ἄδικο περιβάλλον, ἀδιαφορῶντας γι' αὐτό.

Τὸ ζωτικὸ πρόβλημα, ποὺ πρέπει νὰ ἐπιλύσουμε, δὲν εἶναι ἡ ἀντιμετώπιση τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ ἡ ἐναρμόνιση τῆς ζωῆς πρὸς τὶς ἀξίες τῆς ἐναρχῆς κοινωνίας τῆς ἀλήθειας. Πολλὰ ἐπὶ μέρους προβλήματα ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὸ βασικὸ αὐτὸ πρόβλημα, προβλήματα καθορισμοῦ τῶν φυσικῶν ρόλων, ἐσωτερικῆς λειτουργίας καὶ ὑλικῆς αὐτάρκειας τῶν μελῶν καὶ τοῦ συνόλου, ἀλλὰ καὶ προβλήματα σχέσεων μὲ τὴν περιβάλλουσα ἐξουσιαστικὴ τάξη πραγμάτων.

Ἕνας Ἑλληνικὸς Ὅμιλος τῆς Ἀλήθειας, ὅπως κάθε τι τὸ γνήσια ἑλληνικόν, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ πανανθρώπινο,

οἰκουμενικὸ χαρακτῆρα. Ἡ ἀνώτατὴ ἀρχὴ του, ἡ μήτηρ-τροφὸς του, ἡ θεὰ Ἀλήθεια, τροφὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς (τῆς Γνώσεως καὶ τῆς Σοφίας), θὰ ἔπαυε νὰ ὑπάρχει, ἂν ἔχανε τὸ καθολικὸ κῦρος της, ἂν ἡ ἰσχὺς της κάλυπτε μόνον μία ἢ μερικὲς ἀνθρώπινες κοινότητες, ἓνα ἢ μερικὰ ἔθνη, καὶ ἄφηνε ἔξω τὰ ὑπόλοιπα. Ἡ «ἀλήθεια» μὲ σχετικὴ ἢ περιορισμένη ἰσχὺ μεταβάλλεται ἀπλῶς σὲ δόγμα, γίνεται κατὰ βάθος ὑπηρέτρια τῆς θελήσεως, καταντᾷ νεκροθάφτης τοῦ ἀνθρώπινου Μέλλλοντος.

Ὁ πανανθρώπινος καὶ οἰκουμενικὸς χαρακτῆρας ἐνὸς Ἑλληνικοῦ Ὀμίλου τῆς Ἀλήθειας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ταυτόχρονα καὶ διεθνιστικός. Οἱ ἀνθρώπινες κοινότητες, τὰ ἔθνη, ἀπελευθερωμένα ἀπὸ τὴν ὁρμὴ τῆς ἐπιβολῆς, συνυπάρχουν ἀρμονικά, δὲν συγκρούονται μεταξύ τους, δὲν καταρροῦνται βίαια. Ἄν δὲν εἶχε ἐμφανισθῇ τὸ σύμπτωμα ἐπιβολῆς τῶν ἐξουσιαστῶν, οὐδέποτε ἔθνος θὰ ἐπετίθετο ἐναντίον ἄλλου ἔθνους. Ὁ Διεθνισμός, ἡ ἄρνηση τοῦ ἔθνους, εἶναι δόγμα, ἐξουσιαστικὴ παραχάραξη τῆς ἀλήθειας, μὲ σκοπὸ τὴν παγκόσμια βουλευσιοκρατικὴ ἐξουσία.

Ὁ Διεθνισμὸς εἶναι τὸ τέρας, ποὺ γεννᾷ ἡ θανάσιμη ὑπερτέλεια τῆς θελήσεως τῶν ἐξουσιαστῶν τοῦ Κόσμου, καθὼς καταστρέφει τὴν ἐναρχὴ κοινωνία καὶ τὴν ἀντικαθιστᾷ μὲ τὸν ἀνθρωποφάγο δράκοντα τῆς ἐξουσίας. Τὸ ἔθνος, θερμοκοιτίδα τοῦ πνεύματος, δημιουργημὰ τῆς ἀλήθειας καὶ τοῦ Κοσμογονικοῦ Νόμου, ὑπάρχει γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Ὅμιλον σὰν μικρογραφία τῆς ὁμαδικῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος, σὰν ἀπαραίτητο στοιχεῖο τοῦ οἰκουμενικοῦ οἰκοδομήματος. Ὅπως τὸ ἄτομο σὰν λειτουργός, ἐκτελεστής τοῦ ἀτομικοῦ φυσικοῦ καὶ ἀληθινοῦ ρόλου του ἀποτελεῖ τὸ κύτταρο

τῆς κοινότητας, ἔτσι καὶ τὸ ἔθνος σὰν σύνολο ὑποκεῖμενο στὸ νόμο τῆς Ἀλήθειας, ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς πέτρες τοῦ παναθρώπινου οἰκοδομήματος.

Ἡ ἑλληνικότητα τοῦ Ὁμίλου τῆς Ἀλήθειας ἐπιβεβαιώνει τὴν παγκοσμιότητά του. Οἱ ἀρχές, ιδέες καὶ ἀξίες καθολικοῦ κύρους, καθὼς καὶ ὁ ἔλεγχος, ὁ διάλογος, ἡ ἔρευνα, ἡ ἀπόδειξη, ἡ «διαλεκτική» –μὲ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ σημασίᾳ τοῦ ὄρου– μπορεῖ νὰ εἶναι πράγματα ποὺ μόνο ἡ ἑλληνικὴ σκέψη –καὶ μόνον αὐτὴ– θεοποίησε, ἀλλὰ τοῦτο μὲ κανένα τρόπο δὲν σημαίνει, ὅτι ἡ ἀξία τους δὲν ἀφορᾷ σὲ ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο εἶδος, δὲν καλύπτει ὁλόκληρο τὸ Σύμπαν.

Κίνδυνος παγοποίησεως, δογματοποίησεως, «κατεστημενοποίησεως» τῆς ἀλήθειας μέσα στοὺς κόλπους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁμίλου δὲν ὑπάρχει, ἀκριβῶς διότι ἡ δομὴ τῆς ἑναρχικῆς κοινωνίας του εἶναι κινητικὴ, δηλαδὴ συνεχῆς πορεία πρὸς τὸ ὀρθὸν καὶ ὄχι τὸ ἴδιο, τὸ τέλειο ὀρθόν.

Εἶναι πολλές, συσσωρευτικὲς οἱ ἐνδείξεις ὅτι οἱ τάσεις φυγῆς, ἐξόδου τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ θανάσιμο καὶ ἀποπνικτικὸ τέλμα τῆς ἐξουσιαστικῆς παγίδας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχουν πιασθῇ, αὐξάνονται, ἐνισχύονται, μὲ ρυθμὸ ἀνάλογο πρὸς τὸν ξέφρενο ρυθμὸ τῆς ὑπεραναπτύξεως τῆς βουλευσιοκρατίας.

Ὁ κόσμος ἀσύνειδα ἀλλὰ σταθερὰ προσπαθεῖ νὰ βρῇ καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς Ἀλήθειας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας, ποὺ τοῦ στέρησε ἡ σκλαβιὰ τῆς τεχνοκρατίας, τῆς «ὀργανώσεως» καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ ἡ ἠθικὴ σκλαβιὰ τοῦ δόλου καὶ τοῦ δόγματος.

Ἀθήνα 1981

3

ΑΝ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΩΝ ΡΩΜΑΪΚΟΥ κρατιδίου εἴμαστε οἱ δυστυχέστεροι ἴσως ἐξ ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Γῆς, σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στὸ τρισάθλιο παρόν, μποροῦμε νὰ ἀποζημιωθοῦμε, καὶ μὲ τὸ παραπάνω, γιὰ τὴν συμφορὰ μας αὐτὴ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἴμαστε οἱ φορεῖς τοῦ πιδὲ μεγαλειώδους παρελθόντος σὲ σύγκριση πρὸς τὸ παρελθὸν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἐθνῶν τῆς Γῆς.

Αὐτὸ τὸ μεγαλεῖο, τὸ ὑβριζόμενο, τὸ συκοφαντούμενο, τὸ ἀποκρυπτόμενο, τὸ παραχαρασσόμενο Ἑλληνικὸ Μεγαλεῖο, εἶναι ὁ σίγουρος, ὁ ἰδανικὸς ἀλλὰ καὶ ὁ μόνος ὁδηγός, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἀποξύσουμε σήμερα ἀπὸ τὸν ἐθνικὸ μας ὀργανισμό τὰ ὀδυνηρά, ἂν ὄχι θανατηφόρα ἔλκη τῆς ἀποσύνθεσης, τοῦ μηδενισμοῦ καὶ τῆς παρακμῆς ποὺ μᾶς κατατρύχουν. Τὸ Παρελθὸν γίνεται αὐτόματα Παρόν καὶ ξαναχίτζεται αὐτόματα ὡς Μέλλον μ' ἓναν πολὺ ἀπλὸ τρόπο: Μὲ τὴν στενὴ γνωριμία του καὶ τὴν βαθεῖα συνειδητοποίησή του.

Ἰούλιος 1995

4

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟ ὁ Ἑλληνας μηχανικὸς Ἀρχιμήδης «εἰ γῆν εἶχεν ἐτέραν, ἐκίνησεν ἂν ταύτην μεταβὰς εἰς ἐκείνην» (= ἂν εἶχε μιὰ ἄλλη γῆ, πηγαίνοντας σ' ἐκείνη θὰ μετακινούσε ἐτούτη).

Ἄν γιὰ νὰ ἀποδράσουμε ἀπὸ τὴν φυλακὴ μας, ξεκινοῦμε μὲ ἀφετηρία αὐτὰ ποὺ ἰσχύουν τώρα, ἂν δηλαδὴ νομίζουμε ὅτι μ' ἓνα νέο δόγμα, μιὰ νέα λογοκρατία, μιὰ νέα ἐξουσία, θὰ ἀποκαταστήσουμε μιὰ ζωὴ ποὺ θὰ ἐντάσσεται μέσα σὲ

μιὰ κατάσταση Ἀρχῆς, δὲν διαφέρουμε ἀπὸ τοὺς μεθυσμένους ποὺ τὴν ὥρα τῆς κραιπάλης τους θέλουν «νὰ εἶχε ἡ γῆ ἕναν κρῖκο, γιὰ νὰ τὴ σηκώσουν».

Οἱ διάφορες ἀλλαγές ποὺ σημειώθηκαν στὴν Ἱστορία, στὴν πραγματικότητα ὄχι μόνο δὲν ἀντιπροσωπεύουν ἀνατροπὴ ἢ ἔστω ταλάντευση τῆς κρατοῦσης τάξεως πραγμάτων καὶ ἀντιλήψεων, ἀλλὰ ἀντίθετα εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ὅλο καὶ μεγαλύτερη ἐδραίωση τῆς παρὰ φύσιν καταστάσεως ἐξουσίας, τὴν ὅλο καὶ εὐρύτερη ἀνάπτυξη τῆς νοσηρῆς ὁρμῆς ἐπιβολῆς, τῆς «ὑπερτέλειας» αὐτῆς τῆς θελήσεως. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ ἀρχὴ τους βρισκόταν μέσα σ' «ἐτούτη τὴ γῆ» καὶ ἡ φύση τους δὲν διέφερε ἀπὸ τὶς προϋπάρχουσες καταστάσεις.

Ἀντιλήψεις ποὺ φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως σὰν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες καὶ συγκρούσθηκαν μεταξύ τους σφοδρότατα, ὅπως ὁ Μωσαϊσμός καὶ ὁ Χριστιανισμός, ὁ Χριστιανισμός καὶ ὁ Μαρξισμός, ὁ Καπιταλισμός καὶ ὁ Μαρξισμός, ὁ Χιτλερονισμὸς καὶ ὁ Ἀστοκαπιταλομαρξισμός κ.λπ., δὲν ἦσαν στὴν πραγματικότητα παρὰ διαφορετικὰ πρόσωπα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δαίμονα, γνήσια ὁμογάλακτα τέκνα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πατέρα, τοῦ τρισυπόστατου τέρατος Δόγμα - Λογοκρατία - Ἐξουσία, ποὺ ἐμφανίσθηκε ἀπὸ τὴν αὐγὴ τῆς Ἱστορίας καὶ ἀπλώνοντας τὰ πλοκάμια του σ' ὅλη τὴν Ὑδρογειο δὲν ἄφησε πιά καμμιὰ πτυχή τῆς ζωῆς μας ἀληθινὴ, δίκαιη, ἐλεύθερη καὶ φυσικὴ.

Φοβόμαστε, ὅτι ἡ μόλυνσή μας ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς ὑπερανεπτυγμένης θελήσεως, ἀπὸ τὴ διαστροφὴ τῆς ἐπιβολῆς τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ἔχει πάρει τέτοιες διαστάσεις, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη κανεὶς ἀπὸ μᾶς, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ τοπο-

θετήσῃ τὸν ἑαυτὸ του ἔξω ἀπὸ «ἐτούτη τὴ γῆ», ἔξω ἀπὸ τὴν «ιδεολογικὴν Ὑδρογειο», μέσα στὴν ὁποία ἔχει καταδικασθῇ νὰ ζῇ καὶ νὰ κινῆται σύμπασα ἡ ἀνθρωπότητα. Ἡ «ἐτέρα γῆ» τοῦ Ἀρχιμήδη φαίνεται νὰ ἀποτελῇ σήμερα κάτι σὰν ἀνέφικτη, «μεταφυσικὴ» ἐπιδίωξη - ἐκεῖ μᾶς ἔχει καταντήσῃ ἡ μακραίωνη πνευματικὴ τυραννία ποὺ ἀσκοῦν πάνω μας οἱ τρελλοὶ κηφῆνες ποὺ κάθισαν στὸ σβέροκο τῆς ἀνθρωπότητος καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν «κοντύνουν» καὶ νὰ τὴν φέρουν στὰ δικά τους μέτρα, γιὰ νὰ τὴν ἐξουσιάζουν καὶ νὰ τὴν ἐκμεταλλεύωνται πὶδ εὐκόλα.

Μολονότι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ φυσικὸς ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἀπεχθάνεται τὸ δόγμα, τὸν Ἀστοκαπιταλομαρξισμό, τὸν Χιτλερονισμὸς, τὴν βία, τὴ δύναμη, τὴν ὁργάνωση, τὸν οἰκονομισμό, τὴν ἐργασία, τὴν ἰσότητα καὶ νὰ μὴ προτιμᾷ ἀντ' αὐτῶν τὴν ἀλήθεια, τὴν γνώση καὶ τὴν ἀρετή, τὴν ἐλευθέρωση, τὸ ἔργο, τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀξιοκρατία, ἐν τούτοις, φαίνεται, ὅτι μετὰ τὴν προσβολὴ μας ἀπὸ τὴν βουλευσιοκρατικὴ ἀρρώστια καθέννας ἀπὸ μᾶς κρύβει μέσα του ἕναν ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ διεστραμμένο καθ' ἑξῆς, ἕνα τρελλὸ κηφῆνα-ἐξουσιαστή, ἕναν παρανοϊκὸ ὑλιστὴ, ἕναν ψεύτη, διαστρεβλωτὴ τῆς ἀλήθειας καὶ δογματικό, ἕνα δοῦλο καὶ ταυτόχρονα ἕνα τύραννο.

Ἡ ἀναζήτησις τοῦ ἀρχιμήδειου σημείου, ἡ ἀπόδραση ἀπὸ τὴν «ιδεολογικὴν Ὑδρογειο» καὶ ἡ ἀνακάλυψη τῆς «ἐτέρας γῆς» σὰν πνευματικῆς θέσεως, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνατροπὴ τοῦ καθεστῶτος τῆς παρακμῆς, συνιστᾷ τὸ μεγαλύτερο χρέος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὸ ὕψιστο αἷτημα ἐνὸς Ἑλληνικοῦ Ὁμίλου τῆς Ἀλήθειας - αἷτημα ποὺ ταυτίζεται μὲ τὸ ἐνστικτο αὐτοσυντηρήσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ «ἐτέρα γῆ» ὄχι μόνο δὲν ἀποτελεῖ «μεταφυσικὴν ἀναζήτηση» ἢ χίμαιρα, ἀλλὰ εἶναι τὸ πιὸ «πραγματικὸ» πρᾶγμα στὸν Κόσμο, ἀφοῦ ταυτίζεται μὲ τὴν ἴδια τὴν φύση μας, μὲ τὴν ἴδια τὴν ἀλήθεια. Ἀντίθετα τὸ χιμαιρικὸ θὰ ἦταν «ἐτούτη ἡ γῆ», ἐτοῦτο τὸ πνευματικὸ καθεστῶς τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς διαστροφῆς, ἐτούτη ἡ παρὰ φύσιν ζωὴ μας.

Ὁ πρόγονός μας Ἀρχιμήδης, ὅταν ναυπήγησε ἓνα γιγαντιαῖο σκάφος, τὴν «Συρακοσία», μὲ ἐκτόπισμα ἴσο πρὸς τὸ ἐκτόπισμα ἐξήντα πλοίων καὶ μὲ πλήρωμα χιλιάδων ἀνδρῶν, τὸ καθεῖλκυσε μόνος του κινῶντας μόνον τὸ ἀριστερό του χέρι¹. Ἄν τὰ μέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀμίλου σκάψουμε ἔνδον, ἂν ἐξοβελίσουμε τὸν παρείσακτο, ποῦ θροιάστηκε μέσα στὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα μας, καὶ ἂν ἀπελευθερώσουμε τὸν καταπιεσμένο σήμερα στὰ βάθη τοῦ ὑποσυνειδήτου μας ἀληθινὸ ἄνθρωπο καὶ τὸν τοποθετήσουμε στὴν φυσικὴ θέση του, τὴν «ἐτέραν γῆν», τὴν πνευματικὰ ἐλευθερωμένη, ἀληθινὴ «Γῆ», τότε θὰ ἀνατινάξουμε στὸν ἀέρα τὸν Κόσμο «μας» κινῶντας, ὅπως ὁ παλιὸς Ἑλληνας, μόνον τὸ ἓνα μας χέρι.

Ἀθήνα 1981

5

ΕΙΝΑΙ, ΝΟΜΙΖΩ, ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΟ τὸ νὰ ἐναβρύνεται κανεὶς γιὰ τοὺς προγόνους του μόνον, ὅταν καὶ ὁ ἴδιος εἶναι συνεχιστὴς τῶν ἔργων τους. Καὶ τὸ ἴδιο πρᾶγμα γίνεται νοσηρό, ὅταν ὁ ἴδιος εἶναι ἀνάξιος τους. Διότι ἔτσι τονίζει τὴν μειονεξία του καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἀλλά, τὸ χειρότερο, πρὸς

τοὺς ἄλλους, κάτι τὸ ὁποῖο δὲν θὰ πάθαινε, ἂν ἦταν πιὸ μετριόφρων. «Ἄν εἴμεθα ἀληθῶς εὐκλεέστατοι», λέγει ὁ Κοραῆς, «ὡς ζητοῦν νὰ μᾶς πείσωσιν οἱ θρασεῖς δημοκόλακες, τὰ φωτισμένα ἔθνη ἤθελαν ὁμολογήσει τὴν μεγάλην μας εὐκλειαν ἢ θὰ ἐντρέποντο νὰ τὴν ὀνομάζουν ἐξεναντίας δύσκειαν.»

Νοέμβριος 2006

6

ΟΙ ΔΥΟ ΤΙΜΕΣ ΑΛΗΘΕΙΑ-ΨΕΥΔΟΣ, ποὺ οἱ ἴδιες σὲ ἄλλα ἐπίπεδα συνειδήσεως μποροῦν νὰ πάρουν ἀπλῶς ἄλλες ὀνομασίες, ὅπως ὠραῖο-μὴ ὠραῖο ἢ ἐλεύθερο-ἀνδραποδῶδες, εἶναι ἡ νοητικὴ μήτρα ὁλόκληρου τοῦ Ἑλληνικοῦ (παγκόσμιου) Πολιτισμοῦ καὶ ἐκεῖνο ποὺ δίδει τὴν εἰδοποιὸ διαφορὰ στὸν ἰδιάζοντα τρόπο σκέπτεσθαι τοῦ ἱστορικοῦ μεγέθους «Ἑλλην». Καὶ ἡ μέθοδος μὲ τὴν ὁποία ὁ Ἑλλην ἐξασφάλισε τὴν σίγουρη προσέγγιση τῶν δύο αὐτῶν τιμῶν, ἡ Λογικὴ ἢ Ἀνάλυση, λειτουργῶντας μόνον ὡς ἐφαρμογὴ τῆς Ἀποδείξεως, εἶναι ἡ τέλεια κοσμοϊστορικὴ κατάκτησή του καὶ τὸ μέγιστο δῶρο του πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἑλλην λοιπὸν σημαίνει τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀντιμετωπίζει τὰ πάντα ἀνεξαιρέτως μετρῶντας τα μὲ τὶς τιμὲς ἀλήθεια - ψεῦδος, πιστοποιούμενες μὲ τὴν μέθοδο τῆς τυπικῆς ἀποδεικτικῆς Λογικῆς. Ὅσοι ἀπὸ ἐμᾶς δὲν μπορέσουμε νὰ ἀνεβοῦμε στὴν σκοπιὰ αὐτὴ θεωρήσεως τῆς πραγματικότητος, δὲν θὰ κατακτήσουμε ποτὲ τὴν ιδιότητα τοῦ Ἑλλήνος.

Μάιος 1995

¹ «Τῇ τρισπᾶστω μηχανῇ χειρὶ λαιᾷ καὶ μόνῃ» (Ἀθήναιος).

7

ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ ΦΩΤΕΙΝΕΣ, ἔλλογες, ὑπεύθυνες, δημιουργικὲς δὲν μποροῦν νὰ ταυτισθοῦν πνευματικὰ καὶ πολιτικὰ μὲ τοὺς ὀχλανθρώπους, ποὺ «*κεκόρηνται ὁκωσπερ κτήνεα*». «*Αἴρεϋνται γὰρ ἐν παντὶ οἱ ἄριστοι κλέος ἀέναον θνητῶν*», καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τοὺς κατατάσσει στὴν κατηγορία τῶν πράγματι ἀρχόντων, τῶν πράγματι ἡγετῶν. Ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ μεταξὺ ἡγεσίας καὶ ἐξουσίας, μεταξὺ ἀριστείας καὶ χυδαιότητας καὶ μεταξὺ «ἡγετῶν τοῦ λαοῦ» ἢ «ἀγωνιστῶν τοῦ λαοῦ» καὶ ἀρχόντων εἶναι ἀνυπέρβλητη.

Στὸν τόπο αὐτὸν καὶ σὲ εὐρεία ἔκταση σ' ὅλη τὴν Ὑδρογίειο αὐτὴ ἢ κατὰ φύσιν διάκριση μεταξὺ ἀρίστου καὶ ὀχλαγωγοῦ ἔχει συσκοτισθῇ, ἀλλοιωθῇ, διαστρεβλωθῇ σήμερα, στὴν ἐποχὴ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ δόλου, στὴ ἐποχὴ τῆς ιδεολογικῆς ἀπάτης, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς παγκυριαρχίας τῆς μάζας. Ὁ ἄρχων, ὁ ταγὸς σ' ὅλους τοὺς τομεῖς, ἀπὸ τὴν πολιτικὴν πράξιν μέχρι τὴ λογοτεχνία καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ ζωὴ μέχρι τὴν ἐκπαίδευση ἢ τὴν θρησκεία, ταυτίζεται μὲ τὸν λαϊκιστὴ, μ' αὐτὸν ποὺ εἴτε ἐνσαρκώνει εἴτε καταδολιεύεται τὸν ἀγελαῖο ἄνθρωπο. Δὲν ἔχουμε πιά ἄρχοντες ἀλλὰ θλιβερὰ ὑποκατάστατα, τῶν ὁποίων ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ χυδαιότητα ἀνταγωνίζεται τὴν βαρβαρότητα καὶ ἀνευθυνότητα τοῦ ὅχλου. Μὲ μία φράση ἡ ἀνθρωπότητα δὲν ἔχει πιά ἰθύνουσα τάξιν.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, διαγράφεται σαφῶς ἓνα «δέον» γι' αὐτοὺς ποὺ ἐπιβιώνουν – γρηγοροῦσες συνειδήσεις μέσα στὴν πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξαθλίωση τῶν πάντων. Γι' αὐτοὺς ποὺ μὲ χίλιες θυσίες καὶ ταπεινώσεις θεῶνται, ἄκαμπτοι μπροστὰ στὴν ἐξωλέστατη θύελλα τῶν

καιρῶν, τὴν ἔκταση τῆς καταστροφῆς τοῦ Πολιτισμοῦ. Γι' αὐτοὺς ποὺ ἀπὸ τὴν πολυσήμαντη σκοπιὰ τῆς περιφρονημένης ἀτομικότητάς τους βλέπουν καθαρά, ὅτι αὐτὸ ποὺ προβάλλεται ὡς «ἀνάμιξη στὰ κοινὰ» ὡς ἰδανικὸ «λαϊκῶν ἀγώνων», ἰσοδυναμεῖ μὲ σύνθλιψη καὶ ἐξάλειψη καὶ τῶν τελευταίων ἐστιῶν ἀντιστάσεως, ποὺ οἱ ἴδιοι ἀντιπροσωπεύουν.

Τὸ «δέον» αὐτὸ ταυτίζεται μὲ τὴν δημιουργία ἰθύνουσας τάξεως ἔξω ἀπὸ τὸν οὕτως ἀποκαλούμενο «δημόσιο βίον» γενικῶς. Τὴν δημιουργία ἀριστείας σ' ὅλους τοὺς τομεῖς. Τὴν δημιουργία μιᾶς τέχνης, ποὺ οὔτε σιτίζεται στὸ ταμεῖο τῆς ἐξουσίας οὔτε ἐπιδιώκει τὴν δικαίωσή της ἀπὸ τὸν ὄχλο. Τὴν δημιουργία ἀνεξάρτητων πυρήνων διανοουμένων, ποὺ οὔτε ἐκφράζουν κάποια «γραμμὴ» οὔτε ἐπιζητοῦν κάποια «λαϊκὴ βάση». Τὴ δημιουργία ὁμίλων ἐκπαιδευτικῶν ἢ ἐπιστημόνων, ποὺ οὔτε συνδικαλίζονται οὔτε «κάνουν καρριέρα». Τὴ δημιουργία ἰδιωτικῶν ἐστιῶν ἀναζητήσεως πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς, ποὺ δὲν συνάπτονται οὔτε πολιτικὰ οὔτε κοινωνικὰ μὲ τὴν ἀνθρωποβόρο κρατοῦσα τάξιν πραγμάτων. Τὴ δημιουργία ἐν τέλει μορφῶν κοινωνικῶν ἴσα – ἴσα «ἄτυπων», ὅπως μὲ περιφρόνηση ἀλλὰ καὶ μὲ φόβο τὶς χαρακτηρίζει ἡ ἐξουσιαστικὴ παράνοια.

Ἀπρίλιος 1987

8

ΚΑΙ Η ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΣΗ τῆς Ἑλληνικῆς Τραγωδίας: Κι ἐμεῖς σήμερα, τὸ θλιβερὸ λείψανο τῶν 10 ἑκατομμυρίων τοῦ πάλαι ποτὲ μεγαλειώδους Ἑλληνισμοῦ, ποὺ ἐγκλεισθήκαμε στὸ ἀφελληνιστικὸ μανδρὶ τοῦ Ρωμαίου κρατιδίου,

εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ ἀλληλοεξοντωθοῦμε χάριν καὶ πάλι τῶν ξένων μορμολυκείων, μὲ τὰ ὁποῖα «τρεφόμεθα» πνευματικὰ καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων καταντήσαμε ἐδῶ ποὺ καταντήσαμε. Τί σημαίνει κάθαρσις;

Μάρτιος 1995

9

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ καὶ τὸν Χριστιανισμό ἔτσι ὅπως εἶναι, νὰ ὑπάρχουν διαφορετικοὶ καὶ ἀπλησίαστοι, ὅπως ὑπῆρξαν πάντοτε διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Αὐτὴ ἡ παραδοχὴ εἶναι ἡ πιὸ συμφέρουσα βάση ἐκκινήσεως γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος. Ὅ,τιδήποτε ἄλλο εἶναι ἐπικίνδυνον.

Ἰανουάριος 1999

10

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΔΙΕΔΡΑΜΕ τὸ μέγιστο τμῆμα τῆς χρονικῆς περιόδου, ποὺ τοῦ ἀναγνωρίζει ἡ ἐπίσημη Ἱστορία – δηλαδή μιὰ κάποια ἱστορικὴ ἐμφάνιση καὶ παρουσία του ἀπὸ τὴν 2η χιλιετία π.Χ. – χωρὶς νὰ ἀποτελῇ ἐνιαῖο «κράτος», ἐνιαῖο «ἔθνος», ἐνιαῖα «ὀργάνωση» κοινωνικὴ, οἰκονομικὴ, θρησκευτικὴ, τοῦλάχιστον μὲ τὶς σημασίες τῶν ὄρων αὐτῶν ὅπως τὶς ἐννοοῦμε σήμερα. Πράγματι ἐκτὸς τοῦ «Νεοελληνικοῦ Κράτους» παρόμοια πολιτικὴ κατάσταση τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν ὑπῆρξε ποτέ: ἡ «πόλις» δὲν ἔχει σχεδὸν τίποτε κοινὸ ὡς πολιτικὸς ὀργανισμὸς μὲ τὸ κράτος ρωμαϊκῆς, βυζαντινῆς ἢ ἀστικῆς ἐμπνεύσεως (ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ὑπῆρξε πολυεθνικὴ, ὅπως καὶ τὰ βασίλεια τῶν διαδόχων του)· κρατικὸ «ἔθνος», ὅπως προέκυψε ἀπὸ τὶς εὐρωπαϊκὰς ἀστικὰς ἐπαναστάσεις, ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν

ὑπῆρξε ἐπίσης ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὸ 1821 – ἔγινε τέτοιο τότε κατ' ἀντιγραφὴν καὶ κατ' ἐκτροπὴν ἀπὸ τὸ πανάρχαιο δικό του «ἐθνικὸ» πολιτικὸ πρότυπο. Καὶ εἶναι τραγικὸ τὸ γεγινός, ὅτι, μολονότι στὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία εἶναι κανόνας χωρὶς ἐξαιρέσεις τὰ ἀνωτέρω, ἡ νεώτερη Ρωμιοσύνη μετὰ ἀπὸ 16½ αἰῶνες ἱστορικοῦ κώματος καὶ πολιτισμικῆς ἀφασίας, ἐντελῶς ἀνιστόρητη, ἀνελλήνιστη καὶ ἀπολίτιστη, δὲν ὑποψιάζεται καὶ ὅτι σήμερα δὲν ἔχει καμμιά συνείδηση τῆς ἱστορικῆς, τῆς ἰδιαίτερης πολιτικῆς τῆς προσωπικότητος – καὶ βλέπει τὴν πολιτεία μὲ τὰ μάτια τῶν ἄλλων, τῶν τρίτων, τῶν «ἐθνῶν», τῶν «κρατῶν», μὲ μία φράση τῶν ὀργανωτικῶν σχηματισμῶν τοῦ νεώτερου θεοκρατικοῦ ἀρχικὰ καὶ ἀργότερα ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ κόσμου.

Ὁ δῆμος-πόλις τῆς Κλασικῆς Ἑποχῆς ἢ νωρίτερα τὸ βασίλειο-πόλις τῆς Προκλασικῆς – Ὀμηρικῆς Ἑποχῆς εἶναι τὸ μόνο ἑλληνικὸ αὐθεντικὸ πολιτικὸ «μοντέλλο», ποὺ μποροῦμε νὰ ἰχνηλατήσουμε μὲ τὴν βοήθεια τῆς ἐπίσημης Ἱστορίας. Ὅμως εἶναι αὐτονόητο, ὅτι αὐτὸ τὸ «μοντέλλο» δὲν «φύτρωσε ἐκ τοῦ μηδενός», ἀλλὰ ὑπῆρξε προῖον μακρῶν διεργασιῶν, ποὺ διήρκεσαν ἐπὶ χιλιετίες, γιὰ νὰ ἐξελιχθῇ, νὰ ἀκμάσῃ καὶ νὰ γίνῃ καθολικῶς ἀποδεκτὸ ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν Ἑλληνικὸ Κόσμο. Δυστυχῶς ἡ ἐπίσημη Ἱστορία δὲν «ἀκουμπᾷ» αὐτὸ τὸ συγκεκριμένο πανάρχαιο ἱστορικοπολιτικὸ γίγνεσθαι (ποὺ διακόπηκε ὀριστικὰ ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἐμφανίσθηκε ὁ πολιτικὸς ἐξουσιασμὸς τῆς Ρώμης, μὲ τὶς ἀνεπανόρθωτες συνέπειες ποὺ προκάλεσε ἀκόμη καὶ στὴν ἑλληνικὴ ἀντίληψη περὶ πολιτικῆς).

Ἄς φύγουμε πιά πέρα ἀπὸ τὰ κόμματα, τὸ κράτος, τὸ ἔθνος, τὴν οἰκονομία... Ἄς περιέλθουμε τὴν Οἰκουμένη ὅχι

πετώντας σὰν τοὺς ἀετοὺς τοῦ Διὸς, ἀλλὰ μ' ἓναν ἡλεκτρονικὸ ὑπολογιστή.

Ἀπρίλιος 2008

11

ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ ΠΟΤΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ὁργανωμένη καὶ ἱεραρχημένη κάτω ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἱερατεῖο-θρησκεία. (Ἱεραρχία, προκαθήμενος, ἐπαγγελματικὸς κληρὸς, «ἱερὸ βιβλίον», σωματειακὴ μορφὴ καὶ «διοίκηση» θρησκείας κ.λπ. εἰσέβαλαν στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Ἀσία καὶ λειτουργοῦν ἐδῶ καὶ 2.000 χρόνια ὡς ξένα σώματα.)

Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ στὴν Ἑλλάδα κόμμα ἢ ἄλλης μορφῆς διασπαστικὴ πολιτικὴ ὁμάδα ἢ ὁργάνωση. (Τὸ «κόμμα» εἰσήχθη στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ 1821, ἐλήφθη ὡς «ἰμιτασιδὸν» ἀπὸ τὸν Παρλαμενταρισμὸ τῆς Εὐρώπης καὶ εἶναι ξένο σῶμα πρὸς τὴν ἐλληνικὴ ἀντίληψη περὶ πολιτικῆς, ἡ ὁποία ἔβλεπε τὴν ἀνθρώπινη ὁμάδα ὡς σύνολο-«πόλιν» καὶ ποτὲ ὡς κατακερματισμένη - κόμμα - τιασμένη ἐνότητα.)

Τὸ μαζικὸ κίνημα (θρησκευτικὸ, ἰδεολογικὸ, πολιτικὸ) ἀποτελεῖ φαινόμενο παντελῶς ἄγνωστο στὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία. (Ὅλα τα μαζικὰ κινήματα, ποὺ ἔχουν ἐμφανισθῇ διεθνῶς -καὶ εἰσήχθησαν καὶ στὴν Ἑλλάδα- εἶναι προϊόντα ἀποκλειστικὰ τῆς Ἑβραϊκῆς Σκέψης.)

Ἡ Ἑλλάδα ἦταν πάντοτε καὶ εἶναι σήμερα διαχρονικὴ καὶ διαπλανητικὴ μόνον ὡς τρόπος σκέψεως, ποὺ διαμόρφωσαν ἀποκλειστικὰ προσωπικότητες-ἀτομικότητες, ποὺ ἀνῆκαν μόνον στοὺς χώρους τῆς Σκέψης-Φιλοσοφίας, τῆς Τέχνης, τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ ποτὲ στοὺς χώρους τῶν ὁμαδικῶν ἢ ὁργανωμένων δραστηριοτήτων.

Ἡ παγκόσμια κυριαρχία τῆς πολιτισμικῆς Ἑλλάδας ἐπιβλήθηκε καὶ ἰσχύει σήμερα, χωρὶς ποτε νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ ἢ ἔστω νὰ τὴν ὑποβοηθήσῃ οἰαδήποτε ὁργανωμένη δύναμη (ἢ κίνημα ἰδεολογικο-θρησκευτικο-πολιτικὸ), ποὺ νὰ δημιουργήθηκε καὶ νὰ ἔθεσε ὡς στόχο καὶ ἀγωνιστικὴ τῆς ἐπιδίωξης τὴν ἐξάπλωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς (Ἐπιστήμη-Φιλοσοφία-Γλῶσσα-Δημοκρατία-Θέατρο-Ἀθλητισμὸς κ.λπ., κ.λπ.) εἶναι σήμερα μία πανίσχυρη πραγματικότητα μόνον καὶ μόνον χάρις τὴν ἀνάγκη τοῦ Ἀνθρώπου οἰαδήποτε θρησκείας, ἐθνικότητας, φυλῆς κ.λπ. νὰ υἱοθετήσῃ ἐκούσια, ὥστε ἔτσι νὰ εὐεργετηθῇ, τὸν Ἑλληνικὸ Τρόπο Σκέψης καὶ τὸ παράγωγό του, τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμό.

Πρόσωπα (κυρίως ἐπιστήμονες, στοχαστές, καλλιτέχνες) καὶ κράτη-κυβερνήσεις εἰσήγαγαν ἐκουσίως στὶς χῶρες τοὺς τὴν ἐλληνικότητα. Οὐδέποτε ἡ ἐλληνικότητα ἔγινε δεκτὴ ὕστερα ἀπὸ δραστηριότητες καὶ ἀγῶνες ὁμάδων, ὁργανώσεων, ἐπαναστάσεων, κομμάτων ἢ ἰδεολογημάτων, τὰ ὁποῖα, ὡς ἀνάγκη ὑπῆρξαν, ὡδηγοῦσαν πάντοτε στὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα, δηλ. τὴν κάθειρξη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας καὶ τὴν φτίμωσις τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλήθειας.

Φαινόμενα ἀνελληνικότητας, θεοκρατίας καὶ μαζισμοῦ ἐπικάθηνται ὡς πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ ταφόπλακα πάνω σὲ μιὰ Ἑλλάδα πολιτισμικῆς ἀφασίας, πάνω σὲ μιὰ Ἑλλάδα πολιτικοῦ θανάτου· μιὰ νεκρὴ Ἑλλάδα, ποὺ μόνον μιὰ μακρὰ περίοδος διαφωτισμοῦ ἴσως μπορέσῃ νὰ τὴν νεκραναστήσῃ. Τὴν Ἑλληνικὴ Πολιτεία (ὅχι τὸ ἰσχύον κοινοβουλευτικὸ καθεστῶς) θὰ ὑπηρετοῦσε καὶ πολιτικὰ καὶ πνευματικὰ σήμερα αὐτὸ ποὺ ἡ Ἱστορία διδάσκει: ὅτι 2-3 κοσμοῖστο-

ρικοί σταθμοί, που αποτέλεσαν τα μόνα αληθινά άλματα της Ανθρωπότητας από τη μοίρα του κτήνους προς τα σκαλοπάτια της προόδου, υπήρξαν καρπός μιας προηγηθείσας διαφωτιστικής φάσης, πάντοτε μακροχρόνιας. Και ακριβώς ό διαφωτισμός είναι ή μόνη πολιτική, που μπορεί να λειτουργήσει δημιουργικά και να φέρη πολιτικά αποτελέσματα κάτω από τις συνθήκες κοινοβουλευτικής και θεοκρατικής δικτατορίας, που ισχύουν στη σημερινή Ελλάδα. Τα ιδεολογήματα, τα θρησκευματα, οι πολιτικές οργανώσεις μακροπρόθεσμα αποτέλεσαν και ήδη αποτελούν την πραγματική συμφορά, την αληθινή τροχοπέδη και την βαρεία κατάρα της Ελληνικής (και παγκόσμιας) Ιστορίας.

Απρίλιος 2007

12

ΑΠΟ ΧΕΙΛΗ ΥΨΗΛΑ ΙΣΤΑΜΕΝΩΝ ακούμε συχνά τώρα τελευταία να καταδικάζονται, σαν να πρόκειται για έσχατες έγκληματικές ενέργειες, κάποια δημοσιεύματα που «στρέφονται κατά των θεσμών». Αλλά, αν ένας θεσμός αποδεδειγμένα λειτουργή αρνητικά κατά του συνόλου, αν π.χ. υπονομεύη την πρόοδο του Πολιτισμού, έκτρέπει την Παιδεία, στρέφεται συχνά κατά της Πολιτείας κ.λπ., γιατί να τίθεται στο άπυρόβλητο ενός «ταμπού»; Ή μήπως τους θεσμούς τους φτειάχνει ό Θεός κι όχι οι άνθρωποι;

Μάρτιος 2003

13

ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΙΔΕΑ είναι ή ιδέα της Δικαιοσύνης, της δίκαιης δηλαδή αντιστοιχίας μεταξύ προ-

σφοδράς και δικαιώματος, μεταξύ πραγματικής αξίας και δυνατότητας αναλήψεως δημοσίων καθηκόντων. Στην Αθηναίων Πολιτεία εκτός του γεγονότος ότι δεν είχαν το δικαίωμα ψήφου το 90% του ενήλικου πληθυσμού περίπου (δοῦλοι, μέτοικοι, ἄτιμοι κ.λπ.), ή αξία της ψήφου και τα λοιπά πολιτικά δικαιώματα σε διάφορες φάσεις, ιδίως στις περιόδους ακμής, διαφοροποιούνταν μεταξύ των πεντακοσιομεδίωνων, των ίππέων, των ζευγιτών, και των θητών ανάλογα προς τις υποχρεώσεις κάθε τάξεως, την προσφορά και την αποδεδειγμένη με έργα ήθικη και πνευματική αξία του καθενός ψηφοφόρου. Και οι προσφέροντες π.χ. ίππο για το Ίππικόν ή οι εξοπλίζοντες τριήρη για το Ναυτικόν είχαν περισσότερη πολιτική βαρύτητα στην Πνύκα σε σχέση με τους μη προσφέροντες ή τους έπιστρατευόμενους για βοηθητικές υπηρεσίες (όπως οι θήτες). Αλλά και οι εκλεγόμενοι είχαν να επιδείξουν σημαντικό πολεμικό ή άλλης φύσεως δημόσιο έργο, δεν ήσαν απλώς έπαγγελματίες πολιτικοί όπως τα κοινοβουλευτικά παράσιτα, το δε λειτούργημα που ανέλαμβάναν ήταν ανάλογο προς την έμπρακτα αποδεδειγμένη ικανότητα και υπεροχή τους. Αυτοί που κυβέρνησαν την Αθήνα, ό Αριστείδης, ό Θεμιστοκλής, ό Μιλτιάδης, ό Κίμων, ό Περικλής κ.ά., δεν είχαν αναδειχθή ρητορεύοντας απλώς στην Πνύκα, αλλά είχαν αποδείξει ήδη την ήγετική τους αξία στα έξωπολιτικά πεδία των μαχών ή άλλου. Ακόμη και στην περίοδο της παρακμής και της διαφθοράς, οι δημαγωγοί αισθάνονται την ανάγκη να προσφέρουν έργο σημαντικό έξωπολιτικό, για να σταθούν πολιτικά, και ό χειρότερος όλων, ό Κλέων, για να εξασφαλίση την πολιτική του αναγνώριση, σχεδιάζει και πραγματοποιεί αυτοπροσώ-

πως την άστραπιαία νίκη της Σφακτηρίας, ένα άριστούργημα της πολεμικής τέχνης.

Η ελληνική Δημοκρατία στηριζόταν στην αρχή της *άμεσότητας*, δεν υπήρχε αντιπροσωπευτικότητα. Ο πολίτης ανέθετε συγκεκριμένο έργο στον λειτουργό της Πολιτείας, δεν του έδινε το δικαίωμα να τον αντιπροσωπεύει σε τίποτε. Ο δημόσιος άρχων έλεγχόταν ανά πάσαν στιγμήν, ή θητεία του ήταν σχετικά μικρή –το πολύ ένδς έτους– και για κάθε θέμα που ανέκυπτε, την απόφαση την έπαιρνε ο δήμος, για να αφήσει άπλως την εκτέλεσή της στον αρμόδιο λειτουργό. Ακόμη και σε ειδικές περιπτώσεις, όπως π.χ. σε πολιτικές και διπλωματικές αποστολές ή σε μακρινές εκστρατείες, οί δημόσιοι άνδρες είχαν περιορισμένη πληρεξουσιότητα και ήταν δυνατόν ανά πάσαν στιγμήν να έλεγχθούν και να ανακληθούν από τον δήμο. Η ψήφος του πολίτη άφωροῦσε στην λήψη αποφάσεων και όχι αποκλειστικά στην εκλογή αντιπροσώπων, όπως συμβαίνει στον Γαρλαμενταρισμό.

Στη θέση του πλουραλισμού οί Έλληνες τοποθετούσαν την εκ διαμέτρου αντίθετη αρχή της *πολιτικής ενότητας*. Κόμμα με την παρλαμενταρίστικη έννοια δεν υπήρξε ποτέ, ούτε καν σαν λέξη, στην ελληνική Πολιτική Ιστορία. Η Αθηναίων Πολιτεία λειτουργούσε σαν συμπαγές σύνολο, ο δήμος ήταν αδιάσπαστη και ενιαία ολότητα. Άν σε περιόδους παρακμής εμφανίζονταν ομαδοποιήσεις, δεν έχουν σχέση με τις κοινοβουλευτικές φατρίες, που συγκροτούνται εκ των προτέρων με σκοπό την έξυπηρετήση μερικού συμφέροντος –και έπομένως την υπονόμευση του γενικού συμφέροντος–, άλλ' άπλως εξέφραζαν διαφωνία ή σύγκρουση εύγενών φιλοδοξιών στην αντιμετώπιση συγκεκριμένων

θέματος και εκδηλώνονταν σαν διαμάχη άρχηγών (όπως π.χ. μεταξύ Θεμιστοκλέους και Άριστείδου). Έξ άλλου στίς ελληνικές συμπολιτείες οί αποστελλόμενοι –και όχι οί αντιπρόσωποι– των πόλεων ποτέ δεν συγκροτούσαν κόμματα. Τα «Κοινά» των Ελλήνων, όπως π.χ. το Παναιτώλιον της Αιτωλικής Συμπολιτείας ή οί Άμφικτυονίες ήγωναν τα πολλά –τίς πόλεις– σε ένα –την Συμπολιτεία– ενώ αντίθετα το Κοινοβούλιο διασπαρτό ένα –το Έθνος– σε πολλά –τα κόμματα.

Μάρτιος 2004

14

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ μπορεί να ζή χωρίς κράτος –όσο πικρό κι αν είναι για όσους από μās πάσχουμε και υποφέρουμε για τα βάσανα και την θλιβερή κατάρρευση του έθνους μας–, αφού μέχρι το 1922 ο «Έλληνισμός των Τριών Ήπειρων και των Πέντε Θαλασσών» έπεβίωσε χωρίς να συρρικνωθής και να ξεριζωθής ζώντας επί πολλούς αιώνες υπό ξένη κατοχή (Ρωμαιοκρατία, Τουρκοκρατία, αλλά και Βυζαντινοκρατία – ή τελευταία ανθελληνικότερη των άλλων δύο...).

Σήμερα υπάρχει μία πραγματικότητα, έστω αυτή που υφιστάμεθα όλοι μας. Όμως υπάρχει και ή ιερή Έλληνική μας Γλώσσα –αυτή ακριβώς που με νόμους του ακρωτηριάζει και καταστρέφει το Ρωμαίικο– και υπάρχουν οί Άγιοί μας Τόποι του πολιτισμού και της ανθρωπότητας, ή υπέροχη αυτή γή, όπου είχαμε την τύχη να γεννηθούμε και να κατοικοῦμε. Τα δύο αυτά πολυάκριβα δώρα άρκοῦν, για να άνεχθούμε το Ρωμαίικο και να θυσιασθούμε εν ανάγκη για την ύπαρξή του, εν όσω διατηρεί την μητρίδα Έλληνι-

κή ως επίσημη γλώσσα του και έν ὄσω ἡ πατρίδα γῆ μας εἶναι τὸ ἔδαφος τῆς ἐπικρατείας του. Καὶ σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν ἀπελευθέρωση τῶν ζωτικῶν καὶ δημιουργικῶν δυνάμεων μας ὡς Ἑλλήνων, ἃς τὶς ἀναπτύξουμε ὡς ἀτομικότητες καὶ προσωπικότητες, ἔξω ἀπὸ τὸ τρισάθλιο ὀργανωτικὸ σχῆμα, ποὺ συνιστᾷ τὸ κράτος. Ἄς βιώσουμε τὴν πικρὴ αἴσθησι ὅτι δὲν ὑπάρχει ἑλληνικὸ κράτος. Αὐτὸ εἶναι ἓνας ρεαλισμὸς δημιουργικός.

Φεβρουάριος 1999

15

Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΠΩΝΥΜΙΑ της («Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος») τὴν θέτει πρὸ ἐνὸς ἀνυπερβλήτου διλήμματος: ἢ νὰ δώσῃ τὴν πλήρη, ἔμπρακτη καὶ ἀμέριστη ἐπιδοκιμασία της καὶ ἱστορικὴ δικαίωση στὴν λαμπρότερη περίοδο τῆς Ἰστορίας τῆς Ἑλλάδος (τὴν προχριστιανικὴ) ἢ νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἐπωνυμία της αὐτῇ.

Τοῦτο καθίσταται σήμερα ἀκόμη πιὸ ἀδήριτο καὶ ἐπιτακτικό, ὅταν ὁλόκληρο τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμά της ἀποτελεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ Ἑλληνες. Τὸ τελευταῖο τοῦτο ἐπίσης σημαίνει, ὅτι ἀλλοτινὲς πρακτικὲς, ἐφαρμοσθεῖσες ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο, εἶναι στὴν σημερινὴ Ἑλλάδα ἐκτὸς πραγματικότητας: Τὸ Πατριαρχεῖο ἦταν πολυεθνικὴ Ἐκκλησία. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ πρέπει νὰ σημειώσουμε, ὅτι κάποιοι «ἐλιγμοὶ» ἢ «τεχνάσματα» ἐμπνεόμενα ἀπὸ ὠρισμένους ἄσκεπτους καὶ ἀλαζόνες κληρικούς, ὅπως π.χ. ὅτι δὲν ὑπάρχουν πιὰ Ἑλληνες ἀλλὰ Ρωμιοί, ὅχι μόνον δὲν καταργοῦν τὸ προαναφερθὲν ἱστορικὸ δίλημμα, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ὠδηγήθηκε τώρα ἡ Ἐκκλησία μας, κάτω ἀπὸ τὴν νομοτελειὰ

πίεσι τῶν προκυψασῶν σημερινῶν ἱστορικῶν συνθηκῶν, ἀλλὰ γίνονται αἰτία γελοιοποιήσεως τῶν ἐμπνευστῶν τους καὶ βεβαίως ἐπιταχύνουν τὴν ραγδαία ἤδη φθορὰ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.

Ἐξ ἴσου κωμικὸ καὶ ἀνεδαφικὸ εἶναι καὶ τὸ «πολιτικὸ» ἐπιχείρημα κάποιων ἐπισήμων λαϊκοκληρικῶν κύκλων, ποὺ ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερο ἰδεολογικὸ καὶ πολιτικὸ «ὄπλο» γιὰ τὴν ἐνότητα τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐπιδράσῃ ἡ Ἑλλάδα μὲ αὐτὸ καὶ νὰ ἀποκομίσῃ ἐθνικὰ κέρδη, ἂν τὴν χρησιμοποιοῦσιν στοὺς ἄλλους λαούς: Διότι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι «ἀποκλειστικότης» τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ εἶναι καὶ θρησκευμα τῶν Ρώσων, τῶν Σκοπιανῶν, τῶν Σέρβων, τῶν Βουλγάρων κ.λπ. Τὴν Ὁρθοδοξία ἐξ ἄλλου δὲν θὰ ἀνεχθῇ οὔτε ὁ μουσουλμᾶνος οὔτε ὁ βουδιστὴς κ.λπ. ἀλλὰ οὔτε καὶ ὁ καθολικὸς ἢ ὁ διαμαρτυρόμενος κ.λπ. Τοῦτο εἶναι αὐτονόητο. Ἀντίθετα τὴν ἐπιστήμη, τὴν δημοκρατία, τὴν ἐλευθερία τῆς σκέψεως, τὸν στοχασμὸ καὶ τὴν φιλοσοφία, τὴν ἔρευνα, τὸ θέατρο καὶ τὸν ἀθλητισμὸς... -μ' ἄλλα λόγια τὴν ἐλληνικότητα- τὰ ἀποδέχονται, ἂν δὲν τὰ ἔχουν ἤδη πρὸ πολλοῦ υἱοθετήσῃ ὡς ἀναπόσπαστο μέρος τῆς ζωῆς τους, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλων τῶν θρησκευμάτων, ἐθνικοτήτων, ἰδεολογιῶν, κρατῶν, φυλῶν κ.λπ. Οἱ «ὀρθοδοξοκεντρικοὶ» προδῆλως ἀποκαλύπτουν ἀνυπαρξία πολιτικῆς σκέψεως, ἂν δὲν συγκαλύπτουν ὑστεροβουλίες καὶ εὐτελεῖς σκοπιμότητες.

Σεπτέμβριος 1998

16

ΚΑΛΟΥΜΕΘΑ ΝΑ ΕΠΑΝΑΦΕΡΟΥΜΕ στὴν πολιτικὴ πράξι

τὴν διάκριση μεταξὺ ἀμίσθων πολιτικῶν ἀνδρῶν (μελῶν τῆς κυβερνήσεως, βουλευτῶν, μετακλητῶν ἀξιωματούχων τοῦ Δημοσίου, τῶν Ὁργανισμῶν κ.λπ., συμβούλων, προϊσταμένων κ.λπ., κ.λπ.) καὶ μισθοδοτούμενης ὑπαλληλίας. Καὶ μὴ μοῦ μιλήσετε γιὰ «ἄξιους», ποὺ ἔχουν ἀνάγκη μισθοῦ: Ὅποιος μπόρεσε καὶ ἔζησε μὲ τὶς δυνάμεις, του καὶ μόνο, ἔχει αὐταπόδεικτα καὶ αὐτονόητα δυνάμεις γιὰ νὰ προσφέρῃ κάτι. Ὅποιος δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ἐπιβιώσῃ ὁ ἴδιος, πῶς θὰ εἶναι ἄξιος νὰ συμβάλῃ στὴν ἐπιβίωση τῶν ἄλλων καὶ τῆς Ἑλλάδος; Ἡ λογικὴ, ὅσο σκληρὴ κι ἂν φαίνεται, εἶναι ἀποκαλυπτικὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἄς μὴ γελιώμαστε λοιπόν, προσδοκῶντας ὅτι ἓνας ἔμμιθος ὑπάλληλος, ὅποιος καὶ νᾶναι, ὅ,τι καὶ νᾶναι, μπορεῖ ποτε νὰ εἶναι κι ἓνας ἄξιος, δημιουργικὸς καὶ ἔντιμος λειτουργός. Οὔτε καὶ δίκαιος. «Ὁ χρημάτων παντελῶς ἥσων οὐκ ἂν ποτε εἴη δίκαιος», ἔλεγε ὁ Δημόκριτος. Κι ἂν ὄνειρευώμαστε κάποτε ἡ νοσηρὴ καὶ ἔκτροπη δημόσια ζωὴ μας νὰ ἐξυγιανθῇ, ἐξαληθευθῇ καὶ ἐλευθερωθῇ, πρέπει παράλληλα νὰ συνειδητοποιήσωμε καὶ νὰ ὑλοποιήσωμε τὴν ἀκριβῆ ἔννοια καὶ τὴν πραγματικὴ προσωπικότητα τοῦ λειτουργοῦ. Αὐτὴν, ποὺ σήμερὰ ἀπουσιάζει ἐντελῶς ἀπὸ τὴν πολιτικὴ, πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ μας «πραγματικότητα».

Σεπτέμβριος 1989

17

ΧΑΡΑΣΣΟΝΤΑΙ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΔΥΟ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ, πρὸς τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ στραφῇ ἡ σκέψη ὅλων τῶν Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους ἀπασχολεῖ τὸ πρόβλημα τῆς δημιουργίας μηχανισμοῦ πραγματικὰ ἐθνικῆς ἀμύνῃς.

Ἡ πρώτη κατεύθυνση τῆς σκέψεώς μας τείνει πρὸς τὴν ἀπελευθέρωση τῶν ἐλληνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τοῦ κατεστημένου (πολιτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ).

Ἡ δεύτερη κατεύθυνση τῆς σκέψεώς μας τείνει πρὸς τὴν ὁργάνωση τῆς ἐλληνικῆς ἄμυνας μὲ βάση ἓνα θεσμικὸ πλαίσιο, ποὺ καθιερώνει τὴν εὐθύνη ὁλόκληρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐπιβάλλει τὴν πανστρατιᾶ κινητοποίηση καὶ ἀξιοποίηση τοῦ συνόλου τοῦ διαθέσιμου στρατιωτικοῦ του δυναμικοῦ.

Ἡ σκέψη μας δηλαδὴ τείνει στὴν πράξη πρὸς ἓνα ἀμυντικὸ καθεστῶς, ποὺ θὰ καθιστᾷ τὴν ἀμυντικὴ θέληση καὶ τὴν ἀμυντικὴ δυνατότητα καὶ δράση τοῦ Ἑλληνισμοῦ ταυτόσημες μὲ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ του: Ἡ ἄμυνά του ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ θὰ παύσῃ μόνο τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παύσῃ νὰ ὑπάρχῃ Ἑλληνικὸ Ἔθνος. Ἡ καταστροφή τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἢ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους δὲν θὰ ἐπηρεάζουν τὴν ἀμυντικὴ του θέληση καὶ δράση. Ἄν ἐπὶ Γερμανικῆς Κατοχῆς τὸ ἔθνος ἀμύνθηκε σὰν ἔθνος, δεδομένου ὅτι τὸ Κράτος εἶχε καταργηθῇ, ἐνῶ οἱ καστικὲς Ἑνοπλες Δυνάμεις εἶχαν διαλυθῇ ἢ μετασταθμεύσει ἐκτὸς τοῦ ἐθνικοῦ χώρου, στὸ μέλλον τὸ ἔθνος πρέπει νὰ ἀμύνεται σὰν πολιτεία καὶ ταυτόχρονα ἢ πολιτεία πρέπει νὰ ἀμύνεται σὰν ἔθνος.

Στὴν ὀκτάχρονη Ἐπανάσταση τοῦ Εἰκοσιένα μιὰ ἀπὸ τὶς λαμπρότερες πολεμικὲς προσπάθειες τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους, ὁ στρατὸς ταυτιζόταν μὲ τὸ σύνολο τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν περιοχῶν, ποὺ εἶχαν ἐξεγερθῇ. Ὅλοι οἱ ἱκανοὶ Ἕλληνες τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ρούμελης καὶ τῶν νησιῶν ἦσαν στρατιῶτες ἢ ναῦτες. Πλείστοι ἡγέτες (Κανάρης, Μιαούλης, Γκούρας, Μακρυγιάννης, Παπαφλέσσας καὶ πολλοὶ

ἄλλοι) δὲν εἶχαν στρατιωτικὴ ιδιότητα (μὲ ἐξαίρεση ὠρι-
σμένων ὀπλαρχηγῶν ποὺ διέθεταν, ὡς παλαιοὶ ἀρματολοί,
πολεμικὴ πείρα). Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λίγους, ἀτελῶς ἐξωπλι-
σμένους καὶ ἀνεκπαίδευτους, συνετρίβησαν ὅλες οἱ ἐπαγ-
γγελματικὲς στρατιᾶς τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ
τῶν συμμάχων τῆς.

Ὁ ἐπαναστατικὸς στρατὸς ἦταν ἄμισθος, μέχρις ὅτου οἱ
πράκτορες τῆς Ξενοκρατίας (Μαυροκορδάτος καὶ Κωλέτ-
της), γιὰ νὰ ἐξαγοράσουν τοὺς ἐπαναστάτες καὶ νὰ τοὺς
καταστήσουν ὄργανά τους, καθιέρωσαν μισθοὺς (λουφέ-
δες), κυρίως στὸ Ναυτικὸ καὶ στὰ ρουμελιώτικα καὶ σου-
λιώτικα σώματα. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ Ἐπανάσταση νὰ
κλονίζεται καὶ νὰ χάνη τὴν ὁρμή τῆς. Οἱ Πελοποννήσιοι
ἀγωνιστὲς ποτέ, μέχρι τέλους, δὲν ζήτησαν μισθοὺς.

Στὸ σύνολο ἀνήκουν καὶ οἱ Ἑλληνίδες, τῶν ὁποίων ὁ
ρόλος στὴν ἄμυνα ὑπῆρξε σημαντικώτατος. Ἀπὸ τὶς Σπαρ-
τιάτισσες μέχρι τὶς Σουλιώτισσες, τὴν Μαντῶ ἢ τὴν Μπουμ-
πουλίνα καὶ τὶς Ἡπειρώτισσες τοῦ Σαράντα, οἱ Ἑλληνί-
δες, χωρὶς νὰ εἶναι ἐπαγγελματίες, ἔπραξαν τὸ στρατιωτικὸ
καθῆκον τους. Ἡ ἐπαγγελματοποίησή τους, ποὺ ἐπιχειρεῖ
τώρα τὸ κατεστημένο, ἐντάσσεται μέσα στὰ πλαίσια τῆς
ἐκστρατείας, ποὺ ἐξαπέλυσε γιὰ τὴν ὑλιστικοποίηση καὶ
καταστροφὴ ὅλων τῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

1981

18

ΠΟΙΑ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΕΧΕΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ποὺ θεωρεῖ ὅτι κάπο-
τε πρέπει νὰ σταματήσουν οἱ δυνάστες νὰ διαδέχονται
τοὺς δυνάστες καὶ οἱ ὑπῆκοοί τους τοὺς ὑπηκόους, ὥστε νὰ

ὑπάρξῃ λιγώτερο στατικὴ καὶ περισσότερο ροικὴ καὶ δυνα-
μικὴ πολιτικὴ κατάσταση – ἀφοῦ καὶ ἡ ἴδια ἡ ἀληθινὴ πολι-
τικὴ εἶναι ἀπὸ τὴν φύση τῆς φαινόμενο ἐντελῶς ροικὸ καὶ
δυναμικὸ; Ποιὰ δυνατότητα ἔχει νὰ δράσῃ πολιτικὰ σ' ἓναν
πολιτικὸ περίγυρο καθοριζόμενο αὐστηρὰ ἀπὸ τὸν ἀφύσι-
κο νόμο τῆς πολιτικῆς στατικῆς;

Ἄν θεωρήσουμε ὅτι εἶναι ψευδοδίλημμα ἡ διάζευξη:
Συμμετέχω ἢ ἀπέχω; ὅπως μᾶς ἀπέδειξε ὁ Πλάτων, τότε τὸ
πραγματικὸ δίλημμα εἶναι: Μοῦ κάνει ἢ δὲν μοῦ κάνει ἡ
πολιτικὴ κατάσταση τῆς Κρυπτοδυναστείας; Αὐτό, φυσικὰ
ἀπλοποιούμενο, μπορεῖ νὰ διατυπωθῇ: Μοῦ ἀρέσει νὰ εἶμαι
δυνάστης (ἔστω, μοῦ ἀρέσει νὰ εἶμαι ὑπῆκοος) ἢ ὄχι; Καὶ
ἀναλόγως ἢ συμμετέχει ὡς δυνάστης ἢ ὑπῆκοος –δύο ιδιο-
τητες, οἱ ὁποῖες κατὰ βάθος ταυτίζονται– ἢ ἀπέχει ἀπὸ τὴν
πρακτικὴν πολιτικὴν.

Ὀκτώβριος 2006

19

α. Ἡ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΗ-ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΛΑΣΜΑ
«ΚΡΑΤΟΣ» ὑποχωρεῖ, παρακμάζει καὶ ἐκφυλίζεται, παρα-
συρόμενο ἀπὸ τὶς ραγδαῖες καὶ ἐξ ἀντικειμένου ἀναπτυσ-
σόμενες συνθήκες, μορφὲς καὶ πιέσεις τῆς παγκοσμιότητος.

β. Τὸ ἄλλο ἱστορικὸ πλάσμα, ὁ θρησκευτισμός, ἐπὶ τοῦ
ὁποίου στηρίχθηκαν οἱ ἰσορροπίες καὶ ἡ τάξη πραγμάτων
στὴν περιοχὴ μας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες, βρίσκεται
καὶ στὶς δύο «ἐκδόσεις» του (Χριστιανισμὸς-Ἰσλαμισμὸς)
σὲ φάση ραγδαίας ἐπίσης φθορᾶς – ἀκόμη κι ἂν προσωρινὰ
παρουσιάζῃ κάποια σημάδια τεχνητῆς ἀναζωογονήσεως
(προφανῶς λόγω τοῦ ἰδεολογικοῦ κενοῦ καὶ τῶν πολιτικο-

κοινωνικῶν κραδασμῶν, ποὺ προκαλεῖ ἡ πρόσφατη κατάρρευση τοῦ Μαρξισμού).

γ. Ὅλοι οἱ λαοὶ τῶν περὶ τὸ Αἰγαῖο χωρῶν, μηδὲ τῶν λεγομένων «Τούρκων» ἐξαιρουμένων, ἀναζητοῦν συνειδητὰ ἢ ἀνοργάνωτα, ἀλλὰ πάντως ἐναγωνίως, καὶ ἔχουν ἐν μέρει κάνει ἤδη πράξη αὐτὸ ποὺ διαδέχεται ἤδη τοὺς ὅλο καὶ πιὸ εὐδιάκριτα ἐτομοθάνατους κρατισμὸ καὶ θρησκευτισμὸ ὡς ἓνα νέο πολιτιστικὸ πλάσμα (ποὺ πάντως δὲν συμπίπτει μὲ τὸ κλασικὸ πολιτιστικὸ μέγεθος «Ἔθνος»).

δ. Ἡ διάδοχος αὐτῇ πολιτιστικῇ ὑπόστασι, ποὺ προφανῶς, ὅταν ὀλοκληρωθῇ, θὰ εἶναι ἀρκετὰ ἐλαφρωμένη, ἂν ὄχι ἐντελῶς ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῶν ὑποχωρούντων δογματισμῶν καὶ ἀναγκαστικὰ θεμελιωμένα στὰ ἐν πλήρει ἀναπτύξει σήμερα παράγωγα τοῦ Λόγου (Ἐπιστήμη, Τεχνολογία, Πολιτισμός, Τέχνη, Ἔρευνα, Ἱστορία), εἶναι δῶρο τῆς Ἱστορίας πρὸς τὸν Ἑλληνισμό καὶ ἡ ἐκδί- κηση τῆς ἐλληνικότητος κατὰ τῶν ἐλληνοκτόνων -ισμῶν, ποὺ ἐξέθρεψε καὶ ἐξαπέλυσε ἐναντίον τῆς ἡ γνωστῆ παλαιᾶ μήτρα τοῦ Ἑξουσιασμοῦ: Ἡ ὥρα ἡ καλὴ γιὰ τὸν Ἑλληνισμό ἦλθε ὕστερα ἀπὸ μιὰ Ἑλληνικὴ Τραγωδία διαρκείας δύο χιλιετιῶν.

***

Τὸ δέον γενέσθαι, ἡ πολιτικὴ στρατηγικὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, προκύπτει ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω σκιαγραφούμενη νέα ἱστορικὴ πραγματικότητα:

α. Ἀντιπαραθέσεις (πόλεμοι, ἐχθρότητα ἢ κακὲς σχέσεις) μεταξὺ θρησκευτισμῶν ἢ κρατισμῶν στίς περὶ τὸ Αἰγαῖο περιοχὲς ἀποτελοῦν ὀλέθριο λάθος καὶ παρατείνουν τὴν πορεία πρὸς τὸν ἱστορικὸ θάνατο τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μιὰ

θανατηφόρο πορεία ποὺ παρὰ λίγο νὰ ὀλοκληρώσῃ τὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο μὲ τὴν μωρὴ πολιτικὴ στρατηγικὴ του κατὰ τὰ 170 χρόνια τῆς ὑπάρξεώς του.

β. Ἡ μὲ κάθε μέσον προωθούμενη πολιτικὴ τῆς φιλικῆς προσεγγίσεως καὶ τῆς πολιτιστικῆς, οἰκονομικῆς, ἐκπαιδευτικῆς, ἐπιστημονικῆς, τεχνολογικῆς, ἐμπορικῆς καὶ ὅποιας ἄλλης εἰρηνικῆς διεισδύσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ στοὺς γύρω του ἀδελφοὺς λαοὺς εἶναι τὸ μεγάλο πολιτικὸ «χαρτί» μας, τοῦ ὁποίου σὲ καμμία περίπτωση καὶ σὲ καμμία στιγμή δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε τὴν ἀκατανίκητὴ δύναμη, ὑπεροχὴ καὶ ἀποτελεσματικότητά (ὄχι μόνο γιὰ τὴ «γειτονιά» μας, ἀλλὰ καὶ σὲ παγκόσμια κλίμακα).

***

Ἀλβανοί, Σκοπιανοί, Βούλγαροι, ἀλλὰ καὶ Τούρκοι, θὰ προτιμοῦσαν σίγουρα νὰ εἶναι Ἑλληνες, ἀντὶ αὐτοῦ ποὺ εἶναι. Ἐμεῖς, οἱ Ἑλλαδικοὶ – Ρωμιοί, θέλομε τὸ ἴδιο, δηλαδή α) θέλομε νὰ γίνωμε Ἑλληνες, β) θέλομε νὰ γίνουν καὶ οἱ γείτονές μας Ἑλληνες; Ἴδου τὸ ἐρώτημα, ποὺ ἀπὸ τὴν ἔμπρακτῃ ἀπάντησή μας στὴν ἱστορικὴ του πρόκληση θὰ ἐξαρτηθῇ μακροπρόθεσμα τὸ πολιτικὸ-ἱστορικὸ μέλλον τῶν περὶ τὴν Αἰγίδα χωρῶν – κι ὅχι ἀπὸ ὁποιαδήποτε διακρατικὴ ἐξέλιξη ἢ ἀγοραπωλησία.

Ἰούnius 1993

20

ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ ΘΕΛΟΥΝ νὰ λέγωνται Μακεδονία καὶ οἱ ὑπήκοοί τους Μακεδόνες. Τί πολιτικὰ ἐνδείκνυται γιὰ τὴν κυβέρνησι τῆς Ἀθήνας (ἂν δὲν εἶναι ρωμαϊκὴ) καὶ ἐμᾶς τοὺς ὑπηκόους τῆς (ἂν δὲν εἴμαστε Ρωμιοί); Αὐτὸ ποὺ γίνε-

ται σήμερα – ή...;

Ἡ π.χ. ἡ Ἀθήνα νὰ εὐχαριστήσῃ μὲ ἀποστολὴ ἐιδικῆς ἀντιπροσωπίας τὴν κυβέρνηση τῶν Σκοπίων γιὰ τὴν ἀπόφασή της; Νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς κατοίκους τοῦ ἀδελφοῦ κράτους, ὅτι πράγματι εἶναι Μακεδόνες; Νὰ χρηματοδοτήσῃ τὴν ἵδρυση μουσείων, ὅπου νὰ συγκεντρωθῇ ὅ,τιδήποτε μακεδονικὸ ὑπάρχει (νὰ εἴσθε βέβαιοι, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ σοβαρὸ σλαβικὸ ἢ ἀλβανικὸ ἢ βουλγαρικὸ ἢ ἀθιγγανικὸ κ.λπ.); Νὰ διατάξῃ τοὺς γλωσσολόγους μας νὰ ἐπιδιώξουν νὰ συμμετάσχουν στὴν σύνταξη τοῦ μακεδονικοῦ λεξικοῦ; Νὰ δωρήσῃ ὅσους περισσότερους μπορεῖ ἀνδριάντες τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Φιλίππου, τοῦ Ἀριστοτέλους κ.λπ., ὥστε νὰ κυριαρχοῦν στὶς πλατεῖες τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν τῆς χώρας αὐτῆς; Νὰ συνάψῃ πληθὸς συμφωνιῶν οἰκονομικῆς, τεχνικῆς, ἐμπορικῆς, πολιτιστικῆς συνεργασίας; Νὰ καθιερώσῃ ἀπόλυτη ἐλευθεροκοινωνία μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν; Νὰ στείλῃ τοὺς ἐδῶ ἐπιχειρηματίες, ἐξασφαλίζοντάς τους ἓνα νομικὸ πλαίσιο μιᾶς συνθήκης, ποὺ νὰ τοὺς παρέχῃ κάθε δυνατὴ ἐνθάρρυνση καὶ κάθε δυνατὸ πλεονέκτημα, γιὰ νὰ ἰδρῦσουν ἐκεῖ οἰκονομικὲς μονάδες; Νὰ κάνη σαφές, ὅτι τυχὸν ἐξωτερικὴ ἐπιβουλὴ κατὰ τῶν Σκοπίων θὰ εὕρῃ στρατιωτικὰ ἀντιμέτωπη τὴν Ἀθήνα; Νὰ στείλῃ ἀφειδῶς βοήθεια ἀνθρωπιστικοῦ, ἱατροφαρμακευτικοῦ, ἐκπαιδευτικοῦ χαρακτῆρος; Νά...; Νά...;

Ἀλλὰ τί λέω; Τὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο, ποὺ μὲ τὴν ἐδαφικὴ ἀντίληψή του περὶ Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἐπέτυχε τὸν ἄθλο νὰ ξερριζώσῃ ὀριστικὰ ὅλες τὶς ἀκμάζουσες χωρὶς διακοπὴ ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια ἐστῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔχει στήσῃ ἐδῶ, μέσα στὴν ἐπικράτειά του, ἓναν ὅλον –κι–

ὅλον ἀνδριάντα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ κανέναν ἀπολύτως τοῦ Φιλίππου, γιὰ νὰ μὴν χαλάῃ ἡ διάθεση αὐτῶν, ποὺ κρύβονται ἀπὸ πίσω του, ὅταν βλέπουν κάτι, ποὺ θὰ τοὺς θυμίζῃ τὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Μεγαλεῖο..., καὶ ἐγὼ τοῦ ζητῶ τώρα νὰ γεμίσῃ τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῶν Σκοπίων μὲ τέτοια ἀγάλματα;

Ἡ πολιτιστικὴ-κοινωνικὴ-οἰκονομικὴ (εἰρηνικὴ) διεΐσδυση τῆς Ἑλλάδος στὰ Σκόπια ἀποτελεῖ «ἀποκλειστικότητά» της. Τοῦτο ἐπιθυμοῦν διακαῶς καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Σκοπιανοί. Σέρβοι, Βούλγαροι, Ἀλβανοὶ αὐταποδείκτως δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν καμμιά ἀξιόλογη πολιτιστικὴ-κοινωνικὴ-οἰκονομικὴ ἀνταγωνιστικότητα μ' ἐμᾶς στὸν χῶρο τῶν Σκοπίων. Καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι (Ἀμερικανοί, Ἑβραῖοι, Γερμανοί, Ἄγγλοι, Γάλλοι κ.λπ.) ὑστεροῦν ἔναντι τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ λόγῳ ἀποστάσεως καὶ λόγῳ Ἱστορίας. Τὰ Σκόπια εἶναι πιὰτο ἔτοιμο πάνω στὸ τραπέζι τοῦ Ἑλληνισμοῦ (μὲ τὴν καλὴ ἔννοια), ἢ ὁ δρόμος ποὺ ἔχει χαράξῃ ἡ Ἱστορία μας ἀκολουθηθῇ. Ὁ δρόμος τῆς Ρωμιοσύνης, δηλ. τοῦ πολέμου, τῆς «ἀναδελφίας», θὰ «περπατηθῇ» καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους.

Τὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο πρέπει νὰ παύσῃ νὰ βάζῃ (μὲ τὴν πολιτικὴ του μωρία) συνδαιτυμόνες στὸ τραπέζι, νὰ παύσῃ νὰ πετᾷ τὸ πιὰτο, ποὺ εἶναι ἀποκλειστικὰ δικό του στοὺς ἄσχετους.

Ὁλόκληρη ἡ ἰδεολογικοπολιτικὴ πλάνη (μόνο πλάνη!), ποὺ κατατρώχει τὴν σκέψη τοῦ Ρωμαῖκου κρατιδίου ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἕως σήμερα –πλάνη θανάσιμη, ποὺ ἀκριβῶς κατὰ τὴν περίοδο ποὺ ἰσχύει ὡς πολιτικὴ στρατηγικὴ, ποὺ ὠδήγησε στὸν «ἄθλο» τοῦ ὀριστικοῦ ξεπατώματος τοῦ πανάρχαιου καὶ κυρίαρχου «Ἑλληνισμοῦ» τῶν

Τριῶν Ἡπείρων, ἄθλο ποὺ δὲν πέτυχαν οὔτε οἱ Τοῦρκοι οὔτε οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ λοιποὶ ποικιλῶνυμοι κατακτητὲς κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνες, ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἑλληνικὸ κράτος-, ἡ πλάνη λοιπὸν αὐτὴ παρουσιάζεται στὴ Ρωμιοσύνη σήμερα, ποὺ ὑποτροπιάζει ἡ ἔκρηξη τῆς ὑστερίας της γιὰ τὰ Σκόπια. Ἄς τὴν ἀναλύσουμε:

Προτιμᾷ νὰ θεωροῦν οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατοικοῦν στὸ κράτος τῶν Σκοπίων προγόνους-ἥρωες-γενάρχες τους τὸν Ἀσπαροῦχ ἢ τὸν Σβιατοσλάβο καὶ νὰ ὀνομάζονται Σλάβοι ἢ Βούλγαροι καὶ ἀπορρίπτει τὴ δεδηλωμένη ἐπιθυμία τους νὰ θεωροῦν προγόνους-ἥρωες-γενάρχες τους τὸν Φίλιππο καὶ τὸν Ἀλέξανδρο καὶ νὰ ὀνομάζονται Μακεδόνες· ὅπως καὶ προτιμᾷ νὰ θεωροῦν οἱ κάτοικοι τῆς Τουρκίας ὡς προγόνους-ἥρωες-γενάρχες τους τὸν Ὅσμαν ἢ τὸν Ἐρτογρούλ καὶ νὰ ὀνομάζονται Τοῦρκοι, καὶ ἀνησυχεῖ στὴν σκέψη ἢ τὴν προοπτικὴ, ὅτι θὰ θεωρήσουν προγόνους τους τὸν Ὅμηρο, τὸν Θαλῆ, τὸν Ἡράκλειτο καὶ τὸν Πυθαγόρα καὶ θὰ θελήσουν νὰ ὀνομασθοῦν Ἴωνες ἢ Αἰολεῖς.

Προφανῶς ἔχοντας ὑποσυνείδητο τὸν αὐτοέλεγχο ὅτι ἴσως πλανᾶται στίς ἀπόψεις της αὐτές, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ προβῇ σὲ μία διευκρίνιση: Δὲν πρόκειται, λέει, γιὰ «ἀποδοχὴ» τῆς ἑλληνικῆς κληρονομίας ἀλλὰ γιὰ οἰκειοποίησή της. Τί φαντάζεται καὶ τί θέλει νὰ πῇ μ' αὐτὸ ἡ Ρωμιοσύνη; Ὅτι ἂν οἱ κάτοικοι τῶν Σκοπίων θεωροῦν προγόνους τους τὸν Φίλιππο καὶ τὸν Ἀλέξανδρο, τότε οἱ κάτοικοι τῆς Πέλλας, τοῦ Δίου ἢ τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς Ἀθήνας δὲν θὰ μποροῦν νὰ τοὺς θεωροῦν; Καὶ ἂν ὁ κάτοικοι τῆς Τουρκίας διαβάζουν (μετέχοντες τῆς ἡμετέρας παιδεύσεως...) τὸν Ὅμηρο, τὸν Ἡράκλειτο, τὸν Θαλῆ καὶ τὸν Πυθα-

γόρα, τότε σ' ἐμένα, σ' ἐσένα, ἀναγνώστη, στὸν κάθε φωτισμένο ἄνθρωπο τῆς Ὑψηλίου θὰ μᾶς ἀπαγορευθῇ νὰ τοὺς διαβάζουμε;

Τέλος στὴ σκέψη τῆς Ρωμιοσύνης ὑποβόσκει ἓνα ἀκόμη φάντασμα, ποὺ ἐκτρέπει ὁλόκληρη τὴ συλλογιστικὴ της σὲ ἓνα νέο καθαρὸ παραλογισμό: Ὁ φανταστικὸς φόβος της, ὅτι «θὰ ἐκθρέψουμε ἓνα μεγάλο ἀλβανικὸ κράτος». Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ κράτος, ἂν ποτε ἐκτραφῇ, μόνον οἱ Ρωμιοὶ θέλουν σφῶναι καὶ καλὰ νὰ λέγεται «Ἀλβανία» κι ὄχι «Μακεδονία»...

Ὁ Ἑλληνισμὸς ὁλόκληρος αἰσθάνεται μέρα μὲ τὴ μέρα ὄλο καὶ πιὸ πικρὸ τὸ ὄνειδος, στὸ ὁποῖο κατάντησε σήμερα, νὰ ἔχη δηλαδὴ μετατραπῇ σὲ μιὰ χώρα, ὅπου δὲν ὑπάρχει δημιουργία, δὲν ὑπάρχει Παιδεία, δὲν ὑπάρχει Ἔρευνα, δὲν ὑπάρχει Ἐπιστήμη, δὲν ὑπάρχει τίποτα, ποὺ νὰ δικαιολογῇ τὸ βαρὺ ὄνομα ποὺ φέρουμε· σὲ μιὰ χώρα, ὅπου οἱ δημόσιοι «ταγοί» μας, πολιτικοί, στρατιωτικοί, θρησκευτικοί, πνευματικοί, δικαστικοί, ἐκπαιδευτικοί, ἐπιστημονικοὶ θεωροῦνται –δικαίως– ἀναξιόπιστοι, ἀνάξιοι καὶ ἀνυπόληπτοι... Καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ὁλόκληρος, τὸ ἀρχαιότερο καὶ ἱστορικώτερο Ἔθνος τῆς Γῆς, αἰσθάνεται ἔσχατη ταπείνωση, γιὰ τὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο, παραδίδοντας τὰ ἅγια τοῖς κυσί, θέλει τὴν ἱερῇ ιδέα «Ἑλλὰς» ἓνα «οἰκόπεδο» (!!!) - καὶ τὴν κατάντησε ἔτσι –μὲ τὴν «ιδιοκτησιακὴ»– κρατιστικὴ του «λογικὴ», ποὺ εἶναι ἡ ἐξῆς μὲ δύο λόγια:

Ἡ «Ἑλλὰς» καὶ οἱ «Ἕλληνες» εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Ρωμαῖκου κρατιδίου. Ὅποιος, ἔξω ἀπ' αὐτό, θελήσῃ νὰ εἶναι κι αὐτὸς ἑλληνῶνυμος (καὶ συνεπῶς ἑλληνοπαιδεύτος), εἶναι ἐχθρὸς μας.

Ἀφ' ὅτου ἀνέκλυψε ἡ πομφόλυγα τῶν Σκοπίων στὸν νεκρὸν αὐτὸ Τόπο, τὸν σκουπιδότοπο αὐτὸν τῆς ἔσχατης παρακμῆς, μία καὶ μοναδική φωνὴ ἀκουγόταν σὰν παρὰ-ταιρη νότα στὴν γενικὴ συγχορδία τῶν ὄψιμων κορυβάντων καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ. Μὲ βαθὺ πόνο τὸν τελευταῖο χρόνο διαπιστώναμε, ὅτι μόνον ὁ «Δαυλός» προτιμοῦσε νὰ εἶναι καὶ νὰ ὀνομάζεται τὸ κρατίδιο τῶν Σκοπίων «Μακεδονικό», ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐδῶ τὸ ἤθελαν «Σλαβικό» μὲ τὸ ζόρι· ὅτι μόνον ὁ «Δαυλός» χαιρόταν, ποὺ οἱ κάτοικοι τῶν Σκοπίων προτιμοῦσαν ὡς προγόνους - ἥρωες - γενάρχες τους τὸν Ἀλέξανδρο καὶ Ἀριστοτέλη, ὅταν ὅλοι ἐδῶ ἤθελαν νὰ τοὺς ἀναγάγουν γενεαλογικὰ στὸν Σβιατοσλάβο καὶ τὸν Ἀσπαρούχ· ὅτι μόνον ὁ «Δαυλός» χαρακτηρίζει τὸ νέο κρατίδιο «ἀδελφὸ κράτος», ὅταν ὅλοι ἐδῶ πετοῦσαν τοὺς «Γυφτοσκοπιανούς» στὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον· ὅτι μόνον ὁ «Δαυλός» πρότεινε μιὰ δυναμικὴ εἰρηνικὴ πολιτικὴ οἰκονομικῆς, πολιτιστικῆς, πολιτικῆς, ἐκπαιδευτικῆς διεισδύσεως στὰ Σκόπια, ὅταν ὅλοι τὰ ἀπεκήρυτταν ὡς ἐξωρκισμένα καὶ ζητοῦσαν τὸ κλείσιμο τῶν συνόρων· καὶ τέλος ἡ πίκρα τῆς ἀπόλυτης μοναξιάς κορυφωνόταν, ὅταν πέρα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ «Δαυλός» προέβλεπε, ὅτι ὁ ὄψιμος ζῆλος γιὰ τὴν Ἑλλάδα τῶν πάσης κατηγορίας ντόπιων, ποὺ παρατηρεῖται τοὺς τελευταίους μῆνες, ὁδηγεῖ συνειδητὰ τὴν Ἑλληνικότητα στὶς «δύσσομες ιδεολογικὲς τους χωματερές», ὅταν ὅλοι ὑπεδαύλιζαν τὸν μωροεθνικισμὸ καὶ ἔσερναν στὶς πλατεῖες τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς Ἀθήνας καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης ἑκατομμύρια ἀποχαυνωμένων - διαδηλωτῶν Ἑλλήνων, γιὰ νὰ τοὺς «εἰσαγάγουν» στὸ «ντορὸ» τῆς μωρῆς (μόνο;) «πολιτικῆς» τους.

Δὲν ἐπανερχόμεθα σήμερα στὸν τραγικὸ αὐτὸν πολιτικὸ ἀπολογισμὸ τῶν τελευταίων 15 μηνῶν, γιὰ νὰ ἀποδείξουμε τὸ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ρωμαϊκοῦ κρατιδίου συνεχῶς ἀποδεικνυόμενο: Ὅτι δηλαδὴ ἡ μοῖρα τοῦ τόπου αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἓνα συρφετὸ ἀνιστόρητων, ἀρπάγων, διεφθαρμένων καὶ ἐνίοτε προδοτῶν, ποὺ ὀνομάζεται «κρατικὸς μηχανισμὸς» καὶ «διπλωματία τῆς Ἑλλάδος», ὅτι τὰ δύο αὐτὰ ἐκτρώματα νομιμοποιεῖ καὶ δικαιώνει ἡθικὰ καὶ πολιτικὰ ἓνα τρίτο ποὺ ὀνομάζεται «πνευματικὸς» καὶ «δημοσιογραφικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος»· καὶ ὅτι τέλος τὸ «καρρέ» συμπληρώνεται ἀπὸ τὸ θῦμα τῶν τριῶν αὐτῶν «νταβατζήδων», δηλαδὴ τὶς ἀγράμματες, ἀνιστόρητες καὶ τέλεια πωρωμένες ιδεολογικὰ μᾶζες τῶν 10 ἑκατομμυρίων πλασμάτων, ποὺ ὀνομάζονται «ἐλληνικὸς λαός». Ὁ λόγος, ποὺ μᾶς κάνει νὰ γράψουμε τὶς πικρὲς αὐτὲς γραμμὲς εἶναι, πρῶτον, γιὰ νὰ κάνουμε μιὰ ἱστορικὴ ἐκτίμηση καί, δεύτερον, γιὰ νὰ ὑποδείξουμε μιὰ διέξοδο ἀπὸ τὸ ἔρεβος τοῦ σήμερα.

- Ἡ ἐκτίμηση εἶναι, ὅτι ἓνας τόπος, ποὺ ὀλόκληρος συντάσσεται πρὸς τὸ ψεῦδος καὶ τὸν παραλογισμὸ μιᾶς ἐκ τῶν προτέρων κατ' ἀπόλυτον βεβαιότητα καταδικασμένης πολιτικῆς (ποὺ μάλιστα συνεκρούετο μὲ τὰ συμφέροντά του) βρίσκεται στὸ κατώτατο σημεῖο τῆς ἔσχατης παρακμῆς.

- Ἡ διέξοδος εἶναι τὸ πλήρες «ἀναποδογύρισμα» τῆς ἔως τοῦδε πολιτικῆς τῆς μωρίας στὸ θέμα τῶν Σκοπίων μὲ τὴν ἀντικατάστασή της ἀπὸ μιὰ δυναμικὴ πολιτικὴ εἰρηνικῆς οἰκονομικῆς, πολιτιστικῆς, πολιτικῆς, τεχνολογικῆς, ἐκπαιδευτικῆς διεισδύσεως στὸ ὄμορο, φτωχὸ καὶ ἀδελφὸ κρατίδιο.

Τὸ μεγαλύτερο ἐθνικὸ μας πρόβλημα δὲν εἶναι τὰ Σκόπια (οὔτε τὸ Κυπριακὸ βέβαια οὔτε ὅ,τιδήποτε ἄλλο) ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. Τὸ τυχὸν ἀναποδογύρισμα τῆς πολιτικῆς ἔναντι τῶν Σκοπίων ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὸ ἐγγύηση, ὅτι θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν ἔσχατη παρακμή, αὐτὴν ποὺ σκιαγραφήσαμε παραπάνω. Μιὰ τέτοια μεταστροφή θὰ εἶναι ἀποτέλεσμα γνήσιου ἐσωτερικοῦ συγκλονισμοῦ τῶν Ἑλλήνων καὶ συνεπῶς σημάδι ἐθνικῆς ἀφυπνίσεως. Ἄν ὑπάρξῃ τὸ ἀναποδογύρισμα αὐτό, ἡ τελευταία μας ταπείνωση ἦταν καὶ τὸ τελευταῖο σκαλὶ στοῦ κακοῦ τῆ σκάλα.

Δεκέμβριος 2004

21

ΑΠΟ ΤΙΣ 21 ΕΩΣ 23 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2004 μὲ πρωτοβουλία Τούρκων δημάρχων ὁργανώθηκε στὶς αἰολικὲς ἀκτὲς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τριήμερο «Φεστιβάλ πρὸς τιμὴν τοῦ Σοφοῦ Δία» μὲ συμμετοχὴ Τούρκων, Ρουμάνων, Κοσσοβάρων καὶ Ἑλλήνων ἐπισήμων (δημάρχων, βουλευτῶν, περιφερειαρχῶν κ.λπ.) καὶ χιλιάδων ἀπλῶν πολιτῶν, ὅπου σύμφωνα μὲ τὶς δηλώσεις τῶν διοργανωτῶν «τὰ ἀρχαιοελληνικὰ ἰδανικὰ ὠδήγησαν στὸν ἀλληλοσεβασμό», «στὶς ἐκδηλώσεις γιὰ τὸν ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ δὲν χώρεσαν οὔτε μουσουλμᾶνοι οὔτε χριστιανοί», «ἔνωσαν δέος καὶ ἀμνηνία μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας», «ἀποδείχτηκε ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς μπορεῖ νὰ ἐνώσῃ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα», «ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς ἀπότηλεσε γι' αὐτοὺς πρότυπο»... καὶ ἄλλα ἐκπληκτικά, ὅπως τὰ εἶπαν οἱ παρευρεθέντες ἐπίσημοι.

Καὶ –γιὰ νὰ φανῇ καὶ ἡ «πίσω πλευρὰ τοῦ λόφου»– θὰ

δὴ ὁ ἀναγνώστης ἐπισημάνσεις τῶν ιδίων, ὅπως ἀφ' ἐνὸς «*ἡ στάση τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας μας (τῆς Τουρκίας) ἦταν ἀπόλυτα θετικὴ καὶ συμμετεῖχαν στὶς ἐκδηλώσεις βουλευτὲς ἀπ' ὅλα τὰ τουρκικὰ κόμματα*» ἢ ἀφ' ἑτέρου (ὡς δήμαρχος Καλλονῆς) δὲν θὰ διωργάνωνα *στὴ Λέσβο ἓνα τέτοιο φεστιβάλ, γιατί θὰ ἔχωμε ἀντιδράσεις ἀπὸ τοὺς θρησκευτικούς μας κύκλους, μιὰ τέτοια ἐκδήλωση δὲν θὰ τὴν ἔκανα*», γιὰ τὰ ὁποῖα, ὡς αὐτονόητα, κάθε δικό μας σχόλιο περιττεύει.

Ὁ μοναδικὸς ἀσφαλὴς κρικός, ἡ μοναδικὴ συνεκτικὴ οὐσία, ποὺ μπορεῖ ἀβίαστα νὰ ἐνώσῃ καὶ νὰ συντηρήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, εἶναι ἡ ἐλληνικότητα, τὰ βαρύτεριμα δῶρα τῆς ὁποίας (ἐπιστήμη καὶ οἱ καρποὶ τῆς τεχνολογίας καὶ ἠλεκτρονικῆς λογικῆς, δημοκρατία, φιλοσοφία, λογικὴ, ἀθλητισμός, θεωρία, θέατρο κ.λπ.) οἱ ἄνθρωποι ἀποδέχονται αὐθόρμητα, χωρὶς βία, προπαγάνδα-πειθῶ, πολέμους κ.λπ., καὶ ὅτι, ἐνῶ ἡ «Παγκοσμιοποίηση» εἶναι χιμαιρικὸ ἀποκύημα τῆς παραφροσύνης τοῦ Διεθνoῦς Ἐξουσιασμοῦ, ἡ Ἑλληνικὴ Παγκοσμιότητα ἀποτελεῖ μία πανίσχυρη πραγματικότητα.

Τὸ νέο «ἄπλὸ πείραμα» ποὺ ἐκτελέσθηκε στὶς θεοβάδιστες κλιτῦς τῆς Ἰδης, ταυτόσημο ὡς πρὸς τὰ πολιτικὰ μηνύματά του μὲ ὅλες τὶς ἄλλες ἐφαρμογὲς τῆς Παγκόσμιας Ἑλληνικότητος, ἀποτελεῖ αὐθεντικὸ δείγμα στὰ μάτια τῶν μὴ παρανοϊκῶν –φανατικῶν– μεταφυσικῶν φορέων τῆς Ἀσιατικῆς Ἀλογίας (χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων, ἀδιάφορο), τῶν ἀλληλομισουμένων, ἀλληλοσφαζομένων καὶ ἀλληλοεκμηδενιζομένων γιὰ ἓνα θεοκρατικὸ Τίποτα.

Ὀκτώβριος 2004

22

ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ, γιὰ τὸν ὁποῖον ὑπάρχει συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἡ Ἑλλάς διὰ μέσου τῶν χιλιετιῶν, εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι πάντοτε, συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ὠμιλεῖτο καὶ ἐγράφετο ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα. Ἄλλες ἱστορικὲς παράμετροι, ὅπως τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, ἡ θρησκεία, ἡ ὕλική (φυλετική, οἰκονομική κ.λπ.) ὑπόσταση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἶναι μεταβλητὲς ἢ καὶ ἀνύπαρκτες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν αἰώνων, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ κλονίζεται ἡ ἱστορικὴ σταθερὰ «Ἑλλάς» – καὶ συνεπῶς ἡ πολιτικὴ καὶ ἱστορικὴ σημασία τους ὡς προϋποθέσεων γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἐπιβίωση τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀνύπαρκτη. Ὅποιος δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται αὐτό, δὲν διαθέτει στοιχειώδη αἴσθηση τῆς Ἱστορίας.

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ὑπερχρονικὴ, ὑπερκρατικὴ, ὑπερθρησκευτικὴ, ὑπεροικονομικὴ κ.λπ. Ἑλλάς, ἐκτὸς τῆς ἀδιατάρακτης παρουσίας της μέσα στὸ ἱστορικὸ μέγεθος ποὺ ὀνομάζεται Ἑλληνισμός, εἶναι ταυτόχρονα πανταχοῦ παρούσα μέσα στὸ σύνολο ποὺ ὀνομάζεται Ἀνθρωπότης ὡς Ἐπιστήμη, Δημοκρατία, Θεωρία, Διάλογος, Ἑλεγχος, Ἀπόδειξη, Φιλοσοφία, Λογικὴ, Θέατρο, Ἀθλητισμός..., μὲ μιὰ φράση ὡς σημερινὸς Παγκόσμιος Πολιτισμὸς ἐν τῷ συνόλῳ του. Καὶ ἴδου ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἑλλάς τῆς Ἀνθρωπότητος, τῆς Οἰκουμένης καὶ τοῦ Σύμπαντος, εἶναι πανίσχυρη παγκόσμια πολιτικὴ πραγματικότης μόνο χάρις στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἐπίσης. Τὴν γλῶσσα, ποὺ ξεχύθηκε πρὸ ἀμνημονεύτων αἰώνων –καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ξεχύνεται καὶ σήμερα– παντοῦ, γιὰ νὰ ἀρδεύσῃ καὶ νὰ γονιμοποιήσῃ τὴν σκέψη, τὸν στοχασμὸ καὶ τελικὰ τὴν ζωὴ ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, χαρίζοντάς τους τὸν Λόγο, τὸν ἐπιστημονικὸ, φιλο-

σοφικὸ, ποιητικὸ καὶ πολιτικὸ Λόγο – τὸ πολυάκριβο αὐτὸ δῶρο ἀποκλειστικὰ τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, δῶρο χωρὶς ἀνταπόδοση. Δὲν ὑπῆρξαν Ἑλληνες ὡς κράτος, ἔθνος, ὁμάδα ἢ ἄτομα, ποὺ νὰ ἐπιχείρησαν μιὰ σύγχρονη παγκόσμια κατάκτηση – ἄλλωστε ὁ Ἑλληνισμὸς ἐδῶ καὶ 2.000 χρόνια βρίσκεται σὲ κατὰστασις ἱστορικῆς ἀφασίας. Ἡ ὑπαρκτὴ σημερινὴ παγκόσμια Ἑλληνικὴ «κατοχή» εἶναι γλωσσικὴ καὶ μόνο γλωσσικὴ – μὲ τὶς βαθύτατες, ριζοσπαστικὲς καὶ κοσμογονικὲς συνέπειες, ποὺ ἡ γλωσσικὴ ἐπήρεια ἐπιφέρει στὴν ζωὴ καὶ τὸν πολιτισμὸ. Καὶ βέβαια, γιὰ νὰ ἀκριβολογοῦμε, δὲν εἶναι «κατοχή», διότι τὸν Ἑλληνικὸ Λόγο τὸν δέχθηκαν οἱ λαοὶ μόνοι τους, γιὰ τὴν ἀκρίβεια οἱ ἴδιοι τὸν ἀναζήτησαν καὶ τὸν βρῆκαν, γιὰ νὰ τὸν εἰσαγάγουν στὴ ζωὴ τους. Κι ἂν σήμερα ὑποθέσουμε, ὅτι θὰ ἀποβάλουν τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἑλλάδα τοῦ Λόγου, ἀπὸ τὶς κοινωνίες καὶ τὶς πολιτείες τους, θὰ ἐπανεέλθουν αὐτόματα ἐκεῖ ποὺ εὐρίσκοντο, προτοῦ νὰ τὴν ἀνακαλύψουν καὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάσουν: Στὸ ἀπόλυτο πνευματικὸ μηδέν.

Ἑλλάς λοιπόν, εἴτε ὑπὸ τὴν στενὴ της εἴτε ὑπὸ τὴν παγκόσμιάν της ἔννοια, ἴσον γλῶσσα. Καὶ ἔτσι γίνεται ἀντιληπτὴ ἡ αἰτία τοῦ ἀπίστευτου μίσους ἐναντίον της, ποὺ ἐκδηλώνεται ἀπὸ πλεῖστες πλευρές. Εἶναι τῶντι ταυτόσημη ἡ ἐξάλειψη τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τὴν ἐξάλειψη τῆς Ἑλληνικῆς Γλῶσσας, ὅπως ταυτόσημη εἶναι ἡ ἐξάλειψη τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ μὲ τὴν ἐκλείψη τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα. Καὶ θάπρεπε νὰ τὴν θεωροῦμε δόξα μας, καμάρι μας, καύχημά μας ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ μᾶς ἔλαχε ἡ ἱστορικὴ δωρεὰ νὰ τὴν ἔχουμε μητρικὴ μας. Ἡ ἀπουσία ἀκόμη καὶ τῆς ἐλάχιστης ὑποψίας του γιὰ

τὸ μεγαλεῖο της, ποὺ χαρακτηρίζει τὸν Νεοέλληνα, καὶ ἡ συνεπαγόμενη προθυμία του νὰ τὴν προδώσῃ καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ χάριν παρεφθαρμένων καὶ ἐκβαρβαρισμένων μορφῶν της, ὅπως εἶναι ὅλες ἀνεξαιρέτως οἱ ἄλλες γλώσσες, ἀποδεικνύει τὸ ἀπίστευτο βάθος τῆς βαρβαρότητας, μέσα στὸ ὅποιο γκρεμίστηκε καὶ παραδέρνει ὁ ἀνελλήνιστος, ἀνιστόρητος καὶ ἀπολίτιστος περιέργος αὐτὸς τύπος ἀνθρώπου, ποὺ ὀνομάζεται Ρωμῖος.

Ἰούνιος 1994

23

ΤΟ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ ΕΙΝΑΙ ὄχι ἡ διάσωση τῆς «υὑπάρχουσας» σήμερα Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ἀνάδειξή της καὶ πάλι ἀπὸ ἀπλὸ μέσο ἐπικοινωνίας, ποὺ ἔχει καταντήσει μέσα στὴν σημερινὴ βαρβαρότητα, σὲ Ἑλληνικὸ Λόγο, στὴν συνεκτικὴ οὐσία δηλαδὴ ποὺ ἐνώνει καὶ συντηρεῖ τὸν Κόσμο, τὸν Λόγο, αὐτὸν ποὺ βρίσκεται παντοῦ, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ἀγνοοῦν τὴν ὑπαρξή του, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Ἡράκλειτος.

Αὐγουστος 2007

24

Η ΣΕ ΒΑΘΟΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ τοῦ «ἀληθινοῦ» Ἑλληνικοῦ Παρελθόντος ταυτίζεται μὲ τὴν σὲ βάθος κατανόηση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας: Στὴν γλώσσα, στὴν λέξη-ὄρο εἶναι ἐμφυτευμένη ὅλη ἡ γνώση, ποὺ κατέκτησε ὁ ἄνθρωπος ἕως τὴν παροῦσα στιγμή. Κάθε ἐλληνικὴ λέξη-ὄρος (ὡς μόνη μὴ συμβατικὴ μεταξὺ τῶν λέξεων ὅλων τῶν ὑπολοίπων ἀνθρωπίνων γλωσσῶν, ἔχουσα δηλαδὴ αἰτιώδη σχέση μὲ

τὸ σμαινόμενο) συγκράτησε καὶ φέρει ἓνα βαρὺ φορτίο νοήσεως, φορτίο ποὺ οἱ προγενέστεροι «ἐξώδευαν», γιὰ νὰ κατακτήσουν γνωστικὰ τὴν συγκεκριμένη ἔννοια καὶ νὰ τὴν «βαπτίσουν» μὲ τὸ συγκεκριμένο ὄνομα-λέξη. Ὅτι δὲν ἔχει ὀνομασθῇ, δὲν ὑπάρχει ὡς κατακτημένη γνώση καὶ ὅτι ἔχει ὀνομασθῇ, αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἡ μόνη γνώση ποὺ διαθέτει σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα –σὲ ἀντίθεση μὲ ἄλλα εἶδη τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, ποὺ δὲν ἔχουν καμμία γνώση, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἔχουν γλώσσα.

Νοέμβριος 1997

25

ΑΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ἤξερε σήμερα τί ἐσήμαινε ἀρχικὰ ἡ παγκόσμια ἐλληνικὴ λέξη *Φιλοσοφία* (προτοῦ ἐκβαρβαρισθῇ, διαστρεβλωθῇ καὶ παραχαραχθῇ), θὰ εἶχε τὸ πρότυπο καὶ τὴν θεραπεία τοῦ σήμερα ἄρρωστου παγκόσμιου Στοχασμοῦ.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἤξερε σήμερα τί ἐσήμαινε ἀρχικὰ ἡ παγκόσμια ἐλληνικὴ λέξη Πολιτικὴ (προτοῦ ἐκβαρβαρισθῇ, διαστρεβλωθῇ καὶ παραχαραχθῇ), θὰ εἶχε τὸ πρότυπο καὶ τὴν θεραπεία γιὰ τὴν σύγχρονη διαστροφή τῆς Ἑξ-ουσίας.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἤξερε σήμερα τί ἐσήμαινε ἀρχικὰ ἡ παγκόσμια ἐλληνικὴ λέξη Οἰκονομία (προτοῦ ἐκβαρβαρισθῇ, διαστρεβλωθῇ καὶ παραχαραχθῇ), θὰ εἶχε τὸ πρότυπο καὶ τὴν θεραπεία γιὰ τὴν διαστροφή τοῦ Οἰκονομισμού.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἤξερε τί ἐσήμαινε ἡ παγκόσμια ἐλληνικὴ λέξη Τεχνολογία (προτοῦ ἐκβαρβαρισθῇ, διαστρεβλωθῇ καὶ παραχαραχθῇ), θὰ εἶχε τὸ πρότυπο καὶ τὴν θεραπεία γιὰ τὴν ἄκρως ἐπικίνδυνη παράνοια τοῦ Τεχνολογισμού.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἤξερε τί ἐσήμαιναν ἀρχικά οἱ παγκόσμιες ἐλληνικὲς λέξεις ποὺ ἀποδίδουν ἀπλὲς μορφὲς πολιτισμοῦ, ὅπως π.χ. Θέατρο, Ἀθλητισμὸς κ.λπ. (προτοῦ ἐκβαρβαρισθοῦν, διαστρεβλωθοῦν καὶ παραχαραχθοῦν), θὰ εἶχε τὸ πρότυπο καὶ τὴν θεραπεία γιὰ τὸν ψυχοτρόπο καὶ ἀνθρωποφάγο «Πολιτισμὸ» τοῦ Σήμερα.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ξανάβρισκε σήμερα τὸ περιεχόμενο τοῦ Ἑλληνος Λόγου, θὰ ἔβγαινε αὐτομάτως ἀπὸ τὸ φέρετρο τοῦ Παρα-λόγου, μέσα στὸ ὁποῖο εἰσῆλθε ἡ ἐτοιμάζεται νὰ μπῇ.

Απρίλιος 1992

26

ΚΙ ΕΤΣΙ ΛΟΙΠΟΝ ΑΝ ΤΗ ΔΟΥΜΕ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ, δηλ. ὡς τὴ μόνη σταθερὴ καὶ διαχρονικὰ δοκιμασμένη ἐγγύηση τῆς ἱστορικῆς μας ἐπιβίωσης, πάλι τὴν σταθερότητά της, τὴν ἀκεραιότητά της, τὸν πλοῦτο της καὶ τὴν καλοδιατηρημένη διαχρονία της πρέπει νὰ ἐπιδιώκουμε καὶ ὄχι τὴν ἀσάφεια-μεταβλητότητά της, τὸν ἀκρωτηριασμό της, τὴ συρρίκνωση-πτώχευση καὶ βίαιη (μὲ δικτατορικώτατη κρατικὴ ἐπέμβαση τὸ 1981) ἀλλοίωση τοῦ τυπικοῦ της καὶ τὸ ψαλίδισμα τῶν δυνατοτήτων τῆς γραπτῆς μορφῆς της. Πιὸ ἀναλυτικά: Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἀποτελεῖ κατὰ τὴ γνώμη μου πνευματικὴ ὄντοτητα καὶ ἀξία αὐτοτελῆ, αὐτοδύναμη καὶ μὴ συναρτώμενη μὲ καμμιά σκοπιμότητα ἢ ὠφελιμισμὸ, τῶν ὁποίων δὲν ἔχει ἀνάγκη, γιὰ νὰ ὑπάρχη καὶ νὰ ἐπιδρᾷ θετικὰ καὶ δημιουργικὰ στὸν ἄνθρωπο· ἀλλὰ καὶ ὁσάκις γίνεται ἀντικείμενο ἔξωθεν ἐπεμβάσεων-βιασμῶν (κράτους, λογίων, νομικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ρυθμίσεων καὶ μεταρ-

ρυθμίσεων), πληγώνεται, ἀκρωτηριάζεται, χάνει μέρος τῆς πνευματικῆς δυναμικῆς της –ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν κερδίζει τίποτε ὡς πνευματικὴ ἀξία καὶ πολιτιστικὸς θησαυρὸς.

Σχόλιο: Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ φιλόλογοι δὲν «τοποθέτησαν ἀδικαιολόγητα», ἀλλὰ ἀναγκάστηκαν νὰ εἰσαγάγουν στὴ γραφὴ τῆς Ἑλληνικῆς Γλῶσσας τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, ὅταν ἡ προσωδία στὴν προφορὰ της χάθηκε στὸν διαχυθέντα πρὸς Ἀνατολὰς Ἑλληνισμὸ ἀλλὰ καὶ στοὺς ἐλληνίζοντες βαρβάρους. Ἡ «ἐφεύρεσή» τους αὐτὴ ἀποτελοῦσε ἀπόλυτη ἀνάγκη γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου (ὅπως ἀκριβῶς καὶ σήμερα, ποὺ δὲν ὑπάρχει προσωδία), καὶ τοῦτο θὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανεὶς, ἂν δῇ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ὄχι μόνο ὡς ἀπλὸ ὄργανο ἐπικοινωνίας ἢ συνεννοήσεως, ὅπως εἶναι ὅλες οἱ ἄλλες γλῶσσες, ποὺ εἶναι «συμβατικὲς» (ἀναιτιώδης σχέση μετὰξὺ σημαίνοντος καὶ σημαινόμενου), ἀλλὰ ὅπως πράγματι αὐτὴ εἶναι, δηλαδή ἂν τὴ δῇ ὡς τὴ μόνη μὴ συμβατικὴ γλῶσσα τοῦ Κόσμου (αἰτιώδης σχέση μετὰξὺ σημαίνοντος καὶ σημαινόμενου). Τοῦτο σημαίνει, ὅτι κάθε σύμβολό της καὶ στὴν προφορικὴ (φθόγγος-προσωδία) καὶ στὴν γραπτὴ (σύμβολο εἰκαστικό, γράμμα, τόνος ἢ πνεῦμα) μορφὴ του φέρει σταθερὴ κωδικὴ σημασία, τὴν ὁποία εἰσάγει ὡς μιὰ ἐπιμέρους ἔννοια στὴν πλήρη ἔννοια ποὺ ἀποδίδει κάθε λέξη.

Ἄν κατορθώσουμε νὰ ἀντιληφθοῦμε τὸ μοναδικὸ αὐτὸ γεγονός, τότε δὲν θὰ περιορισθοῦμε ἀπλῶς νὰ ἀντιτεθοῦμε στοὺς «διάφορους “τηβεννοφόρους”», ποὺ *κουβάλησαν αὐτὲς τὶς ἔννοιες σὰν κάποιο συνηθισμένο πρᾶγμα ἀπὸ τὶς χῶρες τῆς “Εσπερίας”, μιὰ καὶ σ’ αὐτὸ τὸν τόπο στέρεψαν κι ἔχασαν τὸ νόημά τους*», ἀλλὰ θὰ τολμήσουμε νὰ

ἀπαλλαγοῦμε καὶ ἀπὸ τὸν «προοδευτισμό», ὁ ὁποῖος ἐπίσης (ἐρχόμενος ἐξ Ἀνατολῶν ἢ Δυσμῶν, ἀδιάφορο) ὑπηρετεῖ τὴν ἀ-λογία ἀντὶ τοῦ λόγου ἐν ὀνόματι τῆς «μὴ δημιουργίας περιττοῦ <δῆθεν> φόρτου στὴ γλωσσομάθεια», ἐπειδὴ δῆθεν «δὲν προσθέτει τίποτε τὸ οὐσιαστικό». Τὴν ἀρχὴ αὐτὴ τῆς ἀπορρίψεως τοῦ «περιττοῦ φόρτου» δὲν τὴν ἀποδέχεται κανένα ἔθνος γιὰ τὴ γλῶσσα του καὶ τὴ γραφὴ του (π.χ. οἱ Γάλλοι ἐπιμένουν νὰ γράφουν μέ... πολὺ φόρτο, ἅς ποῦμε τὴ λέξη «eaux» - νερά, μὲ τέσσερα γράμματα, ἐνῶ προφέρεται ὡς ἓνας φθόγγος: «ο» καὶ θὰ μπορούσε νὰ γραφῇ ἐπίσης μὲ ἓνα γράμμα: «ο»).

Ὁ παγκόσμιος Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς οἰκοδομήθηκε μὲ ἐργαλεῖο τὴν μητέρα τῶν γλωσσῶν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ τὴ γραφὴ τῆς, ὅπως ἦταν καὶ ὅχι ὅπως τὴν κατάντησαν οἱ Ρωμιοί, ἡ γλῶσσα-γραφὴ - ρετάλι τῶν ὁποίων δὲν οἰκοδόμησε τίποτε (καὶ δὲν μπορεῖ, τέτοια ποὺ εἶναι, νὰ οἰκοδομησῇ τίποτε).

Μάρτιος 2001

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΕΝΑΣ ΗΡΑΚΛΗΣ πάλευε μιὰ ζωὴ μὲ τὴν Ἥρα, γιὰ νὰ καταλήξῃ μαινόμενος¹, ἓνας Προμηθεὺς ὕψωσε τὸ ἀνάστημά του στὸ Δία, γιὰ νὰ καρφωθῇ στὸν Καύκασο, ἓνας Ὀδυσσεὺς τᾶβαλε μὲ τὸν Ποσειδῶνα, γιὰ νὰ ζήσει 10 χρόνια σὰν περιπλανώμενος ναυαγός, ἓνας Αἴας τραυμάτισε τὸν Ἄρη, γιὰ νὰ κακοθανατίσῃ μαινόμενος, ἓνας Αἰσχύλος ξεσκέπασε τὴν «ιερότητα», γιὰ νὰ φύγῃ νύχτα στὴ Σικελία, ἓνας Φειδίππας «έβλασφήμησε τὰ θεῖα», διότι τὰ ἀπεικόνισε μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του καὶ σώθηκε αὐτοεξόριστος, ἓνας Σωκράτης ἀμφισβήτησε τὰ παλιὰ «δαμόνια», γιὰ νὰ πιῇ τὸ κώνειο, ἓνας Ἡράκλειτος μηδένισε τὸν ρόλο τοῦ «θεοῦ» ὡς δημιουργοῦ τοῦδε τοῦ Κόσμου, γιὰ νὰ τὸν φᾶνε τὰ σκυλιὰ ἔρημο καὶ μοναχὸ στὸ κτῆμα του, ἓνας Ἀριστοτέλης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν μέση τοὺς μεσολαβητὲς μεταξὺ «δημιουργοῦ» καὶ «δημιουργημάτων» του, γιὰ νὰ τερματίσῃ τὴν ζωὴ του αὐτοεξόριστος... Ἄς μὴ συνεχίσουμε.

Ἀπὸ τὸ χάος προκύπτει ἡ βαρεῖα ἄβια μᾶζα, ἡ Πίων Παμμήτειρα Γαῖα², ἡ ἐγκυμονοῦσα Φύση. Μὲ τὴν πνοὴ τοῦ

1. Ὁ πρωτοπόρος - δημιουργὸς - ἥρωας «μαίνεται» (κακοθανατίζει), ὁ οὐραγὸς - ἄπραγος - ἀδρανὴς (ὑποκείμενος στὴν Ἀδράστεια) «σωφρονεῖ» ὡς θεοάντις. (Πλάτων, «Μένων» 99b-c, «Ἴων», «Χαρμίδης» καὶ κυρίως «Φαῖδρος», «Παλινωδία», 243e-257b.)

2. Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ θεογονία ἔχει ὡς ἀφετηρίαν τῆς τὸ ζεῦγος Γαῖα-Οὐρανὸς (τὰ δύο «μόρια» τοῦ Σύμπαντος), ποὺ γέννησαν τὸν Κρόνο καὶ τὴν Ρέα καὶ αὐτὴ τὸν Δία καὶ τὴν Ἥρα κ.λπ.

Ἐρωτα ἀναβλύζει καὶ ξεπετάγεται ἡ Φυὰ κι ἀπ' αὐτὴν ὁ Γόνος κι ἀπ' αὐτὸν τὸ Φυτὸ κι ἀπ' αὐτὸ τὸ Ἄνθος. Μέσα ἀπὸ τὴν ἀπρόσωπη κοινωνικὴ μᾶζα ξεπετάγεται τὸ Πρόσωπο κι ἀπ' αὐτὸ ἡ Συνείδηση κι ἀπ' αὐτὴν ὁ Λόγος³ κι ἀπ' αὐτὸν ὁ Πολιτισμός. Ἄνθος τῆς Φύσης εἶναι ὁ Πολιτισμός, τέκνο τοῦ πάντων πατρὸς Πολέμου, τῆς μάχης μεταξὺ τοῦ «Πνεύματος τοῦ Βάρους» καὶ τῆς Πνοῆς τῆς Φυᾶς, ὅπως ἀκριβῶς τέκνο τῆς εἶναι καὶ τὸ Ἄνθος.

Κάποιοι αὐτόκλητοι στὸν τοκετὸ μαιευτῆρες μὲ χειρουργικὸ ψαλίδι μᾶς ἔκοψαν τὴν ἀρχέγονη τροφοδοσία μας μέσῳ τοῦ ὀμφάλιου λώρου μας. Τὸ ψαλίδι αὐτὸ τὸ εἶπαν «Θεό», κάτι ποὺ δὲν εἶναι οὔτε ἡ μάνα μας οὔτε ἐμεῖς, ἀλλὰ -λένε- εἶναι ἔξω καὶ πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς. Κι ἔτσι πέτυχαν κυριολεκτικὰ «νὰ χάσῃ ἡ μάνα τὸ παιδὶ καὶ τὸ παιδὶ τὴ μάνα», πέτυχαν νὰ τὰ χάσουμε καὶ σὰν χαμένοι, ὅσοι διαθέτουμε τὴν φλέβα τοῦ Πολέμου, νὰ ἀναζητοῦμε τὴ χαμένη μάνα μαχόμενοι μὲ τὸν ψαλιδόφορο μαιευτῆρα καὶ τὸ ψαλίδι του, τὸν «Θεό», ὅποιος κι ἂν εἶναι κι ὅπως κι ἂν ὀνομάζεται. Αὐτοὶ οἱ θεομάχοι εἶναι τὰ ἄνθη τῆς Γαίας, ποὺ ξεπετοῦν ρίζες, ξαναγκαλιάζουν τὸ χῶμα καὶ ξαναρροφοῦν τὴν γενεσιουργὸ δύναμη μ' ἓναν ἐπανασυγκολλημένο ὀμφάλιο λῶρο στὴν θέση τοῦ κομμένου. Κι ὅταν σὰν Ἄνταϊοι ἐπιρῶννυνται, βγάζουν ἀπὸ τὴν μέση τὸν ψαλιδόφορο, ἀποκαθιστοῦν τὴν ροὴ τῶν χυμῶν καὶ παράγουν νέα ἄνθη, ὅταν προλάβουν κι ἐὰν δὲν ξανακοποῦν ἀπὸ ἓνα

ἄλλο ψαλίδι. Κι ἔτσι πορεύεται ὁ Πολιτισμός, πότε μὲ βαρὺ χειμῶνα, ποὺ ἡ μᾶζα, ἄβια καὶ ἔμβια, μένει ἄκαρπη, πότε μὲ ἔαρ καὶ θέρος, ποὺ βλαστάνει, ἀνθοφορεῖ καὶ καρποφορεῖ.

Ἀλλὰ ἡ μάνα μας πρόβλεψε καὶ τὶς μεταβλητὲς ροὲς τοῦ γίγνεσθαι καὶ ἀνέπτυξε ἀμυντικὸς μηχανισμούς, γιὰ νὰ ἐξουδετερώνῃ τὸν κίνδυνο τῆς βαρυχειμωνιάς. Κι ἔτσι διασφύζονται τὰ παλιὰ σπέρματα, οἱ παλιοὶ καρποί, γιὰ νὰ ξαναφυτρώσουν, ὅταν ἡ περίοδος τῆς στειρότητας περάσῃ. Κι ἔτσι οἱ θεομάχοι, ποὺ προαναφέραμε, μᾶς κληροδότησαν τὸ λόγο τους, τὴν τεχνικὴ τῆς μάχης τους ἀλλὰ καὶ τὰ βάσανά τους. Καὶ σ' ὅσους ἔχουν αὐτιά νὰ τοὺς ἀκούσουν, μάτια νὰ τοὺς δοῦν καὶ λόγο νὰ τοὺς ρωτήσουν, τοὺς χαρίζουν τοὺς καρπούς τους, γιὰ νὰ τοὺς ἀναπαραγάγουν κι αὐτοὶ μὲ τὴ σειρὰ τους καὶ νὰ τοὺς ἀναμεταβιβάσουν σὰν σκυταλοδρόμοι στοὺς ἐπόμενους.

Δεκέμβριος 2006

3. «Λόγος εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἀντικατόπτριση τῆς λειτουργίας τοῦ Σύμπαντος στὴ λειτουργία τοῦ Νοῦ.» (Η.Λ. Τσατσόμοιρος, «Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας», Πρόλογος τοῦ Ἐκδότη, ἔκδ. «Δαυλός», Ἀθήνα 1991, β' ἔκδοση Ἀθήνα 2003, σ.7.)

Ἔργα του:

«Ἀναζήτηση – Δοκίμιο ἑλληνικῆς
ἰδεολογίας» (1980),

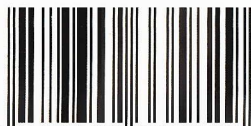
«Τὰ ὑβριστικά κατὰ τῶν Ἑλλήνων
ἐπίσημα κείμενα τῆς Ὁρθοδοξίας»
(2007).

Δημοσίευσε ἑκατοντάδες ἐπιστη-
μονικά καὶ πολιτικά ἄρθρα καθὼς
καὶ μεταφράσεις σὲ περιοδικὰ καὶ
ἐφημερίδες.

Η ΑΠΟΚΡΥΨΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ἀπὸ τοὺς ἐπίσημους ταγοὺς τῆς Ρωμιοσύνης, δηλαδὴ τοὺς σκοταδιστὲς τῆς Διανόησης, τῆς ἐπίσημης Ἱστορίας, τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ ἴδιου τοῦ Νεο-ελληνικοῦ κράτους, ποὺ ὡς ἐπίσημη ἰδεολογία του ἐπιμένει νὰ προτιμᾷ τὸ τραγελαφικὸ κατασκευάσμα τοῦ «Ἑλληνοχριστιανισμοῦ», ἔχει ἐξώφθαλμες βαρύτατες συνέπειες στὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλλήνα. Ἐκτρέφει τὴν δεισιδαιμονία, ναρκοθετεῖ τὴν παιδεία μὲ τὸν σκοταδισμό της, ἐκφυλίζει τὸν πολιτισμὸ σὲ ἀσιατικὴ βαρβαρότητα, πυροδοτεῖ τὰ συμπλέγματα ἐθνικῆς μειονεξίας καὶ ἐν τέλει θωρακίζει ἓνα ἐνιαῖο μεσαιωνικοῦ τύπου πολιτικο-στρατιωτικο-δικαστικο-θρησκευτικὸ κονφόρμ, ποὺ κρατᾷ τὴν Ἑλλάδα ὡς χώρα τῆς τελευταίας Θεοκρατίας στὴν Εὐρώπη. Ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα ἡ χείριστη, ἡ θανατηφόρα, θὰ ἔλεγα, συνέπεια τοῦ Σκοταδισμοῦ αὐτοῦ εἶναι, ὅτι καταντᾷ τὸν Ἑλληνα ἰδεολογικὰ σχιζοφρενῆ, ποὺ παραδέρνει ἀνάμεσα στοὺς δύο πόλους «Ἑλληνισμός»-«Χριστιανισμός», δύο πόλους ποὺ ὄχι μόνο κοσμοθεωρητικὰ εἶναι ἀπολύτως ἀγεφύρωτοι ὡς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι μεταξύ τους, ἀλλὰ καὶ ἱστορικὰ οὐδέποτε συνυπῆρξαν: Μόλις ἐπικράτησε ὁ δεύτερος, ὁ πρῶτος δολοφονήθηκε ὡς ἱστορικὸ μέγεθος. Αὐτὸς ὁ τρομερὸς ἐθνικὸς διχασμὸς παραλύει τὸν Ἑλληνα, τὸν καθιστᾷ ἓνα φοβισμένο, ἀνασφαλές, δουλικὸ καὶ κατὰ συνέπειαν κυνικὸ καὶ διεφθαρμένο πλάσμα, ἓναν μεσαιωνικοῦ τύπου ἄνθρωπο, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ μία ἀξιοθρήνητη γελοιογραφία τοῦ προχριστιανικοῦ Ἑλλήνα.

ISBN-13: 978-960-93-3582-9

ISBN-10: 960-93-3582-9

9 789609 335829

ΤΙΜΗ: 14 €